

MEHMET ORUÇ · YILLIK KÜLLİYAT

MEHMET ORUÇ

2006

YILLIK KÜLLİYATI

KİTAP EDİSYONU · MİNION PRO

132 yazı · 57,689 kelime

17 × 24 cm · 11,5 punto

KİTAP EDİSYONU · 2006

Bir yılın bütün yazıları

Mehmet Oruç'un 2006 yılında yayımlanan 132 yazısı, tarih ve başlık sırası korunarak tek bir kitap cildinde bir araya getirildi.

Metinler doğrulanmış dijital arşiv kayıtlarından alınmış; imla ve ifade özellikleri korunmuştur. Yalnızca sayfa düzenini bozan teknik boşluklar ve görünmez karakterler temizlenmiştir.

Bu kitap edisyonu, yazıları zorunlu olarak yeni sayfadan başlatmaz. Başlık ve ilk paragraf birlikte tutulur; uygun alan bulunduğunda sonraki yazı aynı sayfada devam eder. Böylece kitap ritmi korunurken gereksiz boş sayfalar azaltılır.

DİZGİ NOTU

Minion Pro 11,5 / 16 punto · 17 × 24 cm kitap boyu · tek sütun · aynalı baskı marjları için hazırlanmış iç blok.

2006 DİZİNİ

İçindekiler

Ocak

Gençler içki ve uyuşturucu batağında	008
Bütün kötülüklerin kaynağı	009
“Bana göre” “Sana göre” hezeyanları	011
Cenab-ı Hakkı tanımak	012
İmam yerine TV ekranı	014
Belli başlı bazı bid’atler	015
Bu saçmalıkların devamı gelecek	017
Kuralsız ibadet olmaz!	019

Şubat

Sergilenen örnek tavrı!	022
Bu teklifler yeni değil!	023
Huylu huyundan vazgeçmez!	025
Batı, çatışmadan medet umuyor	027
“Şimdi tam zamanı!”	029
“Ne yapmamız gerekir?”	031
Sevgili kul olmanın on şartı	033
Mahrum kalmanın sebebi	034

Mart

Hazret-i İsa ölmedi	038
Hazret-i İsa gelecek	039
“On dört asırlık uygulama!”	041
“Kadının yegane süsü ve güzelliği”	043
Hazreti Mehdi de gelecek	045
“Önceki âlimler cahillikle suçlanır!”	047
Osmanlı huzurun kaynağı	048
Osmanlının başarısı	050
“Kavak eken sopa biçer!”	052

Nisan

Okullardaki şiddet olaylarının sebebi	056
Ayrı bir yol tutmak isteyenler!	057
Kurtuluş O’nu sevmeye bağlı	059
En tehlikeli düşman	061
“Ne için ve kimin için yapıyorum!”	062
Ölmüşlerimizi unutmayalım!	064

Rü'yâda bildirilen beş sır!	066
Sultan II. Abdülhamid Han'ın hal' edilmesi	068
Büyüklüğü hakkında herkes hem fikir	070

Mayıs

İmam-ı azam Ebu Hanife	073
İmâm-ı azam ve fıkıh ilmi	074
Nice canları yok eden hastalık	076
Ahmaklığın alâmeti	078
Onların dininden olmadıkça	079
Kaleyi içeriden fethettiler!	081
Hayatın kıymetini bilmek	083
Hayatı anlamak ölümü idrake bağlı	084

Haziran

Fethin yedi asırlık mücadelesi	087
Elde tutmak almaktan daha zor	088
Tarih olan davranışlar	090
Şimdi iş tersine döndü	092
İsviçreli bayan milletvekilin feryadı!	094
Modern kölelik anlayışı	095
Tersini yaparak doğruyu bulma metodu	097
“Ona yaklaşmak için vesile arayın!”	099
Dünya ahlaksızlık kuşatması altında	101

Temmuz

Ülkemizdeki cinsellik patlaması	105
Yüce Kitabımızı okuyamamanın vebali	106
En hayırlı kimse	108
Dört sınıf insanın ibretlik hali	110
Örnek bir anne portresi	112
“Vücudümün her zerresi dile gelse...”	113
Tesâdüfen oluyor saçmalığı	115
Sevapların on misli yazıldığı ay	117
Mübarek günler ve geceler	119

Ağustos

İnsan başıboş değildir	122
Huzurun gerçek adresi	123
“Kanla alınan para ile satılamaz!”	125
Yağmurdan kaçarken doluya tutuldular	127
“Evliler uzun ömürlü olur!”	129
”Şerli olanlarınız bekarlarınızdır”	131
“Sabredenlerle beraberim!”	132

Depresyonun ilacı: Sabır ve tevekkül	134
--	-----

Eylül

Câhil kimselerin âlâmetleri	138
Akıllı kimselerin âlâmetleri	139
Müzmin bekarların savunmaları	141
Ailede sıkıntıların sebepleri	143
“İlim Çinde de olsa alınız!”	145
Okuma alışkanlığı gelişmişliğin işareti	147
Günahların yok olduğu rahmet ayı	148
Ramazanda bahşedilen beş ihsan	149
Fırsat ayında fırsatları kaçırmayalım	150
Kur’ân-ı kerim ve Ramazan ayı	151

Ekim

Resûlullahın veda hutbesi	155
“Üstünlük ancak takvâ ileidir!”	157
İslamiyette aklın ve naklin yeri	159
Müslüman olmada zorlama yoktur	160
“Oruç tutanları affettim!”	162
Azlık çokluk değil niyet önemli	164
Evliya olabilmek için	165
Sofrasında misafir eksik olmazdı	167
Dünyaya düşkün değildi	168
“Bu fırsatı kaçırmayınız!”	169
“Bir evden bir kurban yeter!”	170

Kasım

“Veren el alan elden hayırlıdır”	173
“İnsanları överek helak etmeyin!”	174
Mescid güvercini	175
“Ona yumuşa davranın!”	176
“Allahü teâlâ onlardan râzı oldu”	177
“Yollarından asla dönmediler!”	179
“Allahım, onu dinde fakih kıl!”	180
Yaşayışı muntazam ve planlıydı	181
Gelenler o kadar çoktu ki... ..	182
“Azgın cezasını bulacak!”	183
“Sıkıntıdan sonra rahatlık vardır!”	184
Şerrin en fenâsı, hayrın en iyisi	185
“Yazmaya devam et!”	186
“Üzerinde bedeninin de hakkı var!”	187
Ya hayır söyle ya sus!	189
“Herkesi iyilik ve ihsânda bulunun!”	190
Mekke’de bıraktığı altınlar	191
“Sana bir ihsânda bulunayım mı?”	192

Her canlı ölümü tadacak!	193
“Hanzala’yı kim kurtarır?”	195
Kureş’in en cömerdi	196
“Allahım! Habbâb’a, yardım et!”	197
“Fakat siz acele ediyorsunuzdur!”	198
“Müjde yâ Ömer! “	199
“Allah ve Resûlü bize kâfîdir”	201
Mübârek ev halkının mübârek kişisi	202
“Aydınlığa beraber gidelim”	203
“Sen bizden geri kalmazsın!”	204
“Kadının Hal-i Pür Meali”	206
“Üstünlük son nefeste belli olur!”	208
Melekler yardıma geldi!	209

Aralık

“Bu benim dayımdır!”	212
“Duânızın kabûl olması için... “	213
“Bu mübârek bir oktur”	214
Sabır ve metânet gösteriyordu	215
Hak teâlâ ile yarışa kalkışmanın neticesi	217
Sadece gözleri görünüyordu	219
“Allah yolunda her sıkıntıya râzıyız”	220
“Nedir bu hâlin?”	221
“Mektubu bana getiriniz!”	223
“Dilencilikten hayırlıdır”	224
Alman spikerin feminizm isyanı	225
İki farklı Mevlana ile karşı karşıyayız	227

2006 YILLIK KÜLLİYATI

01

Ocak

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

Gençler içki ve uyuşturucu batağında

Ülkemizde gösterilen bazı tepkileri ve tepkisizlikleri, duyarsızlıkları anlamak mümkün değil. Örneğin toplum için zararı tartışılmayacak kadar açık olan içkiyi, zinayı bırakın yasaklamayı sınırlama getirilmeye kalkışıldığında bile fevkalade bir tepki ile karşı karşıya kalınıyor. Aslında tepki için başka gerekçeler gösterilse de, gizli gerekçe bunları dinimizin yasaklaması, haram kılmasıdır. Mesela, dinimizin haram kılmadığı sigaraya sınırlamada böyle bir tepki ile karşılaşılıyor. Sigaranın da zararları ortada, bunu savunmuyorum sadece mukayese yapıyorum; sigaranın aleyhinde olunduğu kadar niçin içkinin aleyhine olunmuyor, bunu dile getirmek istiyorum. Dizilerde, sigara içilmesi yasaklanıyor ama aynı dizilerde su gibi içki içiliyor buna kimse ses çıkartmıyor. İçki sigaradan daha az mı zararlı?

Gerçek şu ki; Türkiye giderek alkol ve uyuşturucu batağına saplanıyor. 1930’lu yıllarda kişi başına 1 litre olan alkol tüketimi bugün 20 litreye yükseldi. Alkol kullanım yaşı 11’e kadar düşerken ülkemizde 7 milyonu bağımlı 25 milyon alkol kullanıcısı bulunuyor. İstatistikler cinayetlerin yüzde 85’i, trafik kazalarının yüzde 65’i ve aile içi şiddet olaylarının yüzde 70’inin de alkolden kaynaklandığını ortaya koyuyor.

Türkiye Yeşilay Derneği tarafından yayınlanan ve birbirinden çarpıcı rakamların yer aldığı raporda ülkenin alkol tuzağına sürüklenişine ilişkin ilginç tesbitler yer aldı. 46 lisede yapılan “alkol, sigara ve uyuşturucu alışkanlıkları” araştırmasına göre alkol kullanan öğrenci sayısı yüzde 23.6 olarak tesbit edildi. Alkole başlama yaşının 11 ve uyuşturucuya başlama yaşının 12’ye kadar düştüğü görüldü.

Bunda da, içkili eğlence reklamları ve alkol tüketimini teşvik eden yayınlar ve özellikle medya organlarındaki reklamlar ile bazı TV dizilerindeki içki kullanımını teşvik edici görüntüler gençlerin alkole alışmalarında etkili oluyor.

Bira alkolizme giden merdivenin ilk ve tehlikeli basamağıdır. Çünkü temini kolay ve diğer içkilere göre daha az tepki görüyor. Çokları da buna sıradan bir meşrubat gözü ile bakıyor. Halbuki, Türkiye’de toplam alkollü içki üretiminin yüzde 92.5’i biradır. İçkiye harcanan toplam paranın yüzde 47.5’i biraya aittir.

Gençler arasında içki kullananların yüzde 85'i bira içmektedir. Alkol alanların arasında yapılan araştırmada da, bunların yüzde 85'inin içkiye ilk bira ile başladıkları, zamanla daha yüksek dereceli alkollü içkilere yöneldikleri tespit edilmiştir. İçkinin, ferdi, aileyi, toplumu çökerttiği açıklanan Diyanet dergisinde; içki içmek kadar satmanın da dinen günah olduğu bildirilmektedir.

Resûl aleyhisselâm şöyle buyurdu: “Dört çeşit insan Cennet kokusu duymaz. Hâlbuki Cennetin kokusu beşyüz senelik yoldan duyulacak derecededir. Bunlar; cimriler, yaptıkları iyiliği başa kakanlar, ömrü boyunca içki içenler ve ana-babasına karşı gelenlerdir.”

İçki içip tevbesiz ölenlerle ilgili olarak bir hadîs-i şerîfte de Peygamberimiz aleyhisselâm şöyle buyurmuştur: “İçki içenler kıyâmet günü kabirlerinden, cifeden daha pis kokar bir hâlde çıkarılırlar. Vücutlarının derileriyle etleri arası yılanlar ve akreplerle doldurulur. Ölünce konuldukları kabri, Cehennem çukurlarından bir çukur hâlinde bulurlar.”

Kim ki içki içene bir lokma yiyecek verirse, Allah onun bedenine bir yılanla bir akrebi musallat eder. Kim ki içki içenin bir ihtiyâcını görüverirse, dînin yıkılmasına yardım etmiş olur. Kim ki içki içene borç verirse, bir mü'minin katline yardım etmiş olur.

Cenâb-ı Hak, Kur'ân-ı kerîmde, "Ey îmân edenler, içki, kumar, tapınmaya mahsûs dikili taşlar, fal okları ancak şeytanın amelinden birer necistir. Onun için bunlardan kaçının ki, kurtuluşa eresiniz" buyurmuştur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 OCAK 2006 CUMARTESİ · KAYIT 185

Bütün kötülüklerin kaynağı

Bir defasında Hazret-i Osman islâmiyeti tanımakla yeni şereflenmiş bir topluluğa şu nasîhatta bulundu: “Ey insanlar! İçki içmekten sakının. Çünkü, şüphesiz ki içki, bütün kötülüklerin anasıdır. Bir zamanlar sizden önceki kavimlerden birinde bir âbid vardı. Devamlı ibâdetle meşgul olurdu.

Bir gün bir mahalleden geçerken kötü bir kadınla karşılaştı. Kadın, bir bahâne ile onu evine soktu. Kapıyı iyice kapattı. İçeride küçük bir çocuk vardı. Bir kaptı

da içki bulunuyordu. Kötü niyetli kadın, âbidi içeri alıp, kapıyı iyice kilitledikten sonra hemen niyetini açığa vurdu: “Ya benimle beraber olacaksın, yâhut şu içkiden içeceksin, yâhut da şu çocuğu öldüreceksin. Bunlardan birini yapmadıkça buradan çıkamazsın. Yoksa bağırıp etrafı velveleye verir, evime girip bana tecâvüze yeltendi derim. Kimseye de aksini inandıramazsın! Seni rezil ederim” dedi.

Kötü niyetli kadının bu tehdidi karşısında âbid düşündü. Halkın yanında rezil olmak nefesine ağır geldi. Kendi kendine, “Zinâ yapamam. Çocuğu da öldüremem. Bâri onlara nazaran daha kolay atlatılacak bir günâh olan içkiyi içeyim de sonra tevbe ederim” dedi ve içkiden içti.

Az sonra kafası dönmeye başladı. Kadın bir daha verdi. Derken, iyice sarhoş olup içkinin verdiği şehvet hırsı ile bu defa kendisi kadına saldırdı, onunla beraber oldu. Daha sonra da gördüklerini anlatır diye çocuğu öldürdü.

Ey insanlar! Görüldüğü gibi içki, insana en kötü şeyleri yaptırabiliyor. Bunun için, İçkiden şiddetle kaçın. Zirâ içki bütün kötülüklerin kaynağıdır. Allaha yeminle söylerim ki, kişinin kalbinde içki ile îmânın birlikte kalması çok zordur. Bu işi yapa yapa zamanla içki içmek normal bir iş hâline gelir. Bunun için, birinin gelmesiyle diğerinin orayı terketmesinden korkulur!.. “

İçki içen, bir nevî deli durumuna düşer. İnsanın hayâ perdesini yıkar. Hadîs-i şerifte, “İçki içenin hayâ perdesi yırtılır, şeytan ona yoldaş olur, her kötülüğe sevkeder ve her iyilikten alıkor” buyuruldu.

İçki, kişinin aklına da kesesine de zararlıdır. Aklının ve zekâsının zayıflamasına da sebep olur. Peygamber aleyhisselâm, “İçki malı telef eder, aklı giderir” buyurdu.

İçki, arkadaşlar, kardeşler ve dostlar arasında düşmanlığa sebep olur. Nitekim Allahü teâlâ Kur’ân-ı kerimde şöyle buyurmaktadır; “Şeytan, içkide ve kumarda ancak aranızda düşmanlık ve kin sokmak ister.” İçki, insanı, Allahı anmaktan ve namaz kılmaktan alıkor. Nitekim Allahü teâlâ şöyle buyurmuştur: “Şeytan, içkide ve kumarda sizi Allahı anmaktan ve namaz kılmaktan alıkor.” İçki, şehveti kamçılar, dolayısıyla kişiyi zînâyâ götürür. Hadîs-i şerifte, “İçki, zinâdan kötüdür” buyuruldu.

İçki, her kötülüğün anahtarıdır. Çünkü, içki içilince her türlü günâhı işlemek kolaylaşır. Hadîs-i şerifte, “İçkiden sakının! Ağaç dal budak saldıgı gibi, içki de, kötülük saçar” buyuruldu. Rahmet melekleri kendisinden uzak olur. Hadîs-i

şerifte, “Rahmet melekleri, sarhoştan uzak durur” “Allaha ve âhirete inanan içki içmesin, içki içilen sofraya da oturmasın” buyuruldu.

Son nefes çok önemlidir. İçki içen dâima korkulu, tehlikeli durumdadır. Çünkü tevbesiz, günahkar hâli îmansız gitmesine sebep olabilir ölümün ne zaman geleceği belli olmaz. Hadîs-i şerîfte, “İçki ile îmân, bir arada bulunmaz, biri, diğerini uzaklaştırır” “İnsan nasıl yaşarsa öyle ölür” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 OCAK 2006 CUMA · KAYIT 186

“Bana göre” “Sana göre” hezeyanları

Son yıllarda, dış güçlerin teşvik ve yönlendirmesi ile, dini konularda, “Bana göre, benim mantığıma göre, benim anladığıma göre...” ile başlayan ahkam kesmeler başladı. Kurban Bayramı münasebeti ile de, “Bana göre kurban şöyle olacak böyle olacak” hezeyanları eksik olmadı. İşin sinsi boyutunu bilmeyen halk da haklı olarak, “Bu nasıl iştir. Her kafadan bir ses çıkıyor. Ne yapacağımızı bilemiyoruz, kafamız karışıyor” diye tepki gösterdi. Zaten maksat da buydu; bu nasıl dindir, herkes bir şey söylüyor, dedirterek dinden soğutma ve şüphe hasıl etmektir. Halbuki, hiçbir akıl, hiçbir mantık âhiret bilgilerini, dinde yapılması veya yapılmaması gereken hususları doğru olarak bulamaz, anlayamaz. Bunun içindir ki, her asırda insanlar arasından seçtiği en üstün, en iyi kimseleri peygamber yapmış, kitaplar göndererek yapılacak ve yapılmayacak şeylerin yolunu göstermiştir. Kör olanın yol gösterenlere teslim olması gibi ve çâresizlikten şaşırılmış olan hastanın merhametli doktorlara kendini teslim etmesi gibi, insanların da, aklın ermeyeceği faydalara kavuşabilmeleri ve felâketlerden kurtulabilmeleri için, gönderdiği peygamberlere teslim olmalarını diledi. Saâdete kavuşmak için, önce kendisine ve peygamberlerine inanmak lâzım olduğunu bildirmiş, sonra kitaplarındaki emirlere uymayı emretmiştir. En son ve Kıyâmete kadar değiştirmemek üzere ve bütün dünyaya peygamber olarak, Muhammed aleyhisselâmı göndermiştir. Peygamberlerin, Allahü teâlâdan bildirdikleri haberlerin hepsi doğrudur. Hepsine îmân etmek lâzımdır. Akıl, doğruyu, iyiyi bulan bir âlet ise de, yalnız başına bulamaz, noksandır. Peygamberlerin gelmesi ile tamamlanmıştır. Kullara özür, bahâne kalmamıştır. Peygamberlik makâmı aklın

ve düşüncenin dışında ve üstündedir. Aklın eremeyeceği, anlayamayacağı çok şeyler vardır ki, bunlar peygamberlik makâmında anlaşılır. Her şey akıl ile anlaşılabilseydi, peygamberler gönderilmezdi. Âhiret azabları, peygamberler göndererek bildirilmezdi. Allahü teâlâ, İsrâ sûresinin onbeşinci âyetinde, “Biz, peygamber göndermedikçe azâb yapıcı değiliz” buyurdu. Bir kimse, peygamberlerin bildirdiklerini aklına, mantığına vurup ondan sonra inansa, kabûl etse, böyle inanmak da geçerli olmaz. Çünkü, o zaman, peygambere değil aklına inanmış olur. Halbuki, îman gaybadır. Akıl çok şeyi anlar. Fakat her şeyi anlayamaz. Anlaması da kusursuz, tam değildir. Çok şeyleri, peygamberler bildirdikten sonra anlamaktadır. Peygamberlerin gelmesi ile, insanların özür ve bahâne yapmaları önlenmiştir. Nisâ sûresinin 164. âyetinde, “Peygamberleri, müjde vermek için ve korkutmak için gönderdim. Böylece, insanların Allahü teâlâyâ özür, bahâne yapmaları önlendi” buyuruldu. Akıl, dünya işlerinde bile çok defa yanılmaktadır. Böyle olduğunu bilmeyen yoktur. Din bilgilerini, böyle bir akıl ile tartmaya kalkışmak doğru olamaz. Din bilgilerini akıl ile inceleyip, akla uygun olup olmamasına kalkışmak, aklın hiç yanılmaz olduğuna güvenmek olur ve peygamberlik makâmına inanmamak olur. Ehli sünnet âlimleri de, Peygamber Efendimizin vârisi oldukları için, Peygamberimizin bildirdiği emir ve yasakları halkın anlayacağı şekilde fıkıh, ilmihal kitaplarında bildirmişlerdir. Herkes bunlara uyarsa farklılıklar ortadan kalkar. Zaten herkes bunlara uyduğu için asırlardır böyle farklılıklar oluşmamıştı. Bugünkü farklı seslerin sebebi, buna uymamaktan eski köye yeni âdet getirmeğe kalkışılmasından kaynaklanmaktadır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 OCAK 2006 CUMARTESİ · KAYIT 187

Cenab-ı Hakkı tanımak

Allahü teâlâ bütün kâinatı nizâm ve âhenk içinde yaratmıştır. Bütün bunlara tesadüfen meydana geldiler demek mümkün değildir. Böyle söyleyenlerin sözleri câhilcedir ve aynı zamanda fen bilimlerine de aykırıdır. Çünkü, fen bunların tesadüfen meydana gelemeyeceğini bildirmektedir. İnsan, varlıkların yaratılışındaki hikmetleri iyi anlarsa, cenâb-ı Hakkın büyüklüğünü daha iyi anlar. Onun emirlerine daha sıkı sarılır. Meselâ, insan için ipek imal eden ipek böceğinin ipeği, en büyük suni iplik fabrikalarının, çeşitli modern makinelerle yaptığı ipeğin

randımanından çok çok üstündür. Mukayese bile edilemez.Yine, eğer mini mini ağustos böceğinin boyu, bizim ses çıkarmak için kullandığımız araçlar kadar büyütölmüş olsa, yapılan ince hesaplara göre çıkaracağı sesle camlar kırılır, duvarlar yıkılırdı. Bunlar hep kendiliğinden olacak işler midir? Böyle akıl almaz derecede mükemmel ve muazzam eserler karşısında hayran olmamak kabil midir? Bunlar Yaraticının ne kadar büyük, ne kadar kudretli olduğunu göstermeğe kâfidir. Pek ufak bir parçasını gördüğümüz bu kâinatın bir Yaraticısı, bunu kurabilen ve tam olarak anlamaya aklımızın yeterli olmadığı pek muazzam bir kudret sahibi vardır. Bu Yaraticının hiç değişmemesi ve sonsuz var olması gerekir. İşte bu yaratıcı ALLAH'tır. Her netice de insanı buraya çıkarır.Bizler okyanusun dibinde yaşayan canlılar gibi bir hava deryasının dibinde yaşamaktayız. Hava ortalama yüz kilometre yükseklikte olup, yukarısında daha hafif gaz tabakaları ile örtölüdür. Okyanusların sekiz yüz metreden daha fazla olan derinliklerinde yaşayan balıklar, havaya çıkarılınca parçalandığı gibi, insanlar da, hava basıncı altından çıkarılınca yaşayamaz. İnsan derisinin yüz ölçümü, ortalama birbuçuk metre kare olduğuna göre, hava hepimizi onbeş ton kuvvetle ezmektedir. Bu büyük kuvvet altında, pestil hâline gelmeyişimiz, teneffüs sayesinde. Çünkü, teneffüs yolları, akciğer keseleri, kapiller ve kan damarları ile, vücudumuzun bütün hücrelerine hava gittiğinden, içimizde de, hâriçteki basınca eşit bir basınç mevcuttur. Kâinatın rastgele, kendiliğinden yaratıldığını iddia edenlere şöyle bir misal verilebilir: Bir otomobilin parçaları, tabiat kuvvetleri ile mi bir araya gelmiştir? Suyun akıntısına kapılan, sağdan soldan çarpan dalgaların tesiri ile bir araya yığılan çöp kümesi gibi mi bir araya yığılmışlardır? Otomobil tabiat kuvvetlerinin çarpmaları ile mi hareket etmektedir? desek, bize; “Hiç böyle şey olur mu? Otomobil, akıl ile, hesâb ile, plân ile, birçok kimsenin titizlikle çalışarak yaptıkları bir sanat eseridir. Otomobil, dikkat ederek, akıl, fikir yorarak, hem de trafik kâidelerine uyarak şoför tarafından yürütölmektedir” demezler mi? Tabiattaki her varlık da, böyle bir sanat eseridir. Bir otomobilin tabiat kuvvetleri ile, kendiliğinden, tesâdüfen meydana geleceğini kabûl etmeyen kimse, baştan başa bir sanat eseri olan bu âlemi tabiat yaratmış diyebilir mi? Elbette diyemez. Hesaplı, plânlı, ilimli, sonsuz kuvvetli bir Yaraticının yaptığına inanmaz mı? “Tabiat yaratmıştır. Tesâdüfen var olmuştur” demek, câhillik, ahmaklık olur.O halde bu muazzam kâinatın tesâdüfen olmadığı anlaşılınca, bir gaye için yaratıldığı meydana çıkar. Allahü teâlâ, kâinattaki bütün ni'metleri insanın

hizmetine sunmuştur. Yani bunları insan için yaratmıştır. İnsanı da, kendisini, Yaratanını tanıması ve O'na ibâdet etmesi için yaratmıştır.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 20 OCAK 2006 CUMA · KAYIT 188

İmam yerine TV ekranı

Bugün, ABD'de bulunan Turan Yıldız kardeşimin üzüntüsünü sizlerle paylaşmak istiyorum. Değerli kardeşim mailinde üzüntüsünü şöyle dile getiriyor:

“Mısır, Hindistan gibi bazı İslam ülkelerinde camilerde müezzin yerine merkezi sistemle ezan okunduğunu, imam yerine dev TV ler koymaya başladığını, merkezi sistem ile namaz kıldıran imama (tv deki imama) uymaya başladığını duymuştum. Hep korkarak aklımdan geçirdi, acaba bu yaygınlaşır biz de görür müyüz, şahid olur muyuz bu sapıklıklara diye. Geçen Kurban Bayramı korktuğum başıma geldi. Başkent "Washington, DC" eyaletinin yanında "Maryland" eyaletinde bir Türk camisi var. Bu camide geçen Kurban Bayramında yeni bir karar alınıp TV ile namaz kılındı. İmamın namaz kıldırıldığı mescide kamera sistemi yerleştirildi. Salı sabahı bayram namazı kılınırken, imam otomatik kameradan çekilip arka binadaki TV'den yayınlandı. Oradaki TV ekranı en öne konup, cemaat arkasında ona bakarak namazlarını kıldılar. Yani TV "imam" gibi en öndeydi ve arkada cemaat vardı. Bu olanlar başkent Washington, DC'de görev yapan Türk gazeteciler ve muhabirler tarafından Türkiye'de haberini yapmak için kayda da alındı.

Maalesef her geçen gün buna benzer üzücü hadiselerle karşılaşarak âhırzamanda bulunduğumuzun bir defa daha farkına varıp böyle bid'atlere düşmediğim için kendimin ne kadar büyük bir nimet içinde bulunduğunu anladım. Bunda sizlerin ve tavsiye ettiğiniz kitapların büyük payı olduğunu da söylemek zorundayım. Cenâb-ı Hak hepimizi razı olduğu doğru yoldan ayırmasın, dinimizi bozmak isteyenlere de fırsat vermesin!”

İşte sevgili kardeşimizin maili özetle böyle. Araba yoldan çıkınca nerede duracağı belli olmadığı gibi, insan da bid'at felaketine yakalanınca nerede duracağı belli olmuyor. İlk defa iyi niyetle ortaya atılan, ezanı hoparlör ile okuma bid'atı işi nerelere götürdü. Hoparlör önce minareden caminin içine indi, sonra da imamı

caminin dışına attı. Merkezi ezan ile müezzinlere lüzüm kalmadığı gibi bu gidişle merkezi “TV ekranlı” namaz ile imamlara da lüzüm kalmayacak.

Yerinde kullanmak kaydıyla tabii ki, teknolojiden istifade edilecek. Ancak teknolojinin de dinin de kendine mahsus kuralları vardır. Teknolojide, müspet ilimde değişme, gelişme esastır; dinde ise değişmezlik esastır. Bu kurala uyulmazsa, mesela, esası değişmezlik olan din değiştirilmeye, teknolojiye, zamana uydurulmaya çalışılırsa örneğin imam yerine TV ekranı kullanılırsa işte yukarıda bahsettiğim garabetlikler ortaya çıkar. Din, din olmaktan çıkar, oyuncak haline gelir.

Bunun için dinimiz, dinde değişiklik, dini tabirle “bid'at” üzerinde çok durmuştur. Peygamberimiz, “Her bid'at sapıklıktır ve her sapık da Cehennemdedir.” buyurmuştur.

Allahü teâlâ, kullarını, kendisini tanımaları ve ibâdet etmeleri için yarattı. İbadetin nasıl yapılacağını da Peygamberimiz vasıtasıyla kullarına bildirdi. Kullarına bırakmadı. Bir insan, kendi görüşü, anlayışı ile ibadet yaparsa, O'na kulluk yapmamış olur. Resûlullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuş olur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. Böyle yapılırsa daha iyi olur demek, Resûlullahın bildirdiğini beğenmemek olur. Hadis-i şerifte “İbadetleri bizim gibi yapmayan bizden değildir” buyuruldu.

Bid'atin bir tehlikesi de tevbe etme durumu olmamasıdır. Çünkü, bu bid'ati iyi bildiği ve karşılığında sevap beklediği için tevbe etmek aklına gelmez. Bir hadîs-i şerifte, “Bid'at sahibi, bid'atini terk etmedikçe, Allahü teâlâ ona tevbe etmesini nasîb etmez.” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 OCAK 2006 CUMARTESİ · KAYIT 189

Belli başlı bazı bid'atler

Dinde yapılan her değişiklik ve reform bid'attır. Bid'at, sonradan ortaya çıkartılan şey demektir. Peygamber efendimizin ve dört halifesinin zamanlarında bulunmayıp da, onlardan sonra, dinde meydana çıkarılan, ibâdet olarak yapılmağa başlanan şeylerdir. Meselâ müezzinin sadece kâmet getirmesi gerekirken bunun dışında üç ihlâs okuması bid'attır. Bid'atlerden bazıları şunlardır:

1. Dinin küfür alâmeti dediği şeyleri zarûret olmadan kullanmak, en kötü bid'attır. İmânın gitmesine sebep olur.

2. Eshâb-ı kirâmı kötöleyen, bid'at sâhibi olur. Ebû Bekir ile Ömer'in hilâfete hakları yok idi demek küfürdür. Mezhepsizlik, mezheblere inanmamak, dört mezhepten birinde olmamak bid'attır. Bu, aynı zamanda Ehli sünnet itikatında olmanın şartıdır.

3. Cenâze olduğunu bildirmek için, minârelerde salât okunması bid'attır

4. Namazlardan sonra hemen âyet-el-kürsî okumak lâzım iken, önce Salâten tuncînâyı ve başka duâ okumak bid'attır. Namazdan sonra secde edip de kalkmak bid'attır.

5. Namazda selâmdan sonra, üç kerre söylenen (Estagfirullah)ı müezzinin yüksek sesle söylemesi bid'at olur.

6. Eli göğse koyarak, selâmlaşmak bid'attır.

7. İbâdetleri, hoparlörle yapmak (Ezan okumak, namaz kıldırmak, imam yerine TV ekranı koymak...) bid'attır. Televizyondaki, radyodaki imâma uymak câiz olmadığı gibi, bu seslerle ibâdet yapmak da sahîh olmaz. Bid'at ve büyük günâh olur.

8. Sakalın sünnete uygun ya'nî, çenedeki ile birlikte bir tutam uzunlukta olmaması, kısa olması bid'attır.

9. (Zekeriyyâ sofrası) denilen adak bid'attır. Yahûdî âdetidir.

10. Câmide her namazdan sonra birbiri ile müsâfeha etmek bid'attır. (Bayram günleri, câmilerde müsâfeha ederek bayramlaşmak ve namazlardan sonra, âdet etmeden, ara sıra müsâfeha etmek câizdir.)

11. Kur'ân-ı kerîmi şarkı söyler gibi okumak bid'attır. Elhân ile, ya'nî mûsikîye uyarak tecvîdi bozmak bid'at ve dinlemesi de büyük günâhtır. Kur'ân-ı kerîmi, tekbîrleri ve ilâhîleri çalgı ile, ney çalarak okumak, bunun için tehlikeli bid'attır. Kur'ân-ı kerîmi güzel ses ile, tecvîd ile okumalıdır. Tegannî ile, kelimeleri değiştirip nağmeye uydurarak okumak harâmdır. (İtrî efendi, İslâm tekbîrini, segâh makamında bestelemekle, islâmiyete bir hizmet yapmamış, dîne bir bid'at karıştırmıştır.)

12. Kur'ân-ı kerîmi ücret ile okumak, bâtlı ve bid'attır.

13. Dini türk mûsikisi, tasavvuf müziği diye bid'atler uyduruldu. Bunların bid'at olduğu, Kâdî-zâdenin (Birgivî vasiyyetnâmesi) şerhinde uzun yazılıdır.

14. Cenâzede, alkış tutmak, yüksek sesle tekbîr, tehlîl, ilâhîler okumak, mezarı çiçek koymak, matem tutmak siyah elbise giymek yakada resim taşımak bid'attır.

15. Mezâr taşı üzerine âyet-i kerîme, mubârek isimler, şîir, Fâtîha kelimesini yazmak, câiz değildir. Asırlardan beri yazılıyor ise de, kötü bir bid'attır.

16. Ölü evinden yemek, helva dağıtılması bid'attır. Birinci, üçüncü, yedinci, kırkinci, elliikinci ve elliüçüncü gibi günlerde helva, çörek gibi şeyler yapmak ve kabir başında yemek dağıtmak ve hâfızları, hocaları, mevlidcileri toplayıp, okutup yemek vermek mekrûhtur.

17. Evliyânın kabirlerinde kandil, mum yakmak, çaput bağlamak bid'attır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 OCAK 2006 CUMA · KAYIT 190

Bu saçmalıkların devamı gelecek

Geçen hafta, cami imamının ve müftünün ikazına rağmen, başı açık kadın ve erkeklerden oluşan bir grup Çamlıca'daki Subaşı Camii'nde karışık olarak topluca cuma namazı kıldı. Daha önce cenaze namazına katılma eyleminden sonra kadınların erkekler arasında hem de başları açık olarak cuma namazına katılmalı ikinci bir teşebbüs oldu. Varlıklı, eğitilmiş ve entel grubun bu ve buna benzer teşebbüslerinin her geçen gün daha da çoğalacağı, eylemlerinin devam edeceği anlaşıyor.

Bu hareketlerin sebebini araştırmacı - yazar Aytunç Altındal kısa ve öz olarak çok güzel dile getirmiş: "Cuma namazına kadınlar katılamazlar, ayrıca baş açık, makyajlı, namaz asla kılınmaz. Bu sosyete işi abukluklar yeni çıktı. Hristiyanlıkta protestanlar dinde değişiklikler yapmıştı. Akıllarınca şimdi sıra İslamda. Bunlar da İslamda protestanlaştırma hareketleri yapıyorlar."

Bu tür teşebbüsler, sıradan birkaç kendini bilmez insanın yaptığı basit bir davranış değildir. İçeriden ve dışarıdan gizli eller vasıtasıyla yönlendirilmektedir. Aralarında, yabancı kolej mensuplarının ve Amerikalı bir müzisyenin de bulunması bunu kuvvetlendirmektedir. Eyleme katılanların pek çoğunun belkide

bundan haberi yoktur. Asırlardır yaptıkları mücadele ile İslamı yok edemeyeceklerini anlayanların, İslamda reform yaparak, içini boşaltarak değişik bir yolla İslamı yok etmenin planlarıdır bu eylemler.

Kurulduğu günden beri ciddi hiçbir faaliyette bulunmayan, İKT'nın(İslam Konferansı Teşkilatı) geçenlerde "Reform" gündemi ile toplanması, reform konularından birinin de, " Kadının dindeki yerinin gözden geçirilerek düzeltilmesi" olması işin ciddiyetini ve kapsamını göstermektedir.

Kültür değişiminde, inanç değişiminde ailenin önemi büyüktür. Aile yapısı sağlam ise değişimde istenilen netice tam alınamaz. Ailede de temel taş kadındır. İslamda reformu planlayanlar bunun için kadına el attılar. Ailenin temel taşı olan kadını yerinden oynatarak sokağa çekebilirlerse işlerinin kolaylaşacağını farkındalar.

Konu hakkında görüşlerine baş vurulan ilahiyatçılar tepkililer "Kadınların başı açık namaz kılmaları caiz değildir. Bu namaz olmaz. Temel fıkıh kitaplarımızdaki hükümler bir kadının başı ve vücudu örtülü olarak namaz kılması gerektiğini söylüyor. Cemaatle namaz kılmanın bir adabı vardır. Eğer Allah'ın huzurunda duruluyorsa Allah'ın istediği şekilde durmak gerekir. Çünkü bu kul ile Allah arasındaki en güzel irtibattır. Onun istediği şekilde ona ibadet edip yakarıшта bulunmalıyız. Şekli kaideler önemlidir. Kimse kafasına göre kurallar uyduramaz. Bu şekilde namaz caiz olmaz. İbadetin şekli vardır, şartları vardır. İnsanlar ya uyarlar ya uymazlar. Fakat 'Niyetimiz iyi' diyerek değişiklik yapamazlar." diyorlar.

Tepki göstermeye hiç hakları yok aslında. Bu saçmalıkların yolunu açan onlar çünkü. Kendileri yıllardır, fıkıh kitaplarını, ilmihal kitaplarını kötülediler. Kur'an-ı kerim meali okuyun, dininizi asıl kaynaktan öğrenin, dediler. Bu eylem ettikleri tohumun meyvesidir.

Nitekim, eylemcilere "Neden böyle namaz kılıyorsunuz?" sorusu sorulduğunda, "Bizim içimiz temiz, düşüncemiz böyle, Kur'andan anladığımıza göre bu şekilde namaz kılabiliriz" cevabını verdiler. Sen saçmalıklara kapıyı ararlarsan, yolu açarsan işte böyle garabetlerle karşılaşsın, seni de dinlemezler kendilerine göre de bir yol tuttururlar.

Kadınların Cuma namazı eylemi, günlerdir tartışılıyor. Kimisi olur diyor kimisi, olmaz diyor, her kafadan bir ses çıkıyor. Zaten bu eylemin bir maksadı da buydu. Misyonerlerin önde gelen isimlerinden Zwemer'in, 1930'ların başında Kudüs'te Zeytindağı'nda toplanan misyonerler kongresinde yaptığı konuşmayı hatırlayalım:

“Sizin göreviniz, Müslümanların Hristiyan yapılması değildir. Asıl göreviniz onları dinlerini sorgular, tartışılır hale getirmektir. Bu sağlanırsa gerisi kendiliğinden gelir. Bizim yapmak istediğimizi kendi kendilerine yaparlar”

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 OCAK 2006 CUMARTESİ · KAYIT 191

Kuralsız ibadet olmaz!

Dün, başı açık kadın ve erkeklerden oluşan varlıklı, eğitilmiş ve entel bir grubun Çamlıca'daki Subaşı Camii'nde topluca karışık cuma namazı kıldığından bahsetmiştik. Daha öncede cenaze namazına katılma eyleminde bulunan bu tür insanların çoğu yaptıklarının farkında değildir. Dedikleri gibi belki de iyi niyetlidirler. Fakat her zaman iyi niyet insanı kurtarmıyor. Çünkü işin neticesi mühimdir; hüküm neticeye göre verilir.

Bu tip eylemlere katılanları (eylemi yönlendiren militanlar hariç) iki gruba ayırabiliriz. Birincisi; altyapısı olmayan, temel dinî bilgilerden mahrum cahil insanlardır. Bunlar işin aslını bilmedikleri için, kandırılmaya, yönlendirilmeye, istismara müsait kimselerdir. Demagoji ve mantık oyunlarını ilim zannederler; çünkü gerçek ilmi bilmezler. İlimle değil, basit akılları ile hareket ederler. Böyle olduğu için de, tuzağa yakalanmaları kolay olur.

İkincisi; inanç boşluğunda olan kimseler. İnsan, yaratılıştan bir şeye inanma ihtiyacını hisseder. İnsan, doğru veya yanlış bir şeye inanmazsa, huzursuz olur. Bunlar bu tür inançsızlık boşluğuna düşmüş, genelde, dinle pek ilgisi olmayan kimselerdir. Birileri fırsattan istifade edip boşluğu dolduruyor. Sen doldurmazsan birileri doldurur.

Boşluğu da herkes kendine göre dolduracak. Fırsatlar değerlendirilerek İslamda “Reform” un yolu açılacak. Nitekim meşhur bir yazar bir teklif getirerek gerçek niyetini ortaya koyuyor: “ İki-üç yıl önce, ABD’de, Afrika kökenli Müslümanların camilerde, Kiliselerde olduğu gibi rahle sistemi uyguladıklarını görmüştüm. Namaz illa bildiğimiz klasik rükü, secde biçimi ile mi kılınmalıdır. Kadınla erkeği daha kolay yanyana getirecek bir biçimde kılınamaz mı? Müslümanlığın Protestanlaştırılması kavramını geçenlerde Pariste, “Avrupa’nın İstikrar Girişi” adlı bir kuruluş tarafından hazırlanan raporda görmüştüm. Bu kavramı, İslam’da

bir reform başlaması anlamında kullanıyorlardı. Sanıyorum bu gelişmenin ilk cesur işaretlerine tanık oluyoruz”

İşte bu tür eylemlerin nihayi hedefi bu. Kuralsız, şartsız herkesin kendine göre bir din anlayışının yolunu açmak. Böylece asırlardır yıkamadıkları İslamı bu yolla içeriden yıkmak. Halbuki, her ibadetin kendine mahsus kuralları vardır. Bu kuralları da koyan dinin sahibi Cenab-ı Haktır. Her Müslüman o kuralları kabul ederek Müslüman olur. Hiçkimsenin kendi anladığına göre kural koyma hakkı yoktur. Kural koymaya kalkışırса artık o din Cenab-ı Hakkın dini olmaktan çıkar, kuralı koyan kimsenin dini haline gelir. Bu da dinsizlik demektir.

Allahü tealanın koyduğu kurallara uyulmaz herkes yeni kural koymaya, dini değiştirmeye kalkışırса, ortaya insan sayısı kadar din çıkar. Artık bu değişik şekillere de din denmez, felsefe, şahsi düşünce denir. Din ile felsefeyi, şahsi düşünceyi birbirinden ayırmak gerekir.

Kimse benim aklıma göre böyle olması lazım diyemez. Çünkü, akıl göz gibidir, İslamiyet de ışık gibidir. Göz karanlıkta cisimleri göremez. Görmesi için ışık gerekir. Akıl da hakikatı göremez. Görmesi için islâm ışığı gerekir. Eğer islâm, hak ile batılı bildirmeseydi, aklımızla bulmamız mümkün değildi. Herne kadar akıl, iyiyi kötüden ayıran bir kuvvet ise de, her işte ölçü olmaz. Allahü teâlâya ait bilgilerde akıl senet olmaz. Akıl, kendi başına dinin emir ve yasaklarını bilseydi, peygamberlere, âlimlere lüzum kalmazdı.

Allahü teâlâ, kullarını, kendisini tanımaları ve ibâdet etmeleri için yarattı. İbadetin nasıl yapılacağını da Peygamberimiz vasıtasıyla kullarına bildirdi. Kullarına bırakmadı. Bir insan, kendi görüşü, anlayışı ile ibadet yaparsa, O'na kulluk yapmamış olur. Resûlullahın bildirdiklerinde eksik veya fazlalık bulmuş olur. Hâlbuki dinde eksiklik olmaz. Böyle yapılırsa daha iyi olur demek, Resûlullahın bildirdiğini beğenmemek olur. Hadis-i şerifte “İbadetleri bizim gibi yapmayan bizden değildir” buyuruldu.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

02

Şubat

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 ŞUBAT 2006 CUMA · KAYIT 192

Sergilenen örnek tavır!

Herhalde farkedilmiştir, gözden kaçmamıştır geçen hafta ülkemizde bir ilk gerçekleşti: Diyanetiyle, İlahiyatçıları ile, halkıyla herkes ittifak halinde, başı açık kadın ve erkeklerin karışık olarak Cuma namazı kılmalarına tepki gösterdi. Bunun dinde yeri olmadığı, saçmalık olduğu dile getirildi. Özellikle Diyanetin gösterdiği kararlılık takdire şayandır.

İstanbul İl Müftü Yardımcısı İsmail İpek'in bizzat olayın meydana geldiği camiye gidip dinimize uygun nasıl namaz kılınacağını izah ederek, "Eğer başı açık ve karma bir şekilde kılmak için ısrar ederlerse, dışarı çıkartma görevimiz de, hakkımız da, yetkimiz de var. Kanunlarımız bu görevi bize vermiştir. Burası bir ibadethanedir. İbadethanenin belli usulleri vardır. Buraya gelen bunlara uymak zorundadır. Herkese usulüne uygun ibadet yaptırmak bizim aslî görevimizdir " sözleri ile gösterdiği kararlılık eylemcilerin direncini kırmıştır. Eğer burada böyle bir kararlılık gösterilmeseydi, bu eylem zaman içinde planlandığı şekilde bütün camilere yayılacak, cami cemaati arasında kargaşaya ve kaosa sebep olacaktı. Eylemciler beklemedikleri bu büyük tepki karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Bunda muvaffak olsalardı, Camilerde, Kilise düzenine geçmede kapıyı aralamış ve ılımlı İslamın günlük hayata geçmesini sağlamış olacaktı. Böylece, namaz Hristiyanlaştırılmış, cami de kiliseleştirilmiş olacaktı.

Tabii ki, bu geri adım atma, bu tür saçmalıkların tekrarlanmayacağı manasına gelmez. Bu eylem bir nabız yoklaması idi. Ortalığın yatışmasını bekleyecekler başka bir konuda, farklı bir eylem şekilleriyle tekrar karşımıza çıkacaklardır. Çünkü, bu tür eylemleri planlayan dış güçler, İslam aleminde bir reform yaptırıp sınırlarını kendilerinin çizdiği "ılımlı İslamı" hayata geçirmekte kararlıdır.

Amerika'daki, 'kadın imamı Cuma namazı' eylemini organize eden yayınevinin yöneticisi Jean Eadwin bu eyleme bakınız nasıl destek veriyor, gerçek niyetini nasıl açıklıyor, İslâm'ı sulandırma emellerini nasıl ortaya koyuyor: "ılımlı İslam geleneksel İslama en iyi bir alternatiftir. Hristiyanlık bu konuda çağın gereklerine göre kendini değiştirip, ona ayak uydurmasını bilmiş. Müslümanlar arasında da, arkadaşlarımız olan Esra Numani ve Amina Vedud gibi özgür yorumlarını ortaya

koyabilenler var. Ne güzel.. Nitekim biz, bu yöndeki görüşlerimize paralel eylem ve düşünceleri destekliyoruz. Örneğin, Esra Numani ve Amina Vedud.. Hep yanlarında olacağız. Türkiye'de bu özgürlüğün Cuma namazında ortaya konulabilmiş olması, bizim için son derece memnuniyet verici. Çünkü Türkiye'yi, Batı uygarlığı içinde tehdit oluşturan İslâmi hükümlere mahkûm edemeyiz. Bu tavır sadece Türkiye'deki dinci çevreleri rahatsız edecektir. Özgürlükler dünyası günümüzde, dinin keyfiyeti bireylerindir. Gerektiğinde İncil'e tezat oluşturan ama toplum için faydalı bir yöntemin hayata geçirilmesi ne kadar normalse, Müslüman kadınların, erkeklerle beraber saf tutmaları, imam olma girişimleri de o kadar tabii karşılanmalı. Tabularımızı yıkmalıyız.”

Tabii ki, burada bahsedilen, “Geleneksel İslam”dan, kırılması gereken “Tabu”lardan maksat, Vahye dayalı orijinal İslam; 14 asırdır tatbik edilen İslam; Kur'anı kerimde geçen İslam. 14 asırlık “İslam”ın “İlimli İslam” ile yer değiştirmesini istiyorlar. Gerçek islam olmasın da ne olursa olsun arayışına girdiler. Bu maksatla, Protestan İslam, Kalvenist İslam ve Weber Sosyolojisine Göre İslam... gibi projeler geliştirdiler. Bu konuda, Katolikler, Protestanlar, Evangelistler ve Küresel güçler iş birliği içindeler. Asırlardır bir araya gelemeyen bu güçler İslamı değiştirmede, İslamda Reformda ittifak halindeler.

Fakat işin en güzel tarafı, en sevindirici yönü, bütün bu ittifaklara, sinsi faaliyetlere rağmen halkımızın dinimizi korumada gösterdiği duyarlılıktır. Devleti ile milleti ile, dinimiz İslamın orijinal halinin muhafazasında gösterilen kararlılıktır. Bu kararlılık devam ettiği müddetçe hiçbir güç, dinimizi kendi menfaatleri doğrultusunda değiştiremeyecektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 ŞUBAT 2006 CUMARTESİ · KAYIT 193

Bu teklifler yeni değil!

Dün, kadın erkek karma namaz kılma eyleminin yanlışlığı konusunda tam bir ittifak meydana geldiğinden söz etmiştik. Bu harekete çok az da olsa, dinle alakası olmayan, alınları secde görmemiş, dinle ilgileri yakınlarının cenaze namazında cenazeyi uzaktan seyretmekten ibaret olan bazı yazarlar destek verdi. İşte bunlardan biri, anlamadığı bir konuda bakınız nasıl ahkam kesiyor: “Ben o grubun

çok iyi ettiğini düşünüyorum ve yaptıklarını bir reform hareketinin başlangıcı olarak görüp destekliyorum. Kiliseye gidenler birer sıraya ya da sandalyeye oturuyorlar. Müslümanlıkta ise "secdeye kapanmak" gerekiyor. Bu önemli problemin çözülmesi lazım.”

Bu, camileri kiliseye benzetme gayretleri yeni değil aslında. Fırsat buldukça temcit plavı gibi halkın önüne konulur. Bu teklif, ilk defa Batı'nın özellikle İngilizlerin desteği ile 1928'de bazı ilahiyatçıların hazırladıkları rapor ile gündeme gelmiş, hayli tartışmalardan sonra rafa kaldırılmıştı. Bu tartışmalı raporu 20 Haziran 1928 tarihli Vakit gazetesi şöyle vermişti:

“Dinimizde yeni hayata, ilerlemeye uygun olarak, yapılacak yenilikleri, İstanbul ilâhiyyât fakültesi profesörleri rapor halinde hazırlamışlardır. Köprülü Fuâd, İzmirli İsmâ'il Hakkı, Şerâfeddîn Yaltkaya, Mehmed Ali Aynî ve arkadaşlarının imzalarını taşıyan bu rapor göre: Din de, diğer sosyal teşekküller gibi, hayatın akıntısına uymalıdır. Din, eski şekillere bağlı kalamaz. Türk demokrasisinde, din de, muhtaç olduğu değişimi göstermelidir. Câmilerimiz kâbil-i iskân hâle getirilmeli, sıralar, sandalyalar konulmalı, içeriye ayakkabı ile girilmelidir. İbâdet lisanı türkçe olmalı, âyetler, hutbeler türkçe okunmalıdır. Câmilere müzik âletleri koymalıdır. Hutbeleri imamlar değil filozoflar okumalıdır. Kur'an-ı kerimi, kelâm ilmi ile ve tasavvuf ile değil, felsefe ile incelemelidir.”

Osmanlılarda Batı hayranı Mithat Paşa'dan beri, çağdaş ülke olma için Hristiyan olmayı teklif edenler olmuştur. 1923 yılında, İsmet İnönü, Tevfik Rüştü, Fethi Okyar ve Mahmut Esat Bozkurt, "İslâmlık, ilerlemeye manidir. Bu dinle yürünmez ve Batı bize ehemmiyet vermez." diyerek Anayasaya, devletin dini "Hristiyanlıktır" yazılmasını teklif etmişler, fakat kabul görmediği için, Devletin dini, "İslam" ifadesi yazılmıştı. Bugünkü teklifler bunun bir uzantısıdır. İslamı yok edemedikleri, camilerin içine "sıralar" koyup "kilise"ye benzeterek, dinde reform yapmak suretiyle içeriden yok etmek istiyorlar.

İslamiyet her çağa uygundur, reforma ihtiyacı yoktur. Reform, değişiklik gerekiyorsa bunu insanlar değil, dinin sahibi yapar. Nitekim, Cenab-ı Hak, Tevrat'tan sonra İncil'i, daha sonra da, Kur'an-ı kerimi göndererek, diğer dinleri yürürlükten kaldırdı. Hak dinin sadece "İslamiyet" olduğunu, kıyamete kadar dinini koruyacağını bildirdi.

Reform yapmak isteyenlerin ortak özelliği, dinimizin temel fıkıh kitaplarını kabul etmemek, herkesin doğrudan Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarılmasını

savunmaktır. Halbuki, İslamiyetin bozulmadan bugüne gelmesini sağlayan bu temel fıkıh kitaplarımız, Resûlullahın sözlerini ve Eshâb-ı kirâmdan gelen haberleri bildirmektedirler. Hepsi, en salâhiyyetli, yüksek âlimler tarafından yazılmışlardır. Asırlar boyunca, hiçbirinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Her çağın ihtiyacını karşılayacak kapasitede olduğu için, değişikliğe lüzüm yoktur.

Bu temel fıkıh kitaplarını her asrın modasına, gidişine göre değiştirmeye kalkışmak, her zaman için yeni bir din yapmak demek olur. Böyle değişiklikleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayandırdıklarını iddia etmeleri Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri bilmemenin, islâmiyeti anlamamanın bir alâmetidir. İslâmın emirlerinin, yasaklarının zamana göre değişeceğini sanmak, islâm dîninin hakîkatine inanmamak olur.

Bu tür zararlı akımlardan kendimizin ve çocuklarımızın zarar görmemesi için bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da dinimizi, fıkıh, ilmihal kitaplarından öğrenmemiz ve öğretmemiz şarttır. Günümüzündeki karışıklığın, farklı seslerin sebebi de son yıllarda bu değerli kitaplara gereken önemin verilmemesi ve halkın doğrudan Kur'an-ı kerim meallerine yönlendirilmesidir. Dikkat edilirse her sapık, “Kur’andan ben böyle anladım” diyor.

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 ŞUBAT 2006 CUMA · KAYIT 194

Huylu huyundan vazgeçmez!

Yıllardır Batı’nın; iki yüzlü olduğunu, dostluklarına güvenilemeyeceğini, içlerindeki İslâmı yok etme ateşlerinin hiçbir zaman sönmediğini; fırsat bulduklarında bunu acımasızca gerçekleştireceklerini yazdık. Geçen hafta, Avrupa basınında yayınlanan, Peygamber Efendimizi terörist gösteren karikatür olayı da bunu doğrular mahiyetteydi. Böylece, kendileri tarafından ortaya atılan, “Medeniyetler İttifakı”, “Dinlerarası Diyalog ve Hoşgörü” gibi sloganlarda ne kadar samimi olduklarını; bu faaliyetlerdeki maksatlarının, diyalog ve hoşgörü olmayıp, kendi medeniyetlerini, kendi dinlerini hakim kılmak olduğunu ortaya koydular. “Diyalog” yaygaraları ile İslâmı zafiyete uğratmak, ayrıştırmak istedikleri meydana çıktı. Hristiyan din adamlarının baskılar karşısında gecikmeli olarak üzüntülerini beyan etmeleri de timsahın göz yaşı dökmesinden ileri

gitmedi. Bir özürle kapanacak çirkin olayı ısrarla savunarak, daha da yaygınlaştırarak İslam alemini ayağa kaldırdılar. Resulullah Efendimizin, “ Küfür tek millettir” hadisi şeriflerini bir defa daha hatırlattılar bizlere.

İki yüzlü olduklarını sadece biz söylemiyoruz kendileri de söylüyorlar. Nitekim, İtalya'nın en ünlü karikatüristlerinden Vauro, İslam dünyasında büyük tepkilere sebep olan “karikatür skandalı”nda, Avrupalıları çifte standart uygulamakla suçladı. İl Manifesto gazetesinin karikatüristi Vauro “Bizim karikatürlerimizi sansürlenmeye çalışan Avrupa'daki karikatüristlerin fikir özgürlüğünün bu denli savunulması şaşırtıcı. Geçen yıl yapılan Papa seçiminden sonra çizdiğim Papa aleyhindeki karikatür, Avrupa'nın bir çok basın organında tepkiyle karşılanmıştı. Ancak, aynı Avrupa'nın, Müslümanları kızdıran karikatürleri basın özgürlüğü diye savunması, iki yüzlülükten başka bir şey değildir.”

Dış İşleri Bakanımız Sayın Gülün de ifade ettiği gibi, bu tür tertiplerle son yıllarda, Batı'da İslam düşmanlığı hızla yükselmektedir. İnaniyoruz ki, İslam alemini oyuna gelmeyecek, onların kötü niyetlerini kursaklarında bırakacak. Halbuki, tarih boyunca, müslümanlar, başka dinlere, medeniyetlere her zaman müsamaha, hoş görü ile muamele etmişler. Batı ise, bütün bu hoş görüleri rağmen, Müslümanlara hep gaddarca davranmış, her türlü zulmü reva görmüştür. Geçmişte yaptıkları bu zulümleri, kendileri de itiraf etmektedirler.

Nitekim, Alman ilim adamlarından Prof. Graus ve Bayan Threlfall tarafından hazırlanan "Spaneien" yani İspanya ismindeki eserde, İspanyolların Müslümanlara yaptıkları zulümleri şöyle anlatmaktadır:

İspanya'da en önemli şehirlerden biri, Kurtuba'dır. Bu şehir, Endülüs Devleti'nin merkezi idi. Müslümanlar, Târik bin Ziyâd kumandasında, 711'de İspanya'ya geçince, bu şehri kendilerine başşehir yaptılar. Yarı vahşi insanların yaşadığı bu şehri, tam bir medenî şehre çevirdiler. Bir büyük saray, hastahaneler, medreseler yaptılar. Bunların yanında, bir de büyük üniversite kurdular. Avrupa'da ilk kurulan üniversite budur. Ayırca, güzelliği karşısında herkesi hayran bırakan âdetâ büyülenen bir de cami yapılmıştı. O zamana kadar Avrupalılar ilimde ve medeniyette çok geri kalmışlardı. Müslümanlar, onlara ilim, fen ve medeniyet getirdiler.

Hristiyanlar ise, 1492 de Endülüs Devletini yıkıp Kurtuba'ya girince, ilk iş olarak, bu muazzam câmiye saldırdılar. Câmiye sığınmış olan binlerce Müslümanı, merhametsizce kılıçtan geçirdiler. Endülüs'teki Müslüman ve

Yahûdileri yok ettiler. Sonra da eşsiz sanat eserlerini tahrip ettiler ve bu arada şâheser câmiyi yıkmaya başladılar. Önce minârelerdeki altın ve zümrütle işlenmiş nar şeklindeki başlıkları indirerek yağma ettiler. Caminin ortasına da haç şeklinde bir kilise inşa ettiler.

Hâlbuki, Müslümanlar ilk defa bu memleketleri zaptettikleri zaman, orada yaşayan Hristiyan ve Yahûdilere hiç dokunmamış, onların kendi dinlerine göre ibâdet etmelerine kat'iyen mâni olmamışlardı.

Bugün bu haşmetli binâyı ziyâret edenler, harap olmasına rağmen, İslâm mi'mârîsinin bu büyük eserinin güzelliği, büyüklüğü karşısında hayrân kalmakta, ortada bir cüce gibi görünen kilisenin hâline acımakta ve böyle bir haşmetli eserin bu hâle gelmesine müteessir olmaktadır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 ŞUBAT 2006 CUMARTESİ · KAYIT 195

Batı, çatışmadan medet umuyor

Dün, Müslümanların asırlıdır başka dinden olanlara karşı gösterdikleri hoşgörüyü rağmen, Hristiyanların hep düşmanca tavır içinde olduklarını, “Karikatür olayı”nda da bunu bir defa daha gösterdiklerini yazmıştık. Tarihte yaptıkları katliamlardan bahsederken “Endülüs Faciası”dan, yıkılan tarihi eserlerden ve katledilen masum insanlardan bahsetmiştik.

İspanya’da yıkım o kadar büyük olmuş ki, Kurtuba’daki muazzam caminin içine kilise yapılmasına izin veren İspanya ve Almanya İmparatoru olan 5. Charles bile dayanamayıp, "Yaptığınız vahşeti görünce, size bunun için izin verdiğime çok pişman oldum. Dünyada bir benzeri bulunmayan, bu güzel eseri böylece tahrip edeceğinizi bilseydim, size müsaade etmez ve hepinizi cezâlandırırdım. Yaptığınız bu çirkin kilise, eşi her yerde bulunan âdî bir binâdan ibârettir. Hâlbuki, bu haşmetli câminin bir benzerini yapma imkânı yoktur" demek zorunda kalmıştır.

Halbuki tarih boyunca, hiçbir Müslüman hükümdâr ve kumandan başka dinden oldukları için onların binalarını, tarihi eserlerini yıkmamışlar, kimseye zulüm yapmamışlar, Müslüman âlemini Hristiyanlara karşı savaşa teşvîk etmemişlerdir. İslâmiyette hiçbir mahlûka zulüm yapmak câiz değildir. Bütün

müslüman din adamları, zulme mâni' olmuştur. İşte, binlerce olaydan size küçük bir misâl:

"Fezleke-i târîh-i Osmânî" kitabında şu hadise anlatılmaktadır:

Dâr-üs-se'âde ağası iken emekli olan Sünbül Ağa Mısır'a giderken, gemisi Rodos açıklarında, Malta korsanları tarafından şehid edildi. Venedik gemileri Mora'ya asker çıkarıp çocuk ve kadın demeden, binlerce Müslümanı öldürdü.

Onsekizinci pâdişâh Sultan İbrâhîm, Hristiyanların bu katli'âmını işitince pek üzüldü ve bir an için hislerine kapılıp bunlara karşılık olarak, Osmânlı idâresinde misâfir olarak bulunan Hristiyanlara kısâs yapılmasını, öldürülmelerini emir ve fermân eyledi. Bunun üzerine zamanın Şeyh-ul-islâmı olan Ebüs-Sa'id Efendi Pâdişâhın huzûruna çıktı. Böyle bir karârın ve haksız yere insan öldürmenin islâm dînine aykırı olduğunu, birinin işlediği suçtan bir başkasının cezalandırılmıyacağını bildirdi. Sultân İbrâhîm, bütün Osmanlı sultânları gibi, islâm dînine ve Allahü teâlânın kitâbına çok bağlı olduğu için, bu nasîhati kabûl ederek, karârından vazgeçti.

Dün olduğu gibi bugün de Müslümanlar, insan haklarını ve barışı savunmakta; hangi dinden olursa olsun herkesin dinini rahatça yaşamasını istemektedir. Bunu da, başkalarına şirin görünmek için değil, İslam dinin emri olduğu için istemektedir. Batı ise, fırsatları kendi menfaatleri doğrultusunda değerlendirmekte, olaylara Haçlı zihniyeti ile yaklaşarak medeniyetler çatışmasına zemin hazırlamaktadır.

Avrupa'yı yakından tanıyan Prof. Dr. Ahmet Ağırakça , karikatür olaylarını "Haçlı seferlerinin bir yansıması ve devamı" olarak yorumlayarak nihai hedeflerini şöyle açıkladı: "Haçlı seferlerinin en önemli noktası, kendi içindeki yetersiz kaynaklara mecbur kalan Avrupa'nın bir çıkış araması, buna karşın doğu dünyasının zenginlik içinde olması ve batının gözünü doğudaki bu nimetlere dikmesiydi. Avrupa o zaman maddi sıkıntılarını aşmak için 'Doğunun sokaklarında bal ve süt akıyor' diyerek Avrupalıları doğuya yönlendirirken, Müslümanlara hakaret ede ede kendi insanının İslam topraklarına saldırtmak için hazırladı.

Bu çerçeveden bakıldığında, karikatür olayında da aynı mantıktan hareketle cereyan ettiği sonucuna rahatlıkla varabiliriz. Yani Avrupa bugün de kendi insanını İslam ve Müslümanlara karşı kışkırtıp bir çeşit savaş çığırıklığı yapıyor ve insanların İslam dünyasına karşı topyekun bir savaşa hazırlıyor. Avrupalılar

Müslümanlara hakaret ederek onları kışkırtıyor ve infiale zorluyor. Bunun sonucunda da Müslümanların gerek Avrupa’da gerekse dünyanın muhtelif yerlerinde çeşitli olaylar çıkarmalarını bekliyorlar. Böylece Avrupalılar için bir savaş ve saldırma nedeni doğmuş olacak”

Osmanlıyı yıkarak Müslümanları, başsız, sahipsiz bırakan Avrupa, ikinci bir hamle ile de, İslamı yok ederek, dünyayı tamamen Hıristiyanlaştırmak istiyor. Papa, 2000 yılındaki yeni yıl mesajında, "Birinci bin yılda Avrupa Hıristiyanlaştırıldı. İkinci bin yılda Amerika ve Afrika Hıristiyanlaştırıldı. Üçüncü bin yılda ise Asya Hıristiyanlaştırılacak!" dememişmiydi?

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 ŞUBAT 2006 CUMA · KAYIT 196

“Şimdi tam zamanı!”

Geçenlerde bir yazımda, “Katolikler, Protestanlar, Evangelistler ve Küresel güçler, Misyonerlikte, Hıristiyanlığı yaymada iş birliği içindeler. Asırlardır bir araya gelemeyen bu güçler İslamı değiştirmede, İslamda Reformda ittifak halindeler.” demiştim. ATO tarafından bastırılıp ücretsiz dağıtılan “Misyoner Örgütleri ve Misyonerlik Faaliyetleri” isimli kitabın yazarı Sayın Tuncer Günay da “Misyonerlik zehrinin panzehiri İslâm’dır. Bunu bozmak için İslamı sulandırma hareketleri başlatıldı” diyerek toplumu dikkatli olmaya çağırdı. Sayın Günay’ın ciddi endişeleri ve uyarıları var bu konuda:

Kamuoyunda gündemi sık sık değiştiren “toplum mühendisleri” var. Toplum mühendisleri öyle gündemler oluşturuyorlar ki, asıl konuşulması gereken hadiseler gündemden düşüyor. Ama konunun gündemden düşmüş olması, ciddi olmadığı anlamına gelmez. Misyoner örgütlerin saçtığı tehlike, önümüzdeki günlerde daha da bir ciddiyet kazanacak.

İslâmiyet, misyonerlerin her türlü taarruza rağmen çelik gibi karşılarında duruyordu. Bu duruşu yumuşatabilmek ve bir manevra alanı bulabilmek için uyduruk tartışmalar oluşturmaya başladılar. Bu tartışmalar onların işlerini kolaylaştırıyor, rahat bir nefes almalarını sağlıyordu.

Türkiye’deki Ortodoks ve Protestan temsilcileri, 27 Aralık 2005’te bir toplantı yaparak şöyle bir karar aldılar: ‘Türkiye’de şu ana kadar yürütülen

Hristiyanlaştırma faaliyetleri başarısızlığa uğradı. Daha yoğun çalışılması ve sonuç alınması gerekiyor. Amerika ve Almanya'daki merkezlerden çok tepki geldi. Raporlar iyi değil. Bundan sonra güç birliği yaparak tek parça halinde Türkiye'de yeni bir hareket olarak yeni bir dönem başlatıyoruz.'

Ortodoks ve Protestanların oluşturduğu yeni hareketin adı, Birlikte Dua Hareketi.. Şimdi bundan sonra misyonerler karşımıza "Birlikte Dua Hareketi" olarak çıkacaklar.. Samsun'da, İzmir'de, Kayseri'de, Ankara'da, İstanbul'da ve daha birçok yerde artık Ortodoks ve Protestan ayrımı yok. Birlikte Duacılar'ın sloganları da çok ilginç: 'Şimdi tam zamanı'

Türkiye'de misyonerlik faaliyetlerini çok rahatlıkla yürütebilmenin tam zamanı. Onlara göre; zemin uygun. Avrupa Birliği müzakere sürecinin başlamasıyla birlikte gelen özgürlük rüzgarı, bunlara propaganda anlamında birçok kolaylık sağlıyor. Örgütlenme, yayın, propaganda kolaylığı sağlanacağı düşüncesiyle faaliyetlerini hızlandırma açısından uygun zaman olduğunu düşünüyorlar. Bu program ile, 10 derece kuzey enlemiyle 40 derece kuzey enlemi arasındaki tüm ülkeler Hristiyanlaştırılacak. Bunlar daha çok Bangladeş, İran, Türkiye, Pakistan, Irak, Türkî cumhuriyetler ve Arap ülkeleri..

"Türkiye'nin Hristiyanlaştırılması güçtür" diye raporlar gitmiş misyonerlik faaliyetlerinin merkezlerine. Merkezlerden "O zaman Müslümanlık üzerine çalışın" talimatı gelmiş. Yapılan toplantılarda "Müslümanlığı sulandırarak çalışma alanı bulabileceğiniz delikler açın" denilmiş. Son zamanlarda bir sosyete grubunun kadınlı-erkekli namaz kılmaları, kadınların başı açık şekilde namaza durmaları bununla ilgili. Bizi bir arada tutan en birleştirici unsur İslâm'dır. Eğer misyonerler İslâm'ı sulandırıp rahat faaliyet etme alanı için bir delik açarlarsa, bizi bir arada tutan son maya da bozulmuş olacak. Subaşı Camii'ndeki olay bir denemeydi.

Hristiyanlar, "diyalogdan" Müslüman dünyasına kendi tezlerini kabul ettirme olarak anlıyor. Tek taraflı bir çıkar söz konusu.. Mevcut potansiyel tehlike çok iyi hissedilmedi ve kavranılmadı.

Misyonerleri tespit etmek ve onlara karşı strateji belirleyip mücadele etmek kolaydır. Ancak birtakım saçma sapan fikirlerle İslâm'ı sulandırma daha tehlikelidir. Kadın ve erkeklerin camide birlikte aynı safta bulunmaları, bazı sapık düşünceli ilahiyatçıların kafa kurcalayan açıklamaları, misyonerlerin İncil dağıtmasından daha yıkıcıdır.

Aykırı hareketlerde bulunanların birçoğunun dışarı ile irtibatları var. Kimisi orada okumuş, kimisi bu çalışmaları destekleyen firmalarında çalışmış. İslamı bozma, yozlaştırma, ılımlı islam, Light İslam gibi faaliyetler dışarının tezgahıdır. Bunlar İslâm'ı sulandırma çalışmalarıdır. Buradan açılacak bir delik sayesinde İslâmiyet üzerinde yapılacak tartışmalarla din zayıflatılırsa, Hıristiyan misyonerlerin faaliyet alanı genişleyecek ve rahat çalışacaklar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 ŞUBAT 2006 CUMARTESİ · KAYIT 197

“Ne yapmamız gerekir?”

Dün, Misyonerlerin strateji değiştirerek yeni taktiklerle yoğun bir şekilde Hıristiyanlığı yayma faaliyetlerinden bahsetmiştik. Haklı olarak bazı okuyucularım arayıp, “ Bu tehlikeden, kendimizi ve çocuklarımızı korumak için bizim ne yapmamız lazım?” diye sordular.

Bu soruya cevap verebilmek için önce tehlikenin kaynağına inmek gerekir. Ekonomik krizler sebebiyle, yaşam mücadelesi veren, evinin nafakasını temin için icabında gece gündüz çalışan halkımızda manevi yönden önemli bir boşluk oluştu. Bu, İslamiyeti gereği kadar bilmeme ve yaşamama boşluğu. Dini şuurla yetiştirilemeyen gençlik, farkında olmadan çeşitli arayışlara girdi. Kendi gayretleri ile içindeki manevi boşluğu doldurma gayretiydi bu. Tam bu safhada devreye giren misyonerler her türlü cazip yaklaşımlarla gençlere el atıp tuzaklarına düşürdüler.

Gençlerimizin, içine düştüğü bu feci, içler acısı halini, Rahip Santoro'nun 11 Mayıs 2004'te Monteveglio Manastırı'nın sorumlusu Rahip Athos Righi'ye Trabzon'dan gönderdiği mektuptaki anekdotlar açıkca ortaya koymaktadır:

“ 25 yaşlarında bir delikanlı, dün beni yolda çevirerek “Tam üç aydır kiliseye dua etmeye geliyorum. Hz. İsa'yı seçtim. Ne yapmam gerekir?” dedi. Sonra bir kadın bana, “Kiliseye gelince nefes alabiliyorum, temiz havayı hissediyorum, yüreğimde sakinliği hissediyorum” dedi. İki kız geldi. Elllerinde bir İncil vardı ve benimle konuşmak istediklerini söylediler. Biri bana açıldı. Son zamanlarda kendimi mutsuz hissediyorum, birkaç haftadır Hıristiyanlığı düşünüyorum. Hazreti İsa üzerine bir film izledim, dediğinde onlara, Aziz Jean'in İncili üzerine

bir şeyler okudum. Örneğin son yemek bölümündeki hizmetkarın bizim günahlarımızı üstlenmesini. Her sevginin acının, affetmenin, kaybetmenin, kurtulmanın Tanrıya yakınlığın simgesi olduğunu söylediğimde iki genç kız başlarını öne eğerek ve onaylayarak “Tanrı tektir. Ne fark var; ha İslam ha Hıristiyanlık, dediler. Birkaç gündür bir kadın geliyor. Bir televizyonda müzik programları yapıyormuş. Her zaman yüzü asık ve acı çektiği belliydi. Kendisi için dua etmemi istiyordu. Daha sonra bana “Tanrı aşkını bana aşıladığınız için teşekkür ederim” dedi. Anneler günüydü. Bir genç Müslüman elinde çiçeklerle kiliseye geldi ve bana “Bugün Anneler Günü. Ben bu çiçekleri Hazreti Meryem'e sunmak istiyorum” dedi. Bir başka Müslüman genç, kilisenin restorasyonunda, temizliğinde ve yokluğumuzda bekçiliğinde yardım ediyor. Bize gösterdiği alçak gönüllülüğü, saygısı, titizliği ile bizi etkiliyor. En ağır işlere bile gık çıkartmadan “Yaparım” diyor ve yapıyor.” Papaz mektubunu şöyle bitiriyor: Bunlar küçük, ama umuda dair ayrıntılar.

Ayin başına 100 dolar para vererek Müslüman gençleri kiliseye toplayan Papazın bu itirafları, tehlikenin boyutunu, gençlerdeki mevcut inanç boşluğunu herhalde ortaya koyuyor. Bu Müslüman çocuklarının hıristiyanlaşmasında bizim hiç mi sorumluluğumuz yok, bunu başımızı iki elimiz arasına koyup iyice düşünmemiz lazım. Kendimizi sorgulamamız lazım. Bugüne kadar çocuklarımıza dinimizi öğretmekle ilgili ne yaptık, bundan sonra ne yapmamız lazım? Bunun muhasebesini yapmanın zamanı geldi ve geçmek üzere. Yapılacak şey aslında çok kolay. Ecdadımızın asırlardır yaptığı gibi dinimizi İlmihal kitaplarından önce kendimiz iyice öğrenip sonra da çoluk çocuğumuza öğretmektir. Müsait zamanlarda ailece oturup beraberce bu kitapları okumaktır. Çocuklarımızın eline bir meal tutuşturmakla din öğretilemez. Aksine, dinden uzaklaşmanın bir sebebi de, çeşitli şüphelerin oluşmasına sebep olan “Meal” lerdir. “Mealciliğin” bu kadar yaygınlaşması da, Batı’nın, empoze etmesi ile olmuştur. Bunun öncülüğünü de, Zeki Megamiz ve Mihran isimli iki gayri müslim yapmıştır.

Bu tehlikeden korunabilmek için, dinimizi öğrenmenin ve öğretmenin yanında, merak için de olsa, kiliseye gitmemeliyiz, misyonerlerin toplantılarına katılmamalıyız ve dağıttıkları kitapları almamalıyız. Bunları hafife alıp, tartışmaya girmemeliyiz. Çünkü bunlar bu konuda özel eğitim almışlar, demagojiyi iyi bilen kimselerdir. Tartışmada, kafa karıştıracak usulleri, soruları çok iyi bilirler. Tartışabilmek için ilmin yanında, demagoji, tartışma ilmini de iyi bilmek gerekir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 ŞUBAT 2006 CUMA · KAYIT 198

Sevgili kul olmanın on şartı

Evliyanın büyüklerinden Ali Râmitenî hazretleri, Allahü teâlâ katında sevgili bir kul olabilmenin on şartı olduğunu bildirip bunları şöyle sıralamaktadır:

Birincisi; Zâhirin ve Bâtının temiz olması: Zâhirin temiz olması; giyecek, yiyecek, içeceklerin ve kullanılacak bütün eşyâların temiz ve helal olmasıdır. Bâtının temiz olması ise; kalbin iyi huylarla dolu olmasıdır. Hased etmemek, başkaları hakkında kötülük düşünmemek, Allahü teâlânın düşmanlarından nefret etmek, dostlarına da muhabbet etmek gibi cenâb-ı Hakkın beğendiği iyi huylardır. Kalb, Allahü teâlânın nazargâhıdır. Gönül, kalb temiz olmazsa ibâdetlerin lezzeti alınamaz, mârifete, Allahü teâlâya âit bilgilere kavuşulamaz.

İkincisi; dilin temizliğidir. Dilin zararlı, münâsebetsiz ve uygun olmayan sözleri söylemeyi susması, Kur'ân-ı kerîm okuması, emr-i ma'rûf ve nehy-i münkerde bulunması, Allahü teâlânın emirlerini yapmayı ve yasaklarından kaçınmayı bildirmesi, ilim öğretmesi gibi. Zîrâ sevgili Peygamberimiz; "İnsanlar, dilleri yüzünden Cehenneme atılırlar." buyurdu.

Üçüncü şart; mümkün olduğu kadar kötü insanlardan ve çevreden uzak durmaya çalışmalıdır. Bu sebeple göz, haram şeylere bakmamış olur. Zîrâ kalb, göze tâbidir. Her harama bakış, kalb aynasını karartır.

Dördüncü şart; oruç tutmaktır. İnsan oruç tutmak sûretiyle meleklerle benzemiş ve nefsini kahretmiş olur. Hadîs-i şerîfte; "Oruç, Cehenneme kalkandır." buyuruldu.

Beşinci şart; Allahü teâlâyı çok hatırlamak, ismini çok söylemektir. En fazîletli olan zikir, "Kelime-i tevhid"dir. Lâ ilâhe illallah Muhammederresulullah diyen kimse ihlâs sâhibi olur. Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmde, Ahzâb sûresinin kırk birinci âyet-i kerîmesinde meâlen; "Ey îmân edenler! Allah'ı çok zikrediniz." buyurdu. Nefsin arzu ve isteklerinden kurtulmak için devamlı zikretmelidir. Her işinde Cenab-ı Hakkın rızasını düşünmek, hatırlamak da zikirdir.

Altıncı şart; İyi düşüncelere sahip olmaktır. İnsanın kalbine gelen düşünceler dört kısımdır. Bunlar; Rahmânî, melekânî, şeytânî, nefsânîdir. Rahmânî; gafletten

uyanmak, kötü yoldan doğru yola kavuşmaktır. Melekânî; ibâdete, tâate rağbet etmektir. Şeytânî; günahı süslemektir. Nefsânî de; dünyâyı taleb etmek, istemektir. Şeytânî ve nefsanî düşüncelerden kurtulmak gerekmektedir.

Yedinci şart; Allahü teâlânın hükmüne rızâ göstermek, irâdesine teslim olmaktır. Havf ve recâ, korku ve ümid arasında yaşamaktır. Zîrâ Allah'tan korkan kimse, günah işlemez. Ayrıca mümin, ümitsizliğe de düşmez. Allahü teâlâ, ümitsizliğe düşmemeyi emretmektedir.

Sekizinci şart; sâlihlerle, iyi insanlarla beraber olmaktır. Sâlihlerle sohbet edildiği takdirde, günahlara perde çekilir, haramlar gözüne kötü görünür.

Dokuzuncu şart; iyi ve güzel hasletlerle bezenmektir. Bu da, her şeyi yaratan Allahü teâlânın ahlâkıyla ahlâklanmaktır. Çünkü Peygamber efendimiz; "Allahü teâlânın ahlâkıyla ahlâklanınız." buyurdu.

Onuncu şart; helâl ve temiz lokma yemektir. Bu da farzlardandır. Nitekim Allahü teâlâ, Bekara sûresinin yüz altmış sekizinci ayet-i kerîmesinde meâlen; "Yeryüzündekilerden helâl ve temiz olanını yiyiniz." buyurmaktadır. Peygamber efendimiz ise; "İbâdet on cüzdür. Dokuzu helâlî taleb etmektir." Geriye kalan bütün ibâdetler bir cüzdür. Helâl yemeyen kimse, Allahü teâlâyâ itâat etme gücünü kendisinde bulamaz. Helâl yiyen kimse de, Allahü teâlâyâ isyânkâr olmaz. Helâl ve temiz yer, isrâf etmez.

Bunları yapanı Allahü teâlâ sever. Allahü teâlânın sevdiğini ise herkes sever. Çünkü, hadis-i şerifte, "Allahü teâlâ bir kulunu severse, onun sevgisini kullarının kalbine düşürür." buyuruluyor.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 ŞUBAT 2006 CUMARTESİ · KAYIT 199

Mahrum kalmanın sebebi

Seyyid Emir Hamza hazretleri talebelerine bir nasihatinde buyurdu ki: Bizim bulunduğumuz bu yol, sıdk ve doğruluk üzerine kurulmuştur. Muhterem babam Seyyid Emir Külâl, "İnsanların Hakk'a kavuşmaktan mahrum kalmalarının sebebi, İslâmiyete tam uymadıklarındandır." buyururdu. Bunun için önce itikâd

düzeltilmek lâzımdır. Şekten, şüpheden, bid'at ve dalâletten ve gayr-i meşrû olan her şeyden kalbi temizlemelidir.

Bizim yolumuzda olanlar, Resûlullah efendimizin sünnetine uyarlar. Yâni İslâmiyete uyarlar. Haram işlerden ve haram yemekten sakınırlar. İnsanların yükünü çekip, kimseye yük olmazlar. Şöhretten sakınırlar. Müslümanlara acıyarak, onlara yumuşak davranırlar. Dâimâ Allahü teâlâdan korkarlar ve günahlarının affedilmesi için yalvarırlar. Gıybet etmezler. Dünyâyâ, dünyânın rahatlığına ve zînetine güvenmezler. Sâlihlerin ve Eshâb-ı kirâmın yolunda ve onların ahlâkı üzere olurlar.

Ey talebelerim! Dâimâ namaz vakti ne zaman girecek de namaz kılacağım diye bekleyin. Abdesti, namaz vakti girmeden alınız. Namazı huşû ve hudû ile kılınız ve Allahü teâlâdan korkunuz. Namaz vaktinde hiçbir şeyle meşgûl olmayınız. Nitekim Resûl-i ekrem; "Vakit geçmeden namaza, ölüm gelmeden tövbeye acele edin." buyurdu.

Elinizden geldiği kadar hiçbir kimseye hakâret gözü ile bakmayınız. Çünkü o, Alahü teâlânın katında sizden daha makbûl olabilir. Birbirinizi çok seviniz. Sevdiğiniz kimse, Allahü teâlânın dostlarından biri olabilir. Buna çok dikkat ve gayret ediniz. kimseye dünyâlık için tâzim etmeyiniz ki, dîninizi dünyâ uğruna gitmesin

Birisi size husûmet, düşmanlık ederse, onunla meşgûl olmayınız. Çünkü husûmetin sonu gelmez. Allah korusun, bu uğurda dîninizi elden çıkabilir! İnsanların sevgisine de aldanmayınız! Zîrâ bu sevgileri devamlı değildir. İnsanların elinde olana tamâ etmeyiniz. Allahü teâlânın size verdiği kanâat ediniz. Çünkü tamâ eden, dâimâ sıkıntı ve üzüntü içinde olur. Kanâat eden de, her zaman neşeli ve rahattır.

İnsanlardan ve makamlarından yardım beklemekten ümîdi kesip, yardımı Allahü teâlâdan beklemelidir. Başkalarından yardım bekleyen kimse, insanlar yanında hor görülür. İnsanlarla tamâ etmeyi bırakan kimse, dünyâda da, âhirette de azîz ve mükerrem olur.

Birinin size karşı kusûru olursa, şikâyet etmeyin. Kabahati kendinizde arayın. Dâimâ özür dileyici olun. Kimsenin ayıbını aramayın. İnsanlardan bir sıkıntı gelirse, affedin. Karşılığında iyilik yapmaya bakın. Biri size hürmet göstermezse, sakın ondan dolayı hatırınız kırılmasın. Bir kimse size saygı gösterir ve sizden iyi

olarak bahsederse, ona sevinmeyin. İnsanların övmelerini ve kötölemelerini aynı tutarsanız, felâket uçurumuna düşmezsiniz.

Size bir acı haber gelir veya hasta olursanız, Allahü teâlâdan râzı olmaya dikkat edin ve Allah'a hamd edin. Ne kadar hasta olsanız, ayağa kalkamayacak hâlde bulunsanız da, namazı kazâyâ bırakmayınız. Hastalığınızı, günahlarınıza keffâret biliniz. Zîrâ kula gelen belâlar, onlara sabır ve tövbe ile kalkar.

Her gördüğünüzle değil, îcâbedenlerle konuşun. Konuşmak îcâbederse, yavaş konuşun. Birisi sizinle konuşursa, onu iyi dinleyin. Güldürücü sözler konuşmayın. Mecbur olmadıkça insanlardan bir şey istemeyin. İsterseniz, az isteyin. Hiç kimseye zulüm ve günahıta yol göstermeyin. Evinizde iyi ahlâklı olun. Düşünerek söz söyleyin. Hürmet ehli, kendisine hürmet gösterilenler sizi yanına çağırırsa, onunla mağrûr olmayın. Dünyâyı sevenlerden kaçın. Elden geldiği kadar ilmiyle amel eden âlimlerin sohbetinde bulunun. İlim öğrenmekten bir adım geri ve uzak durmayın. Zîrâ ilimsiz amel, şeytanın oyuncağı olur. İlminiz azsa, onunla amel edin, çoğalır.

Her işte esas, ilim ve takvâdır. İmândan güzel hiçbir nîmet yoktur. Allaha ibâdetten daha iyi amel, iş yoktur. Ölümünden iyi ibret yoktur.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

03

Mart

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 MART 2006 CUMA · KAYIT 200

Hazret-i İsa ölmedi

Dikkatinizi çekiyor mu bilmiyorum. Son yıllarda, gazetelerde, televizyonlarda dinin emir ve yasaklarının tartışılmadığı, sorgulanmadığı gün olmuyor. Ramazan geliyor, oruç tartışılıyor. Bayram geliyor, kurban tartışılıyor... Namaz, tesettür, kadın, içki...hergün mutlaka bir tartışma konusu bulunuyor. Tartışmalarda ön plana çıkartılan kimseler de, yorumlarını İslama zarar verecek şekilde yapıyorlar. Muteber kitaplarda yazılan, ondört asırdır yaşanan İslama aykırı yanlış yorumlar hep. Bunların plansız, programsız, dış desteksiz olduğu söylenebilir mi?

Bütün bu olup bitenler bana daha önce de yazdığım baş misyoner Zwemer'in misyonerler kongresinde yaptığı şu konuşmayı hatırlatıyor: "Sizin göreviniz, Müslümanların Hristiyan yapılması değildir. Asıl göreviniz onları, dinlerini sorgular ve tartışır hale getirmektir."

Dini sorgulanır, tartışılır hale getirtmekten maksatları da, alt yapısı olmayan, dini iyi bilmeyen kimselerin zihinlerine, "Biri öyle söylüyor diğeri başka türlü söylüyor, bu nasıl dindir!" şüphesini yerleştirerek dinden soğutmak, uzaklaştırmak ve kendi tuzaklarına düşürmek...

Son günlerde gündeme taşıdıkları konu; İsa aleyhisselamın gelip gelmeyeceği hususu. Halbuki bu tartışılacak bir konu değildir. Hakiki İslam alimleri arasında, kıyamete yakın Hz.İsa'nın geleceği konusunda icma, söz birliği vardır. Bu konuda zihinleri karıştırıp İslamı içeriden yıkmak isteyenlere cevap olarak son devir Ehli sünnet alimlerinden şeyhülislam vekili Zahid el-Kevserî, Hz. İsa'nın kıyamete yakın yeryüzüne ineceği meselesine dair "Nazretu'n-Abira" isminde bir kitap yazmıştır.

Kevseri, bu konuda Kur'an-ı kerimde bulunan ayetleri ele alarak inceledikten sonra, bu ayetlerin Hz. İsa'nın ineceğini çok açık, sarih, kesin bir şekilde ifade eder. Üstad Kevseri konu ile ilgili hadislerin mütevatir derecesine ulaşan hadisler olduğunu belirtir. Mütevatir hadis, her asırda yalan söylemesi mümkün olmayan çok kimselerin bildirdiği hadislerdir. Akide ve inanç konusunda mütevatir hadisler de Kuran ayetleri gibi bir kaynak oluşturur.

Kevseri, Kuran ve sünnet naslarının yanı sıra, bu hususta eskiden beri Müslüman alimlerin arasında görüş birliği (icma) olduğunu belirtir. İslam alimleri, Hz. İsa'nın kıyametten önce yeryüzüne ineceği ve aynı zamanda zuhur edecek olan kötülük ve şerrin lideri Deccali öldüreceği hususunda birleşmişlerdir.

Bu husus çeşitli muteber sahih hadis kitaplarında yer almış, akaid kitaplarında da kıyamet alametleri arasında sayılmıştır. Bu mesele, yorum yapılamayacak kadar açık olduğu için herkesin paylaştığı ortak bir dini akide olarak kabul edilmiştir.

Çünkü, mütevatir hadisler kesin bir bilgidir. Bu haberlerin doğru veya yanlış olması hiç kimse tarafından tartışma konusu yapılamaz. Bu nedenle Fıkıh usulü alimleri bunlara inanıp gereği ile amel etmenin zaruri olduğu söyler.

Bu konu geçmişte de Ehli sünnet dışındaki kimseler tarafından zaman zaman dile getirildiği için, İslam alimleri, İsa aleyhisselamın ölmediğine, ruh ve beden ile beraber olarak tekrar geleceğine, Muhammed aleyhisselamın dinine tabi olacağına dair 20'den fazla kitap yazmışlardır. Bunların en meşhurlarından biri, Hindistan'ın büyük alimlerinden Enver Şah Keşmiri'nindir. Enver Şah Keşmirî (1292-1352 Hicri) Hz.İsa'nın yeniden geleceği hakkında bildirilen bütün hadis-i şerifleri bir araya toplamış. “et-Tasrih bimâ tevâtera fi nuzuli el-Mesih” adını verdiği bir eser vucuda getirmiştir. Kitapta, bu konudaki 100'den fazla mütevatir hadis-i şerife yer verilmiştir. Keşmiri, bu eserinde, İsa aleyhisselamın geleceği konusundaki hadisi-i şeriflerin mütevatir olduklarını inkarının küfür olduğunu bildiriyor. (Bu köşede yayınlanan önceki yazılar için; www.mehmetoruc.com sitesine bakılabilir)

GÖNÜL BAĞÇESİ · 4 MART 2006 CUMARTESİ · KAYIT 201

Hazret-i İsa gelecek

Dün, son günlerde bazı “aykırı” düşünce sahibi kimselerin tartışma konusu yaptıkları, Hazret-i İsa'nın gelip gelmeyeceği hususunda, Ehli sünnet alimlerinin “Hz. İsa ölmedi, kıyamete yakın gelecektir. Bu husus ayeti kerime ve mütevatir hadis-i şerifler olduğundan geleceğine inanmayan dinden çıkar” sözlerini nakletmiştim. Bugün olduğu gibi geçmişte de, Ehli sünnet alimleri arasında bu konuda icma yani söz birliği olmasına rağmen, çatlak ses çıkartan Ehli sünnet dışı

marjinal fikirler üreten kimseler çıkmıştır. Bunlar, kendilerini mezhepler üstü gören, akli vahyin üstünde tutan, İbni Teymiyye, İbni Kayyım, Abdüh, Reşit Rıza, Şeltüt, Seyyid Kutup, Fazlurrahman gibi kimselerdir. Bugün ülkemizde, Hz.İsa'nın gelmeyeceğini iddia eden ilahiyatçılar da bunların uzantılarıdır.

Halbuki, Hz.İsa'nın ölmediği Nisa Suresinin 157. ayetinde; göğe kaldırıldığı, 158. ayetinde; Ehli kitabın her birinin Hz.İsa'ya ölmeden önce muhakkak iman edeceği 159. ayetinde, bildirilmektedir. Öldüyse nasıl iman edecekler? Ali İmran Suresi 55. Ayetinde de, “Ey İsa, doğrusu seni teveffi ettireceğim. Seni kendime yükselteceğim ve seni küfredenlerden temizleyeceğim...” buyurulmaktadır. Üstad Kevseri, “Nazretun Abira” kitabında ayette geçen “teveffi” kelimesini şöyle izah etmektedir: Hz. İsa'nın geleceğini inkar edenler, bu kelimenin vefat ve öldürmek manasına geldiğini, dolayısıyla onun ölmüş olduğunu ileri sürmekteler. Halbuki teveffi kelimesinin buradaki manası “kabzetmek ve almak”tır. O halde ayetin anlamı : “Seni yerden alacağım ve semama kaldıracağım” şeklindedir.

Bu konu hadis-i şeriflerde de açıkça bildirilmiştir. İsa aleyhisselamın ruh ve beden olarak geleceğini haber veren 100'den fazla mütevatir hadisi şerif vardır. Bunlardan bazıları:

"Nefsim elinde olana yemin ederim ki, Meryem oğlu İsa, adil bir yönetici olarak aranızda inecektir. Sonra haçı kırarak, domuzu öldürecek ve harbe son verecektir." (Buhari, Müslim, Müsned-i Ahmed)

"Meryem oğlu İsa, nüzül etmedikçe kıyamet kopmayacaktır..." (Buhari,İbn Mâce)

"On alamet belirmedikçe kıyamet kopmaz: (1) Duman, (2) Deccâl, (3) Dâbbet'ül-Arz, (4) Güneşin batıdan doğması, (5) Meryem oğlu İsa'nın nüzulu, (6) Ye'cüc ve Me'cüc, (7) Üç büyük yer kayması: Biri doğu'da (8) İkincisi batı'da, (9) Üçüncüsü Arap yarımadasında, (10) Yemen'de çıkacak ve insanlığı mahşere kadar körükleyen bir yangın." (Müslim, Ebu Dâvud)

"İsa inecek ve Deccâl'i öldürecek. Bundan sonra İsa yeryüzünde adil bir imam ve hak tanır bir yönetici olarak kırk yıl kalacaktır." (Müsned-i Ahmed)

"Ümmetimden daima Hak üzere sebat eden ve düşmanları alteden bir grup olacak. Tâ ki Allah'ın hükmü gele ve Meryem oğlu İsa nüzül ede..." (Müsned-i Ahmed)

Hız.İsa, yeni bir din getirmeyecek Muhammed aleyhisselama tabi olarak gelecektir. Allahü teâlâ, bütün peygamberlerden zamanına ulaştıklarında Muhammed aleyhisselama tabi olacaklarına dair söz aldı (Ali imran-81). Hız. İsa, son din olan İslamiyeti dünyaya yayacaktır. Herkesi, Kur'an-ı kerime ve son peygamber Muhammed aleyhisselama imana çağıracaktır! (Göğge kaldırılmada Hıristiyanlar ile aramızdaki fark şu: Onlar, Hız. İsa'nın çarmıha gerilerek öldürüldüğüne, kabre konulduktan sonra diriltirilip göğge yükseltildiğine inanır. Biz Müslümanlar ise, çarmıha gerilenin hain Yehuda'nın olduğuna, Hız. İsa'nın diri olarak göğge kaldırıldığına inanırız.)

Bugüne kadar, Ehli sünnet alimleri, bu açık ifadelere hiçbir yorum getirmemişler, olduğu gibi inanmışlardır. Bundan sonra da, ehli sünnet yolunda olanların böyle inanmaları, Ehli sünnet dışı aykırı yorumlara itibar etmemeleri gerekir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 MART 2006 CUMA · KAYIT 202

“On dört asırlık uygulama!”

Geçenlerde, 14 asırdır tartışılmayan, tartışmayı kimsenin aklından bile geçirmedeği, kadınların namazda ve namaz haricinde örtünmeleri konusunu bazı çevreler yine tartışma konusu yaptı. Çok şükür ki, Diyanet İşleri Başkanı Ali Bardakoğlu, Antalya'da yapılan "İl Müftüleri Hizmet İçi Eğitim Semineri"nin sonunda yaptığı açıklama ile gerçekleri gün ışığına çıkarttı; şüpheleri bertaraf etti. Sayın Bardakoğlu, “On dört asırlık uygulamada kadınların başını örtmeleri dini bir gereklilik olarak kabul edilmiş, Müslüman kadınlar da dinlerinin gereği olduğuna inandıkları için, başlarını örte gelmişlerdir. İslâm'ın tarihsel tecrübesinin ana çizgisi böyledir ve bu konuda münferit farklı görüşlerin bulunması, bu ana görüntüyü bozamaz.” diyerek son noktayı koydu.

Zaten daha öncede, 30 Aralık 1980 tarihinde Din İşleri Yüksek Kurulu, “Cenab-ı Hak, kadınların başörtülerini, saçlarını, başlarını, kulaklarını, boyun ve gerdanlarını örtecek şekilde yakalarının üzerine salmasını emretmiştir.” şeklindeki fetvası ile, örtünmenin Cenab-ı Hakkın açık bir emri yani farz olduğunu bildirmişti.

Dinimizin önemli bir emri olan “setri avret” yani örtünmesi gereken yerlerin örtünmesi hususu sadece kadınlara ait bir konu da değildir. Dinimizde, örtünmesi gereken yerlere “Avret mahalli” denilmektedir. Erkeğin ve kadının avret mahallini örtmesi, hicretin üçüncü senesinde gelen, “Ahzâb” ve beşinci senesinde gelen “Nûr” sûrelerinde emir olundu.

Bu emre göre, erkeklerin avret mahalli, göbekten diz altına kadardır. Buraları açık olarak kılınan namaz sahîh olmaz. Namaz kılariken, vücûdun diğer kısımlarını, kolları, başı örtmek ve çorap giymek erkeklere sünnetdir. Açık kılmaları mekrûhdur.

Kadınların ise, ellerinden ve yüzlerinden başka her yerleri, bilekleri, sarkan saçları ve ayaklarını örtmeleri lazımdır. İnce olup içindeki uzvun şekli veya rengi görünen kumaş, yok demektir. Avret mahallini örtmek, namazda da, namaz dışında da farzdır. Yalnız iken kılariken de, örtmek farzdır. Avret yeri, ancak bir özür ile meselâ helâda açılabilir.

İnsanların, birbirine görünmesi ve bakması, dört türlüdür: Erkeğin kadına, kadının erkeğe, erkeğin erkeğe, kadının kadına bakmasıdır. Erkeğin kadına bakması da üçe ayrılır: Erkeğin yabancı kadına, kendi hanımına ve bakması câiz olan onsekiz akrabâsına bakmasıdır. Erkeklerin yabancı kadının yüzünden ve ellerinden başka yerine bakmaları dört mezhepte de haramdır. Erkeklerin, erkeğin göbeği ile dizi arasına bakmaları haramdır. Bunun dışına, şehvetsiz bakmaları câizdir.

Erkek, nikâhla alması ebedî, sonsuz haram olan onsekiz kadının başına, yüzüne, gerdanına, kollarına, dizden aşağı bacağına, şehvetden emîn ise, bakabilir. Göğüslerine, koltuk ve yanlarına (böğürlerine), uyluk ve dizlerine ve sırtına bakamaz. Kadınların buralarına da Galîz yani “Kaba avret” yerleri denir. Her kadının, buralarını namazda, yabancı erkeklerin yanında, şekli belli olmamak üzere geniş olarak örtmeleri lâzımdır.

Nûr sûresi, otuzuncu âyetinde meâlen, “Ey Resûlüm “sallallahü aleyhi ve sellem”! Mü'minlere söyle, harâma bakmasınlar ve avret yerlerini harâmdan korusunlar! İmânı olan kadınlara da söyle, harâma bakmasınlar ve avret yerlerini harâm işlemekten korusunlar!” buyuruldu.

“Üç şey, göze cilâ verir: Yeşillığe, akar suya ve güzel yüze bakmak” ve “Üç şey gözü kuvvetlendirir. Sürme çekmek, yeşillığe ve güzel yüze bakmak” hadîs-i

şerifleri, bakması halâl olan kimselere bakmanın fâidesini bildirmektedir. Yoksa, yabancı kadınlara, kızlara bakmak, gözü zayıflatır ve kalbi karartır.

Başka bir hadis-i şerifte de, “Yabancı bir kızı görüp de, Allahü teâlânın azâbından korkarak, başını ondan çeviren kimseye Allahü teâlâ ibâdetlerin tadını duyurur” buyuruldu. İlk görmesi af olunur. Bir hadîs-i şerîfde, “Allah için yapılan cihâdda düşmanı gözleyen veya Allah korkusundan ağlıyan veya harâmlara bakmıyan gözler, kıyâmetde Cehennem ateşini görmeyeceklerdir” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 MART 2006 CUMARTESİ · KAYIT 203

“Kadının yegane süsü ve güzelliği”

Dün, Diyanet İşleri Başkanı ve Diyanet İşleri Yüksek Kurulu’nun; kadınların örtünmesi Cenab-ı Hakkın kesin emridir, böyle önemli ve hassas konunun tartışılmasının uygun olmayacağına dair görüşlerine yer vermiştim. Bugün de, dinimizin bu emrinin şekli ve önemi üzerinde durmak istiyorum:

Dinimiz örtünmeyi emretmiş fakat şekil üzerinde durmamış, kadının belli bir örtü ile kapanmasını emretmemiştir. Kadının örtünmesinde iki şart vardır: Birincisi, örtünmesi gereken yerlerin örtülmesi. İkincisi, örtünürken uzuvların görünmemesi ve belli olmamasıdır. Bu iki şart yerine geliyorsa kadın istediği şekilde giyinebilir. Örtünme şekilleri örf âdete göre, yaşayışa, iklimlere göre farklı farklı olabilir. Bunlar duruma göre, manto, eşarp, başörtüsü, şalvar, çarşaf vb şeyler olabilir. İlla şu şekilde giyineceksin demek, müslümanı sıkıntıya sokmak olur. Dinin emrini değiştirmek, sınırlamak olur. Kur’ân-ı kerîmde geçen cilbab kelimesinin, çarşaf mânâsına gelmediği birçok tefsirde ve pekçok kıymetli fıkıh kitabında yazılıdır.

Hadîs-i şerîfte, “Haramdan cilbab giyen erkeğin namazı kabûl olmaz.” buyurulmuştur.

Başka bir hadis-i şerifte de, “Haya cilbabını çıkaran kimseyi söylemek gıybet olmaz.” buyurulmuştur. Bu hadîs-i şerîflerden cilbabın herhangi bir örtü olduğu açık bir şekilde anlaşılmaktadır. Cilbab, eskiden erkeklerin de, kadınların da giydikleri bir elbise, bir gömlektir.

Örtünmenin şeklini bu şekilde özetledikten sonra, örtünmenin önemi ve sosyal faydası ile ilgili olarak, Cumhuriyetin kurulmasında emeği geçen o günün önemli aydınlarından ve yazarlarından olan Yakub Kadri Karaosmanoğlu'nun bir makalesine yer vermek istiyorum:

“Bu çirkin asrın ve çirkin muhitin yegâne süsü, yegâne güzelliği sizin başörtünüzdür. Niçin ondan müşteki gibisiniz? O mazrufa bu zarftan muvafık ne olabilir? Sizi böyle gördükçe bir kadının başka türlü nasıl giyinebileceğini düşünüyorum ve örtüsüz bir kadın tahayyül edemiyorum. Yazık değil mi ki o saçlara güneş vursun, o yüzü havalar, tozlar hırpalasın. Yazık değil mi ki -mazallah- o gözlerin harimine kolayca, lâubali bir yabancı gözün kıvılcımı sıçrasın.

Niçin başka cinsten kadınlara bakıp da başınızda garip mütalâalara meydan açıyorsunuz? Onlardan size ne? Siz başlı başınıza bir âlemsiniz. Ben o âleme girdiğim dakikadan itibaren, hariçte başka mevcudiyet var mı, yok mu unuttum bile. Siz niçin kendinizde herkesi unut muyorsunuz?

Söze başlarken demiştim ki, bu çirkin asrın, bu çirkin muhitin yegâne güzelliği sizin örtülerinizdir. Memnun ve müsterih yaşamak için bu kanaat size kifayet etmez mi? Halbuki benim ruhumu sadece bu kanaat dolduruyor. Örtüleriniz bana muhabbet öğretiyor; hayata muhabbeti, aşka muhabbeti, memlekete muhabbeti öğretiyor; bahusus memlekete muhabbeti. Zira sizin örtüleriniz, bu süsleriniz değil midir ki, minarelerden ve o al râyetten (bayraktan) sonra bu serseri ruha biraz âşına ve bir emin mersa (liman) saadeti veriyor.

Gördünüz mü? Başörtünüzden bahsederken haşın adımlarla surlar etrafında dolaşan eski bir kahraman gibi söz söylemeye başladım. Belki bunların hiçbirini yapmayacağım, fakat emin olunuz ki, şu dakikada çok samimiyim. Size, sizin örtülerinize ve süslerinize doğru teveccüh edince kendimi çok bahtiyar hissediyorum.

Sakın onları çıkarmayınız, sakın onları atmayınız. Bu çirkin muhitin ortasında asalet ve zarafete yegâne dâl (işaret) olarak bunlar, sade bunlar kaldı. İnsanlar senelerden beri, insanlığı terzil (rezil etmek) için ve cemiyetlere manzaraların en fenasını vermek için, sevimsiz bir cinnetle her şeyi devirdiler. Bu güruha peyrev olmak (peşinden gitmek) size yakışır mı? Ben sizi zamanların ve insanların fevkinde, onların haricinde biliyorum. Siz mestur ruhlardan değil misiniz? Yaraticımız sizi bu sıfatla sair mahlûkat arasında mümtaz kılmamış mıydı? O,

Kitab'ında sizin isminizi zikretmedi mi?" (Yakub Kadri, Kadınlık ve Kadınlarımız s. 39-41)

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 MART 2006 CUMA · KAYIT 204

Hazreti Mehdi de gelecek

Son günlerde bazı ilahiyatçılar, hazreti İsa'nın gelmeyeceği iddiasını ortaya atarak yeni bir tartışma daha başlattılar. Geçenlerde, bu konuda icma (ittifak) bulunduğu için, Hz. İsa'nın geleceğine inanmamanın insanı dinden çıkartacağını vesikaları ile bildirmiştik. İmam-ı a'zam, imam-ı Malik, imam-ı Safii, İmam-ı Ahmed, imam-ı Es'ari, imam-ı Maturidi, Suyuti, Teftazani, F. Razi gibi Ehli sünnet büyüklerinin Hz. İsa'nın geleceği konusunda ittifakının bulunduğu yazmıştık.

Şimdi de, buna bağlı olarak Hazreti Mehdi'nin gelmeyeceği konusu tartışılmaya başlandı. Tartışmayı başlatanlar da yine aynı grup. Akıllı naklin üstünde tutan, kendi akıllarının almadığı hadis-i şerifleri, İslam büyüklerinin sözlerini inkar eden grup. Geçenlerde bunlardan biri, Hz. İsa konusunda; bütün hadis kitaplarında geçiyor, inkarı mümkün değil ancak bunlar akla mantığa aykırı, kabulü mümkün değil dedi. Bu nasıl bir mantık bu nasıl bir akıl, bu duruma nasıl gelindi anlamak mümkün değil. Şu anektot böyle "aykırı" davranışların sebebini anlamamızı biraz kolaylaştırıyor. 1950'li yıllarda, dini okullar açılıp dini faaliyetler yoğunlaşınca, bazı kesimler rahatsızlıklarını dile getirirler. Daha sonra, "Bu okullara, dini mihraptan yıkmak için müsaade ediliyor!" cevabı ile de rahatlarlar.

Şimdi gelelim hazreti Mehdi konusuna. Hz. Mehdi'nin geleceği hadis-i şeriflerle bildirilmiş, İbni Hacer-i Mekki hazretlerinin (Alamat-i Mehdi), İmam-ı Süyutî hazretlerinin (El-bürhan) ve İmam-ı Şaranî hazretlerinin (Muhtasar-ı Tezkire-i Kurtubi) kitaplarında, iki yüze yakın alameti açıklanmıştır. Bu hadis-i şeriflerden bazıları şunlar:

"Kıyamet kopmadan önce, Allahü teâlâ, benim evladımdan birini yaratır ki, ismi benim ismim gibi, babasının ismi, benim babamın ismi gibi olur. Ondan önce dünya zulümle dolu iken, onun zamanında adaletle dolar." (Tirmizi)

"Yeryüzüne dört kişi malik oldu. İki mümin, iki kâfir idi. Mümin olan Zülkarneyn ile Süleyman aleyhisselam idi. Kâfir olan ikisi de, Nemrud ile

Buhtunnasar idi. Beşinci olarak, benim evladımdan biri yeryüzüne malik olacaktır.” (İ.Süyuti)

“Eshab-ı Kehf, Hz. Mehдинin yardımcıları olacak ve Isa aleyhisselam bunun zamanında gökten inecektir. Isa aleyhisselam, Deccal ile harb ederken, Hz. Mehdi, onunla beraber olacaktır. Bunun hükümdarlığı zamanında, her zamankinin aksine olarak ve hesapların tersine olarak, Ramazan-ı şerifin 14. günü güneş ve ilk gecesinde ay tutulacaktır.” (İ.Süyuti)

“Mehдинin başı hizasında bir bulut olacaktır. Buluttan bir melek, "Bu Mehdidir, sözünü dinleyiniz" diyecektir.” (Ebu Nuaym)

“Mehdi gelince daha önce görülmemiş bir bereket olacak, ümmetim rahat edecektir.” (İbni Ebi Şeybe)

“Isa, evlatlarımdan Mehдинin arkasında namaz kılacaktır.” (İbni Hacer-i Mekki)

“Benden sonra fitneler, harpler, hicretler olur. O kadar yayılır ki fitnenin dokunmadığı müslüman kalmaz. Bu kötü durum, Mehdi çıkıncaya kadar devam eder” (Ebu Nuaym)

“Mehdi evlenir, bir oğlu olur. Bu son doğan çocuk olur, ondan sonra kısırlık yayılır, doğum olmaz. Böylece halk tükenir.” (Kurtubi)

İmam-ı Rabbanî hazretleri de, “Yeryüzünü küfür ve kâfirlik kaplamadıkça, Mehdi gelmez” hadis-i şerifini naklederek, hazret-i Mehdi çıkmadan önce, küfür ve kâfirliğin her yere yayılacağını bildirmektedir.

Kütüb-i sitteden Buharî, Müslim, Ebu Dâvud, İbni Mace, Tirmizî ve diğer hadis âlimlerinin bildirdikleri bu hadis-i şerifleri ve Ehl-i sünnet âlimlerinin açıklamalarını akıl ve insaf sahibi hiç kimse inkar etmez, edemez. Tevil de edemez. Herkes dinin hükümlerini tevil etmeye kalkarsa ortada din diye bir şey kalmaz. Bu kadar açık deliller karşısında, Hz. Mehдинin gelmeyeceğini söylemek büyük cahillik ve büyük taassup olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 MART 2006 CUMARTESİ · KAYIT 205

“Önceki âlimler cahillikle suçlanır!”

Bugün geçmişi inkar; İslam alimlerini, fıkıh kitapları hafife alma, alay etme, hatta hadis-i şerifleri çeşitli bahanelerle (uydurma, akla, mantığı uygun değil gibi) dolaylı inkar günümüz bazı din adamlarının alameti farikası haline geldi. Geriye kalan tek kaynak Kur'an-ı kerime de istedikleri gibi mana vererek, halkın geçmiş ile irtibatını kesmek ve dinde kargaşa çıkarmak istiyorlar. Bu durumu Resulullah efendimiz ondört asır önce “Öyle bir zaman gelir ki, âlimler fitne unsuru olur, camiler ve hafızlar çoğalır, ama, hemen hemen (hakiki) âlim hiç bulunmaz.”, “Daha önce yaşamış âlimler cahillikle suçlanır.” buyurarak haber vermiş, bunun kıyamet alametlerinden olduğunu bildirmiştir.

Kendi foyalarını meydana çıkarttığı için bazı kesimler kıyamet alametleri ile ilgili hadis-i şerifleri de inkar etmektedirler. Halbuki, on büyük alamet çıkmadıkça Kıyamet kopmayacağını Peygamber efendimiz bildirmiştir. Bunlar:

1- Mehdi gelecek. “Ehl-i beytimden bir zat yeryüzüne hakim olmadıkça kıyamet kopmaz. Onun alnı açıktır, kemer burunludur. Yeryüzü zulümle dolu iken, o, dünyayı adaletle doldurur. İdaresi yedi yıl sürer.” (Müslim).

2- Deccal gelecek. “Deccal çıkınca, tanrı olduğunu söyler. Onun tanrı olduğuna inananın imanı gider.” (İbni Ebi Şeybe)

3- Hz. Isa gökten inecek. “Elbette o (Hz. Isa'nın Kıyamete yakın gökten inmesi) Kıyametin yaklaştığını gösteren bilgidir. Sakın bunda şüphe etmeyin.” (Zuhruf 61-Tibyan)

4- Dabbet-ül-arz çıkacak. (Neml 82)

5- Yecüc ve mecüc çıkacak. Yecüc-mecüc seddi yıkıp çıkar. (Enbiya 96)

6- Duman çıkacak. Yeri göğü duman kaplar. (Duhan 10)

7- Güneş batıdan doğacak. “Güneş batıdan doğmadıkça Kıyamet kopmaz. O zaman herkes iman ederse de fayda vermez.” (Müslim). Ehli sünnet alimleri, bunun fiziki olarak olacağını, mecazi manada yani İslamiyetin Batı'ya yayılacağı manasında olmadığını bildirmişlerdir

8- Ateş çıkacak. “Hicazdan çıkan ateş, Basradaki develerin boyunlarını aydınlatır.” (Müslim)

9- Doğu, Batı ve Arabistanda ay tutulacak ve yer batması olacak. (B.Arifin)

10- Kâbe yıkılacak. (T.Kurtubi)

Küçük alametlerden bazıları da hadis-i şeriflerde şöyle bildirilmiştir: “İlim kalkar, cehalet, anarşi ve ölüm çoğalır.” (İbni Mace), “İşler, ehli olmıyana verilir.” (Buharî), “Ulema, halkın istediği yönde fetva verip, helala haram, harama helal derler; Kur'anı ticarete, menfaate alet ederler.” (Deylemî), “Bu dinin başlangıcı gibi, sonu da garip olur!” (Tirmizî), “Çalgı her yere yayılır, gıybetçi çoğalır.” (Beyheki), “İnsanlar, yalnız malın, paranın gelmesini düşünür, helalini, haramını düşünmezler” (R.Nasihin), “Bir camide binden fazla kişi namaz kılar, fakat, içlerinde bir tane mümin bulunmaz” (Deylemî), “Lutilik mubah sayılmadıkça kıyamet kopmaz.” (Deylemî), “Kardeşler farklı dinden olmadıkça kıyamet kopmaz.” (Deylemî).

Hadis-i Şerifle bildirilen diğer alametlerden bazılarını da alimler şöyle bildirmişlerdir:

Bilgin veya âlim denilenlerde, zerre kadar iman olmaz. Herkese iyilik eden müslüman ahmak sayılır. İslâma uymak, ateşi elde tutmak gibi zor olur. Mescidlerde, toplantılarda fâsıkların sesi yükselir. Bid'atler yayılır. Günaha teşvik artar. Emr-i bil maruf ve nehy-i anil münker kalkar. Komşuluk kötüleşir. Cimrilik artar. Akralılık ilişkileri kopar. Ana-babaya isyan edilir. Menfaat için din alet edilir. Kötülükler başgösterir. İltimas, rüşvet çoğalır. İçki çok içilir. Zekât verilmez. Hanıma uyup, anneye isyan edilir. Zararından korunmak için insanlara müdara edilir. Gençler fâsık olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 MART 2006 CUMA · KAYIT 206

Osmanlı huzurun kaynağı

Geçen hafta, Çanakkale Savaşı'nın yıl dönümüydü. Osmanlı Devleti'nin tarih sahnesinden çekilmesini sağlayacak Birinci Dünya Savaşı'nın önemli bir parçasıdır Çanakkale savaşları. Bu savaşlarda 205 bin askerle, Batılı devletlerden en çok

zayıat veren de İngilizlerdi. İngilizleri Osmanlıların üzerine sürenlerin başında, ezeli Türk düşmanı Churçhil geliyordu.

Churçhil, her neye mal olursa olsun bütün Müslümanların hamisi durumundaki Osmanlı Devleti'nin yıkılması taraftarıydı. Bu savaşlarda ve daha sonraki yıllarda bunun tersini savunan pek çok İngiliz devlet adamı da oldu. Hatta bunlar Osmanlıyı savunan, lobiler, dernekler oluşturdular. Lordlar Kamara'sında günlerce fikirlerini savundular. Bunların düşüncesi şuydu: “Tarihi bir hata yapıyoruz. Osmanlı bölgede önemli bir denge unsurudur. Bu denge bozulursa, bu bölgelerde huzur kalmaz. Buna biz sebep olduğumuz içinde tarih bizi hiçbir zaman affetmez.”

Çoğunluk bunun aksini savunduğu için bu fikrin kıymeti harbiyesi olmadı. Osmanlıyı yıktılar ve o günden bugüne bölgede huzur sağlanamadı. Bu bölge kimseye yar olmadı. Mazlumun ahı, kanı yerde kalmadı. Başta İngilizlere yardım eden yerli halk olmak üzere bu yıkımda dahil bulunan herkes ağır bir bedel ödedi ve halen de ödemeye devam etmektedirler.

Bölge aynı, insanlar aynı olduğuna göre bugünkü sıkıntı nereden geliyordu? Bölge aynı, insanlar aynı fakat değişen bir şey vardı; o da bu bölgeyi bugünü kadar idaredenler.

Osmanlıya asırlarca niçin boyun eğiyorlardı bu bölgenin insanları? Çünkü biliyorlardı ki, Osmanlıdan kendilerine zarar gelmez. Yaptıkları herşey onların lehineydi.

Osmanlı idare ettiği insanları, dini ırkı ne olursa olsun sömürü vasıtası olarak görmüyordu. Her şeyden önce onları insan olarak görüyordu. Onların hak ve hukukunu, huzur ve sükunu muhafazayı birinci iş addetmişlerdi kendilerine. Bütün insanların istediği de bu değil miydi zaten. Siz, önce sözde bağımsızlık verip sonra da inim inim inletirseniz tabii ki isyan eder halk. Sözüünüzü dinlemez.

Osmanlıda insanlara hizmet esastı. Bunlarda ise kendilerine hizme, sömürü esas. Böyle bir niyetin, adaletsizliğin, zulmün olduğu yerde huzur olur mu? Osmanlılarda herkes, dini ırkı ne olursa olsun adalette eşitti. En üst düzeyde hakkını rahatlıkla arayabilirdi. Hak aramada hiçbir engel ile karşılaşmazdı. Adalet denilince akan sular dururdu. Hiç dikkatinizi çekti mi bilmiyorum. Osmanlının yönetim merkezi olan Topkapı sarayı'nın girişinde, sol tarafta bir levha var. Burada şöyle yazıyor: “Ya'vî ileyhi külli mazlûmin” yani, “Mazlumların, zulme uğrayanların sığınağı” Altı asırlık ömrün sırrı da buradaydı zaten. Bu, sadece

yazıda kalmadı. Tatbik de edildi. Tarihte bununla ilgili sayısız örnekler var. Birini nakledeyim sizlere:

Kânûnî Sultan Süleyman Hân, Budin seferinden dönerken, Edirne yakınlarında, bağların, bahçelerin içinden askerler yollarına devam ediyorlardı. Halk sevinç içinde sultanı karşılıyordu.

Köylünün biri ısrarla pâdişâhı görmek istiyordu. Görevliler pâdişâha yaklaştırmıyorlardı. Bu durumu fark eden pâdişâh: “Bırakın gelsin” dedi. Kânûnî, gelen kimseye sordu: “Derdin nedir?”

“Sultanım. Bizler fakir köylüleriz. Birkaç dönüm, bağ bahçe gibi arazimiz vardır. Dünden beri askerleriniz, ekinlerimize ve bağlarımıza istemeden de olsa zarar verdiler. Ya zararlarımızı ya ödersiniz veyahut da sizi şikâyet ederim. Kanuni sordu: “Söyler misin beni kime şikâyet edeceksin?” Köylü şöyle cevap verdi: “Size Kânûnî demezler mi pâdişâhım. Seni kânûna şikâyet ederim kânûna...”

Kânûnî, ihtiyar köylünün, kendisi ile böyle rahat bir şekilde konuşmasına hakkını arayabilmesine çok sevindi. Zararını hemen tazmîn ettirdi.

İşte Osmanlıyı altı asır ayakta tutan, halkını huzurlu kılan bu anlayıştı. Bunun da kaynağı İslamiyetti. Huzuru, aydınlığı başka yerde arayan karanlıkta kalmaya mahkumdur!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 MART 2006 CUMARTESİ · KAYIT 207

Osmanlının başarısı

Osmanlılar üç kıtaya yayılan milletleri asırlarca huzur ve sukun içinde idare ettiler. Osmanlıların, türlü türlü kanı taşıyan, türlü dil konuşan, başka başka âdet ve ananelere bağlı olan çok kültürlü milyonlarca insanı, aralarındaki farkları bıraktıracak, bir inanç veya fikir etrafında toplayıp, altı asır hüküm süren muazzam bir imparatorluk kurduklarını biliyoruz.

Osmanlıların bu başarısı zannedildiği gibi yalnızca askerî değildi. Yanî kaba kuvvete dayanmıyordu. Askerî yöntem Osmanlıların başvurdukları en son çâre idi. Öyleyse, onları gayelerine ulaştıran ve uzun ömürlü kılan esas âmilleri nelerdi? Bu başarıyı kazanmakta nasıl ve hangi metodları kullanmışlardı?

Başarılı olmalarını sağalayan birçok metodları vardı. Bu metodlardan biri, belki de en önemlisi örnek bir hayat sunmalarıdır. Anadolu'da yerli halka, gerek inançları ve töreleri, gerekse daha geniş ifadesi ile kültürleri üzerinde herhangi bir baskı uygulanmamıştır.

Avrupa ortaçağında görülen engizisyonlar ve benzeri uygulamalar, İslâm âleminin hiçbir devrinde görülmediğı gibi, Osmanlılarda da ne devlet ve ne de diğeri ileri gelenlerce veya belli bazı teşkilatlarca bilinen ve uygulanan şeyler değildi.

Aksine tam bir inanç hürriyeti hâkimdi. Çünkü, İslâmiyetin, "Dinde zorlama yoktur" prensibine Osmanlılar sâdık kalıyorlardı. Kimse zorla Müslüman olmaya zorlanmıyordu. Yaptıkları tek şey; yerli halk arasına Müslüman Türklerin getirilerek yerleştirilmesi, kendi inançlarının gereğini en arı ve duru hâliyle yaşamak suretiyle onlara bir alternatif sunmaları idi.

Bu şekilde, yerli halk, kendi hayat tarzları ile Müslüman Türklerin hayat tarzlarını görüp, mukayese yapabilme fırsatına sahip kılınmış oluyorlardı.

Bu gâye ile Yıldırım Bayezid, İstanbul'u muhasara ettikten bir müddet sonra Timur Han ile araları açılınca, muhasarayı kaldırmak için Bizans ile anlaşırken koydurduğu anlaşma maddelerinden birisinin gereğı olarak İstanbul'un Sirkeci kesiminde, Taraklı, Göynük ve Karadeniz sahillerinden 700 hanelik bir Müslüman-Türk mahallesi kurdurmuştur.

Bu tür faaliyetlerin asıl maksadı İslâm ahlâkını gayrı müslimlere tanıtmaktır. Bu tanııtma faaliyetlerine baskı denilemeyeceğı gibi, propaganda demek bile güçtür. Çünkü, hiçbir propaganda ve hiçbir reklam gerçeğın yüzde yüz ifadesi değildir. Bu örnek yaşayış ise gerçeğı aynen yansıtmaktır.

Osmanlıların ilk dönemlerindeki kültürel tanııtım faaliyetlerinde ve bilhassa iskân edilen nüfus içerisinde gönüllü olarak yer alan, yahut da başka uç bölgelerine kendiliklerinden giderek yerleşen, tekke ve tasavvuf mensuplarının da önemli payları olmuştur.

Sadece Anadolu'nun değil, birçok ülkenin fethinde, tasavvufun güzel ahlâkı ile bezenmiş kimselerin büyük rolü olmuştur. Resûlullah efendimiz, Hudeybiye anlaşmasını, bütün olumsuz maddelerine rağmen, bir maddesi için kabûl etmişti. Bu madde, Müslümanların müşriklerle rahatça görüşebilmelerini sağlamaktaydı. Bu görüşmeler ile birçok müşrik Müslüman olmuştu. Bir şeye inandırmanın en kolay, en sağlam yolu, görerek yaşayarak örnek olmaktan geçer.

Meselâ eskiden Alperenler denilen kimseler vardı. Bunların her biri, tasavvuf büyüklerinin sohbetlerinde, dergâhlarda yetişmiş kimselerdi. Dînimizin güzel ahlâkı ile bezenmişlerdi. Hâl ile, söz ile, yaşayış ile örnek kimselerdi. İslâmiyeti yaymak için kendilerini adanmışlardı. Eshâb-ı kirâm gibi geri dönmek üzere çeşitli memleketlere dağılmışlar, oralarda İslâmiyeti tanıtmakla ömürlerini tamamlamışlardı. Tâ Semerkant'tan, Buhara'dan kalkıp Anadolu'ya, Rum diyârına gelmişlerdi.

Tarih boyunca, küfür devam etmiş fakat, zulüm hiçbir devirde payidar olmamıştır. İnsana insan muamelesi yapan, adalet ile hükmeden devletler ayakta kalmış, zulmedenler yok olup gitmişler, tarihte hep lanetle anılmışlardır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 31 MART 2006 CUMA · KAYIT 208

“Kavak eken sopa biçer!”

Son iki haftadır, ilköğretim okullarında ve Liselerde meydana gelen olaylar, gazetelerin manşetlerinden ve televizyonların ana haber bültenlerinden inmedi. Bir gazete, “Son iki günde görülen öğrenci olayları” diye verdiği haber özeti okullarımızın içler acısı hallerini gözler önüne seriyor:

“İstanbul'da bir İlköğretim öğrencisi, kendisine "tembelsin" diyen arkadaşını kalbinden bıçakladı, durumu kritik... Endüstri Meslek Lisesi öğrencisi kız yüzünden tartıştığı arkadaşını göğsünden ve bacağından bıçakla yaraladı... Konya'da evlerinin önünde arkadaşlarıyla oynayan ilköğretim okulu öğrencisi arkadaşı tarafından bacağından bıçaklandı. Yozgat'ta 11 yaşındaki bir İlköğretim Okulu öğrencisi maçta arkadaşını bıçakla yaraladı. Yedi yaşında İlköğretim okulu öğrencisine cinsel tacizde bulunduğu gerçeğiyle okul müstahdemi tutuklandı. Bir İlköğretim Okulu'nda iki erkek öğrenciye, sınıf ve okul arkadaşları tarafından tuvalette tecavüz edildiği iddiası ortalığı karıştırdı Samsun'da da iki lise öğrencisi arasında çıkan kavgada bir öğrenci bıçaklandı. Yapılan aramada üzerlerinde uyuşturucu bulunan iki lise öğrencisi gözaltında alındı...”

Sadece iki günde bu kadar olumsuz olayın olduğu okullara, anne baba gönül rahatlığı çocuğunu nasıl göndersin? Ayyuka çıkan bu olaylardan sonra olayların sebepleri üzerinde durulması başlandı. Daha doğrusu suçlu aranmaya başlandı.

İstanbul Milli Eğitim Müdürü Balıbey, “Biz elimizden geleni yapıyoruz. Bu konuda en büyük görev de ailelere düşüyor. Çocuklarımızı zararlı kültürden koruyamazsak, kültürsüz ve günlük olaylardan etkilenen gençler haline gelecekler. ‘Kavak eken sopa biçer’ diye bir laf vardır.” diyerek en isabetli teşhisi koydu.

Gerçekten burada en büyük görev ailelere düşmektedir. Çocukları ile daha küçük yaşlardan itibaren ilgilenen, onları başıboş bırakmayan, onlara manevi yönden destek veren aile çocukları bu tür kötü alışkanlıklardan uzak kalmaktadırlar.

Eğer aile çocuğu ile ilgilenmezse bu boşluğu başkaları dolduruyor. Başkaları da, genelde ya sokak oluyor ya da televizyon. Sokağın hali ordada. Televizyonların yaptığı tahribat ise herkesin bildiği bir gerçek. Sanki televizyonlar aileyi tahrip etmek, yok etmek için söz birliği yapmışlar. Aileyi parçalamak, evlilik dışı çocuk sahibi olmayı, “birlikteliği” özendirmek için yarış yapıyorlar.

Vatan Gazetesi’den Yüksel Aytuğ’un 25.3.2006 tarihli araştırma yazısı işin vahametini ortaya koymaktadır: “Veled-i zina, yani evlilik dışı çocuk sahibi olma, son günlerde TBMM gündeminde bile yer almıştı. Sebebi de toplumda evlilik dışı çocuk sahibi olmanın giderek kanıksanan bir davranış haline gelmesiydi. Suçlu olarak da gayri meşru çocuk sahibi olan ünlüler ve bunların haberlerine geniş şekilde yer veren magazin medyası gösteriliyordu. Ancak dikkatlerden kaçan bir durum var. Ekranlardaki yerli dizilerde “veled-i zina” kaynıyor. İşte şaşırtıcı tablo” dedikten sonra yaptığı şu araştırmaya yer veriyor: Şu anda, sekiz ulusal kanalın yayınladıkları dizilerin her birinde, baş rol oyuncularının birinin çocuğu rol gereği gayri meşru. (Yazıda, kanalların isimleri ve dizilerin adları da verilmiştir.)

Kanallarının aileyi yıkmada böyle bir bombardımana tuttuğu bir ülkenin çocuklarından daha başka ne beklenir. Son yıllarda, Avrupa’da Amerika’da ailenin önemini, ailesiz toplum olamayacağını anlatan filmlere öncelik verilirken, devlet desteği sağlanırken ülkemizdeki bu aileyi yıkıcı dizelere yer verilmesi ve buna RTÜK’ün seyirci kalması anlaşılır bir durum değildir. RTÜK, dizilerde sigara yasağı için gösterdiği hassasiyeti, aileyi yıkıcı dizilere ve dizilerde boşrol oyuncuların su gibi içki içmesinde gösteremez mi? Bunlar sigaradan daha az mı zararlı?

Evet, burada en büyük suç ailede. Çocuğuna dini terbiye vermeyen, ahlaki - ahlaksızlığı öğretmeyen, hangi filimleri seyrediyor, kimlerle arkadaşlık kuruyor haberi olmayan, daha ilk öğretimde iken kızının erkek arakadaşı edinmesini

normal gören hatta “daha senin erkek arkadaşın yok mu?” diye suçlayan anne babaların, çocukların bu beraberliği ileri noktaya götürmelerinden veya şiddete dönüştürmelerinden şikayet etme hakları yoktur.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

04

Nisan

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 NİSAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 209

Okullardaki şiddet olaylarının sebebi

Dün, okullarımızdaki şiddet olaylarından bahsetmiştik. Aslında bu durum sadece ülkemize özel bir konu değildir. Fazlasıyla Batı ülkelerinde de görülüyor bu olaylar. Genel olarak okullardaki eğitim ve öğrenime tepki gösteriyor çocuklar. İsteyerek, severek gidenlerin sayısı çok az. Siz hava muhalefeti dolayısıyla okullar tatil olduğunda, üzülen hiç çocuk gördünüz mü ?

Demek ki, dünyada çocukların yaratılışlarına, mizançlarına uymayan bir eğitim ve öğretim programı uygulanıyor. Öğretilen bilgiler onları tam eğitmiyor; aksine onları olumsuz olaylara itiyor. Batılı ilim adamları, bu sıkıntıların, problemlerin sebepleri üzerinde geceli gündüzlü çalışmaktadırlar. Dr. Benjamin Spock bu problemlerin sebeplerini üç madde halinde şöyle özetlemişti:

“Birincisi; semavi dinlere göre insan şerefli bir varlık olarak yaratılmıştır. Fakat son iki asırdır okullarda okutulan (Özellikle biyoloji, antropoloji, psikolojideki) maneviyattan uzak pozitivist, maddeci, inkarcı bilgiler Allah'a olan inancı temelinden sarstı. İnsanlık için münasip görülen daha aşağı mevkiin yavaş yavaş kabulü derin ve eziyet verici sonuçlar doğurdu, manevi inancımız boşaltıldı; fakat öyle yavaş boşaltıldı ki, çoğumuz nasıl, ne zaman olup bittiğini farkedemedik.(Örneğin bütün dinlerin karşı çıkmasına rağmen bugün hala Batı'da ve bizde okullarda, insanlığın Hz. Adem'den değil de, maymundan geldiğinin öğretilmesi, karşı çıkanların gericilikle suçlanması maneviyattan uzak pozitivist, maddeci, inkarcı eğitimin bir parçasıdır.)

İkincisi; biyoloji, antropoloji ve psikoloji insan varlığını anlamak için değerli ilimlerdir, fakat her biri insanlığı daha ziyade mekanik bir bakışla ve sınırlı olarak tanır. Onlar 'bir bütün olarak insan'ı, özellikle de bizi hayvanlardan ayırt eden, adına 'ruh' dediğimiz manevî halleri, idealizmi hesaba katmazlar. Bu ihmal birçok insanı müstehzi, aşağı bir sonuca götürür. Derler ki, yüksek idealler, gayeler için uğraşmayı bırakalım, bulunduğumuz bu alt tabakada, hayvanî tabiatımızla başbaşa zevkimize bakalım.

Üçüncüsü; eğitimde geçmişe şuursuzca başkaldırı ve düşüncesizce herşeye isyan hakim. Geçmişin inkarı; önceki bilgilerin tamamının yanlış, doğrunun sadece

bugün bilinenler olduğu kanaati. İnsanlarımızın önemli bir bölümü, inançlara, ideallere sahip çıkmadıkça toplum dikiş yerlerinden ayrılmaya devam edecek, dikiş tutmayacak. Eğer çocuklarımıza manevî değerleri kazandırmazsak, onlar televizyon programları, CD'ler ve diğer ticari reklam furiasının tazyiki altında maddeciliğin ortasına düşeceklerdir.”

Bu manevi değerlerden uzak eğitim Batı'da aileyi de temelinden sarstı. California'lı psikiyatrist Judith VVallerstein, ana-babası boşanmış 131 çocuk üzerinde onbeş yıl müddetle inceleme yapmış. "Üzerinde o boşanma hadisesinin tesiri kalmayan, uyumlu, normal bir yetişkin haline gelen bir tek çocuk görmedik." diyor. Hepsi bunalımlı, okulda başarısız, içine kapanık, saldırgan... Psikiyatrist Wallerstein devam ediyor: “ Boşanma ve kadının erkekle eşit olma arzusunun elde etmesi ile her şeyin hallolacağı sanıldı. Gelin nokta bunun ne kadar yanlış olduğunu ortaya koydu”

Batılı uzmanların ortak görüşü: Manevi boşluklarını dolduramadığımız, ruh sağlıklarını koruyamadığımız çocuklardan, birgün, toplum olarak kendimizi korumak zorunda kalacağız.

Manevi boşluk da, ancak İslam ahlakı ile, İslam terbiyesi ile doldurulur. Bunun için her Müslümanın birinci vazîfesi, evlâdına islâmiyeti ve Kur'ân-ı kerîmi öğretmek olmalıdır. Çünkü, evlâd, büyük nimettir. Nimetin kıymeti bilinmezse, elden gider. Çocukların da, anne baba üzerinde hakları vardır. Çocuklarımıza dinin emir ve yasaklarını öğretmek, dine uygun yaşamalarını sağlamak, çocukların haklarını ifâ etmektir. Bu önemli vazifeyi yerine getirmeyen ana-baba baba onun işlediği suçlara ortak olur. Dünyada ve ahirette, bunun bedelini çok ağır öder.

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 NİSAN 2006 CUMA · KAYIT 210

Ayrı bir yol tutmak isteyenler!

Önümüzdeki pazar gününü pazartesiye bağlayan gece mevlid kandilidir. Dünyadaki bütün insanlara Peygamber olarak gönderilen, Peygamberlerin sonuncusu ve en üstünü Muhammed aleyhisselâmın doğduğu gecedir.14 asırdır, Resulullah Efendimizin doğduğu bu geceye çok önem verilmiş, bayram kabul edilerek merasimlerle kutlanmıştır. Batı'daki, Resulullah'a karşı gösterilen

saygısızlık sebebiyle bu sene bu kutlamaların daha görkemli, daha geniş tanıtımlı geçmesi bekleniyor. Böyle de olmalıdır; herkes elinden geleni yapmalıdır.

Mevlid gecesi, Kadir gecesinden sonra, en kıymetli gecedir. Bu gece, O doğduğu için sevinenler, O'na tabi olanlar affolur. O'na tabi olmak, yani O'na uymak; O'nun gittiği yolda yürümektir. O'nun yolu, Kur'an-ı kerimin gösterdiği yoldur. Bu yola Din-i İslam denir. O'na uymak için, önce Müslüman olmak, Müslümanlığı iyice öğrenmek, sonra farzları eda edip, haramlardan kaçınmak, daha sonra, sünnetleri yapıp mekruhlardan kaçınmak lazımdır.

Allahü teâlâ O'nu, dünyadaki bütün insanları saadete davet için gönderdi ve Sebe' suresinin 28. Ayet-i kerimesinde mealen; “Ey sevgili Peygamberim! Seni, dünyadaki bütün insanlara, ebedi saadeti müjdelemek ve bu saadet yolunu göstermek için, gönderiyorum” buyurdu.

Muhammed aleyhisselama tabi olmak, “Ahkam-ı İslamiye”yi beğenip, seve seve yapmak ve O'nun emirlerini ve İslamiyet'in kıymet verdiği üstün tuttuğu şeyleri ve alimlerini, salihlerini büyük bilip, hürmet etmek ve O'nun dinini yaymağa uğraşmak demektir. Dinine uymak istemeyenleri, beğenmeyenleri, aldırış etmeyenleri ise zelil, hakir ve aşağı tutmaktır.

İki cihan saadetine kavuşmak, ancak ve yalnız dünya ve ahiretin efendisi olan, Muhammed aleyhisselama tabi olmaya bağlıdır. O'na tabi olmak için iman etmek ve Ahkam-ı İslamiye'yi öğrenmek ve hakkıyla yapmak lazımdır.

Ahirette Cehennem'den kurtulmak, yalnız Muhammed aleyhisselama tabi olanlara mahsustur. Dünyada yapılan bütün iyilikler, bütün keşifler, bütün haller ve bütün ilimler, Resulullah sallallahü aleyhi ve sellem efendimizin yolunda bulunmak şartı ile, ahirette işe yarar. Yoksa, Allahü teâlânın Peygamberine tabi olmayanların yaptığı her iyilik, dünyada kalır ve ahiretinin harab olmasına sebep olur. Yani, iyilik şeklinde görünen, birer istidracdan başka bir şey olamaz.

İman için Resulullahı peygamber olduğunu kabul etmek kafi değildir. İman için, O'nun getirdiği dini de kabul etmek, getirdiklerini tasdik etmek, O'nu sevip itaat etmek, nasihatlerini kabul etmek, kendisine hürmet etmek şarttır. Bu hususta Allahü teâlâ mealen; “O halde Allahü teâlâya ve O'nun ümmi nebisi olan Resulüne iman edin, O'na tabi olun ki, doğru yolu bulmuş olasınız” (A'raf suresi: 158). “Kim, Allahü teâlâya ve Peygamberine iman etmezse, muhakkak (bilsin) ki, biz o kâfirler için çılgın bir ateş hazırlamışızdır” (Feth suresi: 13).

Peygamber efendimiz; “Bana kim itaat ederse, Allahü teâlâyâ itaat etmiş olur. Kim bana isyan ederse, Allahü teâlâyâ isyan etmiş olur. Benim emrime itaat eden, bana itaat etmiş, emirlerime isyan eden de bana isyan etmiş olur”

Günümüzde bazıları, Resulullahın sünnetini, uygulamalarını kabul etmeyerek tek kaynağın Kur’an-ı kerim olduğunu iddia etmektedirler. Bunlar, islamiyeti yıkmak isteteyenlerin sinsi faaliyetleridir. Allahü teâlâ, Nisâ sûresinde meâlen, “Allah’ı ve peygamberlerini inkar eden, Allah’la peygamberleri arasını ayırmak isteyen “Bir kısmına inanır bir kısmını inkar ederiz” diyerek ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler, işte onlar gerçekten kafir olanlardır. Kafirlerle ağır bir azap hazırlamışızdır.” buyurarak bunların gerçek niyetlerini ortaya koymaktadır. (Geniş bilgi için, www.mehmetoruc.com adresine müracaat edilebilir.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 NİSAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 211

Kurtuluş O’nu sevmeye bağlı

Ahirette Cehennemden kurtulmak, yalnız Muhammed aleyhisselama tâbi olanlara mahsustur. Dünyada yapılan hayrat ve hasenat, yani bütün iyilikler, bütün keşfler, bütün hâller ve bütün ilimler Resulullahın yolunda bulunmak şartı ile, ahirette işe yarar. Yoksa, Allahü teâlânın sevgili Peygamberine tâbi olmayanların yaptığı her iyilik, dünyada kalır ve ahiretin harap olmasına sebep olur. Yani, iyilik şeklinde görünen, birer istidractan başka bir şey olamaz.

Muhammed aleyhisselama tam ve kusursuz tâbi olabilmek için de Onu tam ve kusursuz sevmek lazımdır. Bunun alameti de, Onun düşmanlarını düşman bilmek, Onu beğenmeyenleri sevmemektir. Muhabbete müdahene, yani gevşeklik sığmaz. Aşıklar, sevgililerinin divanesi olup, onlara aykırı bir şey yapamaz. İki zıd şeyin muhabbeti bir kalbde, bir arada yerleşemez. İki zıddan birini sevmek, diğerine düşmanlığı icap eder.

Bir kimse, binlerce sene ibadet etse ve ömrünü, nefsini temizlemekle geçirse ve güzel huyları ile yanındakilere ve keşf ettiği aletler ile, bütün insanlara faydalı olsa, Muhammed aleyhisselama tâbi olmadıkça, İslam dinine inanıp müslüman olmadıkça ebedi saadete kavuşamaz.

Peygamber Efendimiz, gelmiş gelecek bütün en üstünü, en güzel huylusu idi. Nitekim kendisi , “İyi huyları tamamlamak, iyi ahlâkı dünyaya yaymak için gönderildim.” buyurmuştur. Semavî dinlerin hepsinde iyi huylar vardı. İslamiyet, bunları tamamlamak için gönderildi. Bu din varken, iyi huy bildirecek başka kaynağa, başka kimseye lüzûm yoktur. Bunun için, Muhammed aleyhisselâmdan sonra, Peygamber gelmiyecektir.

Bir gün Eshabı kiramdan bir zat gelip Resulullah efendimize bazı sualler arz etti. Bu sorular ve cevapları şöyle: “Ya Resulallah, ben insanların en alimi olmak istiyorum” “Allahü teâlâdan en çok korkan, insanların en alimi olur.” “İnsanların en zengini olmak istiyorum.” “Kanaatkar olursan, insanların en zengini olursun.” “İnsanların en hayırlısı olmak istiyorum.” “İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır. Sen de başkalarına yardımcı ol, en hayırlısı olursun.” “İnsanların en adaletlisi olmak istiyorum.” “Kendin için istediğini başkası için de iste. Kendin için istemediğini başkası için de isteme.” “İyi hal ve ikram sahibi insan olmak istiyorum.” “Öyle ise Allah'a ibadet ederken O'nu görür gibi ibadet et. Sen O'nu görmesen de O seni görüyor zaten.” “İmanımın mükemmel olmasını istiyorum.” “Ahlakını güzelleştir. İmanın kemale ersin.” “Allahın itaatli bir kulu olmayı istiyorum.” “O halde farzları ihmal etme. Tümüyle yerine getir.” “Rabb'immin huzuruna günah kirlerinden temizlenmiş olarak çıkmak istiyorum.” “Cünüplük guslederken günah kirinden de temizlenmeyi ihmal etme, tevbe, istiğfarla devamlı temizlen.” “Mahşere giderken yolumun aydınlık olmasını istiyorum.” “O halde hiç kimseye zulmetme, kalbini kırma. Gücüne güvenerek hakkından mahrum etme ki, mahşerde yolun adınk olsun.” “Rabbimin bana merhametini arzuluyorum. Bana acısın istiyorum.” “Rabbinin yarattığı insana ve bütün canlılara merhamet eyle. Sen burada merhametli olursan orada merhamete layık olursun.” “Günahlarımın azalmasını istiyorum.” “Öyle ise tevbe, istiğfarını çoğalt. Bir daha yapmama konusunda azimli ol.” “Rabbimin rızkımı bol vermesini istiyorum.” “O halde abdestli çalışmaya devam et.” “Ayıplarımın yüzüme vurulmamasını istiyorum.” “Sen burada kimsenin ayıbını yüzüne vurmazsan, orada da senin ayıbını kimse yüzüne vurmaz.” “Günah kirlerinden ruhumu nasıl temizlerim?” “Gözyaşıyla. Günahların üzüntüsü ile akan gözyaşı ruhunu temizler.”

NOT: Peygamber Efendimizin, hayatını ve güzel ahlakını en doğru en güzel şekilde öğrenmek için, “Kâinatın Efendisi” kitabını önemle tavsiye ederim. (Arı Sanat yayınevi, 0212 5204151)

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 NİSAN 2006 CUMA · KAYIT 212

En tehlikeli düşman

Son zamanlarda gazete manşetlerinden düşmeyen, “Arkadaşına kanıp evden kaçtı”, “Arkadaşlarının telkini ile uyuşturucu batağına battı”, “Arkadaşının sözlerine kanan genç kız kendini fuhuş tacirlerinin elinde buldu”, “İnternette tanıştığı arkadaşının evine giden genç kız ayıldığında kendini parkta buldu” gibi haberler iyi arkadaş seçmenin önemini bir defa daha gözler önüne serdi. Ayrıca bu olaylar İslam büyüklerinin “İnsanın üç düşmanı vardır: Nefs, şeytan ve kötü arkadaş. Bunlardan en tehlikelisi kötü arkadaşır” sözlerinin ne kadar doğru olduğunu ortaya koydu.

Gerçekten de, iyi bir arkadaş, iki cihân için, yani hem dünya hem de âhiret için büyük saâdettir. Çok az bulunan bir hazînedir. Kişi iyi bir arkadaşına sahip olunca, çok hamdetmelidir. İnsanın hem dünyasını hem de âhiretini kurtaracak arkadaş bulmak, hele bu zamanda çok zordur. Bunun için iyi kimsenin değeri çok fazladır.

Kötü bir kimse ile görüşüp onu yola getirmek, çok faydalı ise de bu tehlikelidir. Çünkü, başkasını kurtarmak için çalışırken kendisi de o kötülüğe bulaşabilir. Evliyâ, islâm büyükleri birçok kötü ahlâklı kimseleri yola getirmişlerse de, bunu herkes yapamaz. Allah adamları, Allahü teâlânın yardımı ile bunları yola getirmekte ve kendilerine bir zarar gelmemektedir.

Başkalarına tesîr edebilme özelliği ve buna dair donanımı olmıyan kimseler, kendilerini tam olarak düzeltmeden, başkalarını düzeltmeye kalkarlarsa, fayda yerine zarar meydana gelir. Kötülüğün bulaşması, yayılması çok kolaydır, sür'atli olur. İnsanları kötülüğe çekmek, otobanda ilerlemek gibi kolaydır. Çünkü nefis, kötülüğe çekmek için elinden gelen kolaylığı göstermektedir. İyiliğe çekmek ise, dikenli, engebeli yolda ilerlemek gibi zordur. Çünkü nefis bu yolda ilerletmemek için elinden gelen zorluğu gösterir.

Abdülhakîm-i Arvâsi hazretleri buyurdu ki:

"Cüzzam çok bulaşıcı bir hastalıktır. Buna rağmen, sağlam bir insan, cüzzamlı bir kişinin yanında yedi sene kalsa, aynı kaptan yese içse, bu kimseye cüzzamın geçmeme ihtimali vardır. Fakat bir binada kötü bir insan olsa, başka dairede dahi

kalsa, ondaki kötü huyların sağlam insanlara geçmeme ihtimali yoktur. Mutlaka geçer. Kötülükler çabuk yayılır, çünkü nefsimiz kötüdür."

Bir sepette bulunan bir tane çürük üzüm, bir çürük elma bütün sepeti çürütür. Fakat sağlam üzümler, elmalar o bir çürüğü kurtaramazlar. Bunun için kötü kimselerden arslandan kaçır gibi kaçmalıdır. Hattâ, böyle kimseler arslandan daha tehlikelidir. Arslan nihayet insanın ölümüne sebep olur. İmânı varsa Cennete gider. Fakat kötü kimse, insanın imânını da çaldığından hem dünyasını, hem âhiretini mahveder.

İnsan tanıştığı, görüştüğü, beraber olduğu kimsenin iyi arkadaş mı, kötü arkadaş mı olduğunu iyi öğrenmelidir. Bu şöyle anlaşılır:

İyi arkadaş, her zaman, Allahü teâlâyı hatırlatır. Allahü teâlâyı gönül ile, dil ile fiiliyât ile hatırlamamızı sağlar. Bir kimse, beraber bulunduğu zaman, Allahü teâlâyı hatırlatıyor, kalbi uyanık tutuyorsa, bilinmelidir ki, gerçekten o iyi bir arkadaşdır. Fakat, beraber bulunduğu zaman, Allah korkusunu ve Allahü teâlâyı unutturuyorsa, o gerçekten kötü bir arkadaşdır. Ondan uzak durmak, sakınmak şarttır.

Sâlih insan, iyi insan demektir. Ehl-i sünnet i'tikâdında olan ve harâm işlemekten sakınan müslümana "sâlih insan" denir. İyi insan olmak için, Allahü teâlâyı karşı iyi olmak, Peygamber efendimize karşı iyi olmak ve bütün insanlara karşı iyi olmak lâzımdır. Bir kimsede bu üç iyilikten biri bulunmazsa, buna iyi insan denilemez.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 NİSAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 213

“Ne için ve kimin için yapıyorum!”

Müslümanın her işinde, "Ben bunu ne için ve kimin için yapıyorum" diye düşünmesi gerekir. Her işini yaparken iyi niyetle yapması gerekir. Mubâhları yaparken de niyeti düzeltmek lâzımdır. Mubâh, dinimizce emir veya yasak edilmeyen şeylerdir. Bunlar iyi niyetle yapılırsa sevâb, kötü niyetle yapılırsa günâh olur.

Eski kitaplarda bu konu anlatılırken şu olay örnek verilir: Adamın biri atı ile yolculuk yaparken yol kenarındaki kuyudan su içmek ister. Fakat atını bağlayacak

bir yer olmadığı için suyunu zorlukla içer. Suyunu içtikten sonra da, yakındamki ağaçtan bir dal keserek, gelen yolcular suyunu rahat içsinler diye kuyunun yakınına çakar. Aynı yere gece yolculuk yapan biri gelir. Kuyuya yaklaşırken bu kazık ayağına takılır yere düşer. Bunun üzerine, benim gibi takilip da bir başkası da düşmesin diye, kazağı söküp atar. Yaptıkları iş birbirinin yaptıklarının tam zıddına olmasına rağmen her ikisi de sevap alır. Çünkü niyetleri iyi; bu işi bir müslümanın sıkıntıya düşmemesi için yapıyorlar.

Bunun gibi bir kimse, övünmek, hava atmak, gösteriş yapmak için veya kadınları, kızları avlamak için şık giyinirse, günah işlemiş olur. Ancak, bu kimse, sünnet olduğu için, koku sürünür, şık giyinirken de maksadı, câmiye saygı, câmide yanına oturan müslümanları incitmemek, temiz, sıhhatli olmak, islâmın vakârını, şerefini korumak ise, her niyeti için ayrı sevap kazanır.

Günâhlar, niyetsiz veya iyi niyet ederek işlenirse dahi günâh olmaktan çıkmaz. “Ameller, niyete göre iyi veya kötü olur” hadîs-i şerîfi, tâatlara ve mubâhlara niyete göre sevâb verileceğini bildirmektedir.

Bir kimse, birinin gönlünü almak için başkasını incitse veya başkasının malı ile sadaka verse, yahut harâm para ile mektep, câmi yaptırsa, bunlara sevâb verilmez. Günâh, iyi niyet ile işlenirse, yine günâh olur. Böyle işleri yapmamak sevâptır. Bilerek yaparsa, büyük günâh olur.

İnsan, bir işe başlarken, niyetine dikkat etmelidir. Niyeti iyi ise, o işi yapmalıdır. Niyeti, yalnız Allahü teâlâ için olmazsa, yapmamalıdır. Hadîs-i şerîfte: “Allahü teâlâ, sizin sûretlerinize, mallarınıza, bakmaz. Kalblerinize ve amellerinize bakar” buyuruldu. Yani, Allahü teâlâ, insanın yeni, temiz elbisesine, hayrat ve hasenâtına, malına, rütbesine bakarak sevap ve ikrâm vermez. Bunları ne düşünce ile, ne niyet ile yaptığına bakarak, sevap veya azâb verir.

O hâlde, her mü'mine önce lâzım olan birinci farz , îmânı, farzları, harâmları öğrenmektir. Bunlar öğrenilmedikçe, müslümanlık olamaz.

Harâm olan birşeyi, meselâ içkiyi, din yasak ettiği için değil de midesine dokunduğu için içmese, bu kimse sevâb alamaz.

Harâmdan ancak Allahü teâlâdan korkarak, O yasak ettiği için sakınan, vazgeçen sevap kazanır. Başka bir sebep ile harâm işlemezse, günâhından kurtulur, sevap kazanmaz.

B'zı kimseler, harâma helâle dikkat etmiyor. Dikkat etmedikleri gibi, bir de “Sen kalbime bak, kalbim temizdir. Allah kalbe bakar” diyorlar. Bu sözün dinde yeri yoktur.

Bir kişinin kalbinin doğru ve temiz olduğuna alâmet, dinin emir ve yasaklarına uymasındır. Böyle söyleyenlerin maksadı, müslümanları aldatmaktır. Bunların bu sözlerine değeri verilmez.

Günâhlar içinde yüzen kimsenin, benim kalbim temiz demesi, lağım çukurundan çıkartılan kimsenin, "Benim üzerimde birşey yoktur. Elbiselerim tertemizdir" demesine benzer.

Düzgün niyyet edilmedikçe, hiçbir farz kabûl olmaz. Bunları yapabilmek için de ilim lâzımdır. Câhil sofı, şeytanın maskarası olur. Hadîs-i şerfte: “Bir saat ilim öğrenmek veya öğretmek, sabaha kadar ibâdet etmekten daha sevaptır” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 NİSAN 2006 CUMA · KAYIT 214

Ölmüşlerimizi unutmayalım!

Eskiden, mezarlıklar ana yollar, ana caddeler üzerinde olur; buralardan gelip geçenler mevtalara Fatiha okurlar, dua ederler; kendileri de ölümü hatırlayarak buna hazırlanmaya çalışırlardı. Şimdi mezarlıklar şehir dışında olduğu için çoğumuz bunlardan mahrum kalıyoruz. Ölümü ve ölümlerimizi unuttuğumuz için de, Fatiha ve eskiden onlar için vermeyi alışkanlık haline getirdiğimiz, hayır hasenat sevabından mahrum kalıyorlar. Bunun için de beklenti ve üzüntü içinde oluyorlar. Bugün bununla ilgili yaşanmış ibretli bir olayı nakletmek istiyorum:

Sâlih-i Merrî hazretleri anlatır: Bir gece, seher vakti kalkıp, teheccüd namazını kıldıktan sonra, sabah namazını kılmak üzere câmiye doğru yola çıktım. Yolumun üzerinde bir mezarlık vardı. İçimden, "Sabah namazı vakti girene kadar şurada kalayım" diyerek mezarlığa girdim ve bir mezara dayanıp yere oturdum. Bu sırada kendimden geçip uyumuşum. Uykuda şöyle bir rü'yâ gördüm:

Bütün mezarlık halkı mezarlarından çıktılar ve grup grup olup sohbet etmeye başladılar. Bu arada pejmürde kılıklı bir delikanlı da bir kenara çekilmiş üzgün

üzgün oturuyordu.

Çok geçmeden ortaya, içi çeşitli hediyelerle dolu ve üstleri mendillerle örtülü birçok tabak çıktı. Her ölü tabaklardan birini alarak kendi kabrine girdi.

Sonunda yalnız o pejmürde kılıklı delikanlı kaldı. Kendisine hiç tabak kalmadığı için üzgün üzgün kabrine doğru gidiyordu. Ona yaklaşarak, "Seni üzgün görüyorum sebebi nedir? Ayrıca bu tabaklar neyin nesi?" diye sordum. Delikanlı şöyle cevap verdi:

"Gördüğün tabaklar yakınlarının ölülerine gönderdikleri hediyelerdir. Diriler, ölülerini adına sadaka verince veya onlara duâ edince her cum'a gecesi bu hediyeler gelir. Akrabalarımın sadece annem hayatta, o da ben öldükten sonra adıma ağzına hiç almadı; benim için bir sadaka vermedi, bir duâ etmedi. İşte bunun için üzülmekteyim. Kimse bana hediye göndermemektedir." Bunun üzerine, "Annen nerede oturuyor" diye sordum. O da, bana, annesinin evini ta'rif etti.

Namaz vakti uyandım. Namazımı kılar kılmaz kadının evini aramaya başladım. Tarif üzerine evi buldum. Kapıya varınca kendimi tanıtip aramızda geçecek konuşmaları hiç kimse duymasın diye tenbih ettikten sonra rü'yâmı kendisine anlattım. Sözlerimi duyunca çok ağladı. Sonra, "Bunları yavrum ve göz bebeğim adına sadaka olarak dağıt. Artık ölünceye kadar onu unutmayacak, ona duâ edecek ve adına sadaka vereceğim" dedi. Ben de yanından ayrıldıktan sonra, verdiği sarı liralari oğlu adına sadaka olarak dağıttım.

Bir hafta sonra cuma namazını kılmak üzere yine yola çıktım. Aynı mezarlığa girip sırtımı bir mezara dayadım. Bir önceki hafta olduğu gibi başım önüme düştü ve gözlerim dalıverdi.

Rü'yâmda yine mezarlarından çıkarak yer yer kümelenmiş ölüler gördüm. Bu arada bir önceki hafta pejmürde kılıklı ve üzgün olarak görmüş olduğum delikanlı da karşımda idi. Fakat bu defa beyaz kıyafetli idi, yüzü gülüyordu. Yanıma yaklaşarak dedi ki:

- Allah, sana iyilikler versin. Senin vasıtanla gelen hediyeler elime geçti.
- Siz ölüler de, cuma gününü biliyor musunuz?
- Tabîi cuma gününü havadaki kuşlar bile bilir.

Bunun için, bilhassa cuma günlerinde ve diğer mübârek günlerde, Kur'ân-ı kerîm okuyup, bol bol hayır hasenat yapıp, ölmüş yakınlarımıza ve bütün müslümanlara göndermeliyiz. Kabir ziyaretlerini ihmal etmemeliyiz. Vefât eden

kimseler, dört gözle dünyadaki yakınlarından gelecek hediye bekler. Ölmüş bir kimseye, bir Fâtiha okuyup göndermek, dünyada iken ona, saraylar, köşkler bağışlamaktan çok daha faydalıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 NİSAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 215

Rü'yâda bildirilen beş sır!

Önceki Peygamberlerden birisi, birgün bir rü'yâ görür. Rü'yâsında kendisinden, sabahleyin kalkınca karşısına ilk çıkan şeyi yemesi, ikinci olarak karşılaştığı şeyi gizlemesi, üçüncü olarak karşılaştığı şeyi kabûl etmesi, dördüncü olarak, karşılaştığını yeise, ümitsizliğe düşürmemesi, beşinci olarak karşılaştığından da kaçması istenir.

Sabah olur. O peygamber aleyhisselâm kalkınca, karşısında gözüne ilk çarpan büyük ve kapkara bir dağ olur. Bu manzara karşısında duraklar, hayrete düşer ve kendi kendine, "Rabbim bana onu yememi emretti. Rabbim bana, gücümün yetmiyeceği şeyi emretmez" diye düşünür.

Onu yemeğe azmederek oraya doğru yürür. Fakat yanına yaklaşıncı dağ birden küçülür, küçülür ve baldan daha tatlı bir lokma hâline gelir. Peygamber onu yiyerek yola koyulur.

Biraz gidince karşısına altın bir tas çıkar. Hemen bir çukur açarak onu toprağa gömer ve tekrar yola koyulur. Fakat biraz gittikten sonra dönüp arkasına baktığında altın tasın toprağın üstüne çıkmış olduğunu görür. Geri döner. Onu tekrar gömerek yine yoluna devam etmek üzere hareket eder. Fakat biraz gidince yine dönüp geriye baktığında, altın tasın yine dışarıda olduğunu hayretle müşâhede eder. Bu dönüp gömmeler birkaç defa tekrarlandığı hâlde altın tas yine üste çıkar. Nihâyet peygamber, "Ben, Rabbimin bana olan emrini yerine getirdim" diyerek onu gömmek için bir daha geri dönmez ve yoluna devam eder.

Biraz gidince, kendisine doğru gelen bir kuşla karşılaşır. Kuşun peşinde de bir şâhin var. Kuş, "Ey Allahın nebîsi, beni kurtar" diyerek Peygamberden yardım ister, Peygamber de onu himâyesine alarak, "Üçüncü olarak karşılaştığın şeyi kabûl et" emri gereğince onu yeninin içine saklar. Bu arada onu avlamak için peşinden gelmekte olan şâhin gelip, "Ey Allahın nebîsi, ben aç idim. Sabahtan beri

onu avlayıp karnımı doyurmak için uğraşıyordum. Tam yakalıyacağım sırada onu benden aldın. Rızkına mâni olma!” der. Bu sırada Peygamber aleyhisselâm, "Benden, üçüncü olarak karşılaştığımı kabûl etmem, dördüncü olarak karşılaştığımı da yeise düşürmemem istenmişti. Üçüncü bu kuş. Onu kabûl edip kurtardım. Ya dördüncüyü ne yapayım? Onu ümitsizliğe düşürmemem lâzım" diye düşünür. Yanında bulunan etten biraz keserek beklemekte olan avcı kuşa atar. O da onu alıp gidir. O uzaklaşınca saklamakta olduğu kuşu da salıvererek yoluna koyulur.

Yolda ilerlerken beşinci olarak pis kokulu bir cîfe ile, pislik ile karşılaşır. Geceki rü'yâ gereğince ondan da süratle uzaklaşır. O gece rü'yâsında kendisine gündüz olan hâdiselerdeki hikmet, sır şöyle izâh edilir:

"Birinci olarak, çok büyük ve kapkara bir dağ olarak gördüğün ve sonradan baldan daha tatlı bir lokma hâline gelen şey, öfke ve kırgınlıktır. Öfke, önce büyük bir dağ hâlinededir. Sabır edildiği ve yenildiği zaman baldan daha tatlı bir lokma olur.

İkinci olarak karşılaştığın altın tas, güzel ve iyi amellerdir. İyi ve güzel ameller, hareketler, davranışlar ne kadar örtülürse örtülsün, yine de açığa çıkar ve kendilerini belli ederler.

Üçüncü olarak, sakladığın kuş, sana sığınana ihânet etmemeni, himâyene almanı öğretmek istemektedir.

Dördüncü hâdis, birisi senden bir şey istedi mi, kendi ihtiyâcın olsa bile onun hâcetini görmek gerektiğine işârettir.

Beşinci olarak karşılaştığın ve kendisinden kaçtığın pis kokulu cîfe gıybetişârettir. Gıybet eden, ötekini-berikini çekiştiren insanlardan, pis kokulu cîfeden kaçarcasına kaç!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 NİSAN 2006 CUMA · KAYIT 216

Sultan II. Abdülhamid Han'ın hal edilmesi

Bugün, Osmanlı İmparatorluğunun yok olması ile noktalanacak büyük bir maceraya sürüklenişinin yıl dönümüdür. Yani, Sultan II. Abdülhamid Han'ın hal edilip, bir avuç maceraperestin iş başına geçtiği gündür.

Abdülhamid Han, şahsi gayretleri ile dahiyane siyasetiyle devleti 33 yıl ayakta tutabilmişti. Başta İngilizler olmak üzere, Abdülhamid Han'ı devirmedikçe Osmanlıyı yok etmelerinin mümkün olmadığını anlayan dış güçler bu yola tevessül ettiler. Üstelik işin en üzüntü verici yanı, bu hal işinin bırakın altı asırlık bir devletin sultanına, sıradan bir Müslüman Türk vatandaşına bile yakışmayacak şekilde yapılmasıdır.

Abdülhamid Han, her türlü baskıya rağmen şu iki şeyi yapmamakta ölümü pahasına da olsa direnmişti. Bunlardan birisi Ermeni meselesi, diğeri Yahudilerin toprak talepleri.

Memleketin bütünlüğü konusunda fevkalâde hassasiyet gösteren Abdülhamîd Han, Berlin andlaşmasının, Ermenilerle ilgili 61. maddesini tatbik etmemiştir. Bunun Ermeni muhtariyetini doğuracağını görerek; “Ölürüm de bu maddeyi uygulayamam” demiştir.

Sultan Abdülhamîd Han'ın şiddetle karşı koyduğu konulardan biri de Filistin meselesi idi. Yahûdiler Arz-ı Mev'ûd (vâdedilmiş topraklar) üzerinde devlet kurma çalışmalarına İngiltere'de başlamışlardı. Başına da Theodor Herzl getirilmişti. Herzl, binbir zorlukla sultan Abdülhamîd Han ile görüşme imkânı bulabildi. Ondan Filistin'de bir aristokratik cumhuriyet kurmak için izin istedi ve bâzı tekliflerde bulundu. Hattâ, Osmanlı Devleti'nin bütün borçlarını ödemeyi taahhüd etti. Sultan, teklifleri kabul etmeyerek târihe altın harflerle geçen şu cevâbını vermişti:

“Ben bir karış dahi olsa toprak satmam; zîrâ bu vatan bana değil milletime âittir. Milletim bu devleti kanlarını dökerek kazanmış ve yine kanıyla mahsuldar kılmıştır. O bizden ayrılıp uzaklaşmadan tekrar kanlarımızla örteriz. Benim,

Suriye ve Filistin alaylarımın efradı birer birer Plevne'de şehîd düşmüşlerdir, bir tanesi dahi geri dönmek üzere hepsi muharebe meydanlarında kalmışlardır. Bu vatan bana âid değildir. Türk milletinin ve ben onun hiç bir parçasını veremem. Yahûdiler milyarlarını kendilerine saklasınlar. Ben canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına müsâde edemem.”

Herzl, Abdülhamîd Han'ın bu cevabından sonra da arzusundan vaz geçmedi. Batı'nın desteği ile Jön Türkleri, Ermeni ve Rumları pâdişâha karşı kıskırttı ve onları ikna etti. İttihatçılar bir kısım mebuslarla Yeşilköy'de yaptıkları gizli bir toplantıda, Sultan Abdülhamid Han'ı tahtından indirme kararı alınca Rum mebus Yorgiyadis; "Yapmayın efendiler! günahdır, günah. Sultan Abdülhamid Han, bu memleketin nûrudur. Dünyâda denge unsurudur. O'nu tahtından indirirseniz dünyâ perişân olur." demiştir. Bunun üzerine hiddetlenen mebuslar, “ Hain, alçak, mürteci” diye bağırarak sille tokat kendisine dışarı attılar. Bu toplantıda tefsir yazarı Elmalılı Hamdi Yazır da vardı. Kimler yoktu ki; o günün nerdeyse bütün din adamları. Mehmet Akif, Saidi Nursi.. vs. O'nun bu feryadını, ne yazık ki, o günün siyasetçileri ve din adamları bir Rum mebusu kadar anlayamamışlardı.

Nihayet, 27 Nisan 1909 günü Ayan ve Meb'ûslar meclisi toplandı. Gazi Ahmed Muhtar Paşa, önceden kararlaştırıldığı gibi Pâdişâh'ın hal' edilmesini teklif etti. Hal' fetvasının ilk müsveddesini de Elmalılı Hamdi Yazır yazdı. Alınan Hal' kararını tebliğ için gönderilen hey'etin teşekkül tarzı ise, Türk târihinin en yüz kızartıcı hâdiselerinden birisi oldu. Hey'ette tek bir Türk yoktu. Hey'et, Yahûdi Emanuel Karasso, Arnavut Esat Toptanî, Ermeni Aram ve yaveri gürcü Arif Hikmet Paşa'dan ibaretti.

Pâdişâh, hal' kararını tebliğe gelenlerin kimler olduğunu sorup öğrenince; “Bir Türk pâdişâhına, İslâm halifesine hal' karârını bildirmek için bir Yahûdi, bir Ermeni, bir Arnavut ve bir nankörden başkasını bulamadılar mı?!” demekten kendini alamadı. Hey'et pâdişâhın huzuruna girerek kararı tebliğ edince, Pâdişâh, bunlara şöyle çıkıştı: "Ben Türklerin, Müslümanların hâlifesiyim. Hâl' edecekse beni onlar hâl' etmeliydi. Sen Yahûdîsin!, sen Ermenisin!, sen nankörsün!"

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 NİSAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 217

Büyüklüğü hakkında herkes hem fikir

Dün, Abdülhamid Han'ın hüznü verici bir şekilde padişahlıktan uzaklaştırılmasından bahsetmiştik. Bugün de biraz şahsiyetinden bahsedelim.

Sultan Abdülhamid Han'ın büyüklüğü, üstün meziyetleri hakkında yerli yabancı aklı selim olan herkes hem fikir. Şahsiyeti hakkında İngiliz koramirali Sir Henry Woods hatıratında bakınız ne yazmaktadır: “Bana göre sultan Abdülhamid, gelmiş geçmiş Osmanlı padişâhları arasında en müstesna mevkii işgal edenlerden biridir... Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan beri gelen en başarılı hükümdarlardandır. Çok sakın ve gösterişten uzak bir hâlde yaşardı. Bir mes'eleye çözüm ararken, mütehasşislerini dinler, ancak onların fikirlerine esir olmazdı. Eğer Sultan Abdülhamid Han olmasaydı, devleti akılcıca idare etmeseydi, devlet çoktan yıkılmış olurdu. Sultan Abdülhamid düşürülmeseydi, Birinci cihan savaşı patlamayacaktı. Aksini farz etsek bile Sultan, Türkiye'yi tarafsız bırakacak ve harbden sonra hiç yıpranmamış bir Türkiye, yıpranmış devletler arasında sıvrilecekti.

Avrupa büyük basınını günü gününe ve mühim kitapları yayınladıkları aynı yıl tercüme ettirip, okur veya okuturdu. Bu şekilde 6.000 kitap tercüme ettirmiştir ki, defterler hâlinde kütüphanesinden çıkmıştır.

Sabahın erken saatlerinden gecenin geç saatlerine kadar çalışarak pek az uyurdu. Halifelik sıfatına, diğer padişâhlardan çok daha ehemmiyet vermiştir. Dünyânın her tarafındaki Müslümanlarla meşgul oldu. Gerçek aile babası, çocuklarına düşkün, onları iyi terbiye eden, hoşsohbet bir hükümdardı. Orduyu kullanmaya azmetseydi, hiç bir kuvvet onu tahtından indiremezdi. Ama buna yanaşmadı. Zâten savaşa ve kavgaya değil, ince diplomasiye inanırdı.”

Sultan Abdülhamid Han körü körüne taklitten hoşlanmazdı. Batı medeniyeti hakkında şunları söylemektedir: "Avrupa'nın bilim ve teknolojinin daima takdir ettim. Fakat Hristiyanlığı ve Hristiyanlık kültürünü hiçbir zaman Müslümanlığa tercih etmedim ve üstün taraflarını da görmedim. Marifet, bu medeniyeti kendimize uydurabilmektir. Ben bu medeniyetin iyi taraflarını hatta sarayıma getirdim.”

Abdülhamid Han zamanının ilim adamlarına ve evliyasına hürmet ederdi. Onları saraya çağırır görüşür, çeşitli ihsanlarda bulunurdu. Çok dini kitap dağıttı. Onun bu hizmetleri sayesinde Anadolu'nun ücra köşelerindeki mektep ve medrese talebeleri kitaplara ulaşabildiler.

Abdülhamid Han İslamiyetin emirlerine uymak hususunda çok titiz idi. Joan Haslip isimle İngiliz yazar diyor ki: "Hiçbir yabancı devletin baskısı, Abdülhamid'i İslamiyetin emirlerine uygun olmayan bir reformu yapmaya ve imtiyazı vermeye asla mecbur edemezdi."

Abdülhamid Han hiç abdestsiz yere basmazdı. Yatağının basında dâimâ temiz bir tuğla bulundurur yataktan kalktığında çeşme mahalline kadar abdestsiz yere basmamak için bununla teyemmüm ederdi. "Bunca Müslümanın halifesi olarak, biz sünnet ölçülerine dikkat etmezsek, ümmet-i Muhammed bundan zarar görür!.." derdi.

Sultan Abdülhamid Han'ın evliyalığı hakkında kimsenin şüphesi yoktur. Beylerbeyi Sarayında nöbet tutan bir polisin o gece çocuğu dünyâya gelecekmış. Birkaç çocuğu daha var. Ailesi kalabalık. İttihatçılar zamanında herşey pahalı. Geçim sıkıntısına düşen Polis bunalıma girer. Böyle sıkıntı, felaket içerisinde yaşamaktansa, yarın sabah nöbeti teslim ettikten sonra, rıhtımdan kendimi denize atıp öleyim, bu sıkıntılı hayattan kurtulayım diye karar verir. Sabahleyin, tam nöbeti teslim etmeye birkaç dakika kala sarayın üst katından pencere açılır Sultan Abdülhamid seslenir: "Evlat, evlat, al şu keseyi" diye yukarıdan bir kese altın atar. "Bu sana hediye olsun. Çoluk-çocuğuna sarfedersin. Sakın intihar etmeye kalkışma, intihar çok büyük günâhdır" der.

Hükümdarlığı zamanında da, Yavuz Sultan Selim Han'ın türbedarı şiddetli geçim darlığına düşer. Bu sıkıntılı bir ruh haleti içinde, "Bir de evliyadan olduğunu söylerler Yıllarca türbedarlığını yaptım yoksulluk içindeyim" diyerek sandukaya hiddetle vurur. Ertesi sabah aniden Abdülhamid Han, bu türbedarı huzuruna çağırarak bir yıllık ihtiyacının hepsini karşılar. Sonra da, "Madem sıkıntın var, niçin benden istemeyip de gidip dedemden isteyip onu rahatsız ettin!" der.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

05

Mayıs

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 MAYIS 2006 CUMA · KAYIT 218

İmam-ı azam Ebu Hanife

Yarın, Hanefi Mezhebi'nin kurucusu, İmam-ı azam Ebu Hanife hazretlerinin ölümünün yıl dönümü.(699-767) Bu vesile ile bugün ve yarın tarihte ender rastlanan bu büyük islam aliminden bir nebze bahsetmek istiyorum. Çok şey borçluyuz bu büyük zata. Bazıları unutturmak isteseler de, yeryüzündeki bütün Ehli sünnet Müslümanların bu büyük âlime şükran borçları vardır. Çünkü O, Müslümanları altından kalkamayacakları büyük bir yükten kurtarmıştır.

İmam-ı azam hazretleri, fıkıh ilmini sistemleştirerek Müslümanlara büyük kolaylık sağladı. Fıkıh ilmi Peygamber efendimizden beri vardı. Ancak, İmâm-ı azam Ebû Hanîfe hazretleri fıkıh bilgilerini toplayarak, kısımlara, kollara ayırdı ve usûller, metotlar koydu. Ayrıca Resûlullahın ve Eshâb-ı kirâmın bildirdiği i'tikâd, imân bilgilerini de topladı ve yüzlerce talebesine bildirdi.

İmâm-ı azam hazretleri, usûller, metotlar koyarken, hüküm bildirirken dört kaynağı esas alıyordu. Yânî, Kur'ân-ı kerîmde açıkça bildirilmiş ise, ona göre hüküm veriyordu. Açıkça bildirilmemiş ise, hadîs-i şerîflerde o husûs açıkça bildirilmiş midir buna bakıyordu. Burada da yoksa, bu konuda icma' ya'nî Eshâb-ı kirâmın söz birliği var mı buna bakıyordu. Burada da yoksa, kıyâs yapıyordu, ictihâd ediyordu. Bu herkesin yapabileceği kolay bir iş değildir.

Eshab-ı kiramdan sonra gelen müctehidlerin en büyüğü, imam-ı azam Ebu Hanife'dir . Bu büyük imam, her hareketinde, vera' ve takva üzere idi. Her işinde Peygamberimize tam manası ile tabi idi. Öyle yüksek bir dereceye ulaşmıştı ki, buraya kimse varamadı.

Bugün bütün dünyada tatbik olunan ahkam-ı islamiyenin dörtde üçü, onundur. Kalan dörtte birinde de, ortaktır. İslamiyette ev sahibi, aile reisi odur. Bütün diğer müctehidler, onun çocukları gibidir.

Hanefi mezhebi, Osmanlı devleti zamanında her yere yayıldı. Devletin resmi mezhebi gibi oldu. Bugün, dünya yüzünde bulunan Müslümanların yarısından fazlası ve Ehl-i sünnetin pekçoğu, Hanefi mezhebine göre ibadet etmektedir.

İmam-ı a'zâmın takvada üzerine yoktu. Kufe şehrinin köylerini haydudlar basıp, koyunları kaçırmışlardı. Bu çalınan koyunlar şehirde kesilip, halka satılabilir düşüncesi ile, o günden itibaren, yedi sene, Kufe'de koyun eti alıp yemedi. Çünkü, bir koyunun, en çok yedi yıl yaşayacağını öğrenmişti. Haramdan bu derece korkar, her hareketinde islamiyeti gözetirdi. İnsanlık dolayısı ile kulların hakkını gözetmekte kusur etmesinden korktuğu için, teklif edilen Temyiz başkanlığını bile kabul etmedi. Bu şüzden şehid edildi.

İmam-ı azam, Allahü teâlânın rızasından başka bir düşüncesi olmayan büyük bir âlimdi. Dinden soranlara İslamiyeti dosdoğru şekliyle bildirir, taviz vermez, bu yolda hiçbir şeyden çekinmezdi. Onun fetvalarına herhangi bir siyasi düşünce ve şahsi dostluk ve düşmanlık gibi unsurlar asla girmemiştir. Zamanındaki siyasi olaylara hiç karışmamış, kendisine yapılan haksızlıklara, zulümlere rağmen talebelerini de karıştırmamıştır. Devlete karşı hiçbir zaman isyanda bulunmamış, yanlışları nasihat ederek, ikaz ederek düzeltme yolunu tercih etmiştir. Kendisinden sonra mensupları da böyle davranmışlar. Bunun için tarih boyunca Ehli sünnet inancında olanlar, hiçbir isyana, anarşiye karışmamışlar, devlet ile uyum içinde yaşamışlardır.

Resulullah efendimiz, İmam-ı azâmın geleceğini haber verdi. Hadis-i şerifde, “Adem ve bütün Peygamberler “aleyhimüsselam”, benimle öğündüğü gibi, ben de, ümmetim içinde, soy adı Ebu Hanife, ismi Nu'man olan bir kimse ile öğünürüm ki, ümmetimin ışığı olacaktır. Onları, yoldan çıkmaktan, cehalet karanlığına düşmekten koruyacaktır” buyurdu.(Mevduat-ülulum,Dürül muhtar,İbni Abidin)

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 MAYIS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 219

İmâm-ı azam ve fıkıh ilmi

Dinin hükümlerini bildiren ilme "Fıkıh ilmi" adı verilir. Fıkıh ilmi, insanların yapması ve yapmaması lâzım olan işleri bildirir. Fıkıh ilmi çok kıymetli bir ilimdir. Fıkıh bilgisi okumak, geceleri nâfile namaz kılmaktan daha sevaptır. Şu hadîs-i şerîfler, fıkıh ilminin şerefini göstermeğe kâfidir:

“Herşeyin dayandığı bir direk vardır. Dînin temel direği, fıkıh bilgisidir.”

“İbâdetlerin efdali, en kıymetlisi, fıkıh öğrenmek ve öğretmektir.”

Ehli sünnet inancına göre, her Müslümanın dört mezhepten birinin fıkıh hükümlerini öğrenip buna göre amel etmesi şarttır. Bir Müslümanın bir mezhebe uyması demek, o kişinin, "Benim, dinimin emir ve yasaklarını dinin dört kaynağından çıkartmam mümkün değildir. (Meselâ, Hanefî mezhebinde olan bir kimse) Bunun için ben İmâm-ı azam hazretlerinin ilminin üstünlüğüne inanıyorum. O'nun bildirdiği bütün hükümlerin, Kur'ân-ı kerîme ve hadîs-i şerîflere uygun olduğuna itimat ediyorum. Bunun için de İmâm-ı azam hazretlerini kendime rehber ediniyorum, dinde ne bildirdiyse doğru kabûl ediyorum." demesidir.

Zaten, ibâdetlerini belli bir mezhebe göre yapmayan bir Müslümanın îmânını muhafaza etmesi çok zordur. Uçurumun hemen kenarındaki insan gibidir. En ufak bir rüzgârla kendini uçurumun dibinde bulur. Çünkü, kişinin kendi başına dinin bütün emir ve yasaklarını Kur'ân-ı kerîmden çıkartması mümkün değildir.

Dört mezhebin, Kur'ân-ı kerîmde ve hadîs-i şerîflerde açıkça bildirilmiş olan emir ve yasaklarına uymalarında hiç ayrılıkları yoktur. Yalnız, açıkça bildirilmeyenleri anlamakta ayrılmışlardır. Şöyle bir benzetme yapacak olursak, hacıların, birinin hava yolu ile, diğerinin kara yolu ile, bir değerinin demiryolu, bir diğerinin de deniz yolu ile Kâ'be-i şerîfe götürülmesi gibidir. Neticede her biri aynı yere gitmektedir ve hedef aynıdır. Hepsi aynı yerde buluşmaktadır. Ayrılık şeklindedir. Aslında ayrılık yoktur. Biri Kâ'beye diğerleri başka yere gitmemektedir.

Bu kadarcık ayrılıklar da, Allahü teâlânın müslümanlara rahmetidir. İklim şartları, sağlıkları, çalıştıkları ve yaşadıkları yerler başka başka olan insanlara, hangi mezhebe uymak kolay gelirse, onun "Fıkıh" kitaplarına göre ibâdet ederler.

Mezheplere inmayan bir kimseye, sen hangi mezhebe göre abdest alıp namaz kılıyorsun diye sorulduğunda, "Hangi mezhebe göre olacak, islama göre!" diyor. Şu cehalete bakın. Mezhebine inanmadığını, büyüklüğünü kabul etmediğini söylediği imam-ı azam Ebu Hanife hazretlerine göre, abdest alıyor, namaz kılıyor ve diğer ibadetlerini yapıyor fakat bundan haberi yok. Maalesef yıllardır yapılan, mezhep düşmanlığı halkımızı bu hale getirdi. Halbuki mezhep, usuldür, kaidedir, sistemdir. Mezhebe tabi olmayan sistem dışına çıkar. Sistem dışına çıkanın da, dinini imanını koruması mümkün değildir. Bunun için, son devir kıymetli alimlerinden Şeyhülislam vekili Zühidül Kevseri "Mezhepsizlik, dinsizliğe köprüdür" demiştir.

Oniki imamdan, İmam-ı Muhammed Bakır, Ebu Hanife'ye bakıp "Ceddim Muhammed aleyhisselamın dinini bozanlar çoğaldığı zaman, sen onu canlandıracaksın. Sen korkanların kurtarıcısı, şaşırانların sığınağı olacaksın! Sapıkları doğru yola çevireceksin! Allahü teala yardımcın olacak!" buyurdu.

Evliyanın büyüklerinden olan Sehl bin Abdüllah Tüsteri hazretleri "Eğer Musa ve İsa aleyhimesselemin ümmetlerinde, imam-ı azam Ebu Hanife gibi bir zat bulunsaydı, bunlar Hz. Musa ve Hz. İsa ile ilgisi kalmamış yehudiliğe ve Hıristiyanlığa dönmezdi". (Bugün, İmam-ı azam hazretlerinin ölüm yıldönümüdür. Bu vesile ile okuyucularımdan ruhuna birer Fatiha okumalarını istirham ediyorum)

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 MAYIS 2006 CUMA · KAYIT 220

Nice canları yok eden hastalık

Kalb hastalıklarının, yani kötü huyların en tehlikelisi, mal ve makam hırsıdır. Tarih boyunca bu hırs yüzünden nice canlar, nice devletler yok olup gitmişlerdir. "Hubbüriyaset" denilen, bu hastalığın tehlikesini şu hadis-i şerifler açıkça göstermektedir: "İki aç kurd, bir koyun sürüsüne girdiği zaman, yaptıkları zarardan, mal ve şöhet hırsının yapacağı zarar daha çoktur.", "İnsana zarar olarak, din ve dünya işlerinde parmakla gösterilmesi yetiştir."

İnsandan en son çıkacak huy, baş olma, emretme huyudur. Emir almak, peki demek İnsana en zor gelen şeydir. İnsanın malına, canına gelen çoğu zarar bu yüzden gelir:

Günün birinde, gözünün biri kör olan bir adam, köyüne muhtar olmak ister. Bu uğurda varını yoğunu harcar. Fakat, gözünün biri yok diye köy halkı muhtar seçmez bunu. O da kızar köyü terk eder. Bir gün yolu garip bir köye düşer. Körler köyüymüş burası, herkesin gözü körmüş. Adam, "Hiç değilse benim bir gözüm var. Körler ülkesinde şaşılar kral olur, derler. Ben de buraya muhtar olayım" der."

Körlerin gözleri yokmuş ama, elleri, kulakları, burunları çok hassasmış. Adam onların şaşkın şaşkın hallerine bakıyormuş. Yürümeleri, konuşmaları doğrusu her işleri başkaymış.

Bir gün körlerden biri, öteki körün malını çalmış. Tek gözlü adam bunu görmüş. Bağırarak ilan etmiş, bu malı falanca çaldı diye. Körler şüphe ile yaklaşmış bu söze. Kendisine, “Nereden biliyorsun o kadar uzaktan duyulmaz ki” demişler. Bu da, “Ben duymadım gördüm. Gözüm var benim. Görüyorum.” demiş.

Körler, göz diye, görmek diye bir şey bilmiyorlarmış. Uzun yıllar içinde çoktan unutmuşlar bu hissi. Bunun için sormuşlar, “Ne demek görmek, nasıl görüyorsun yani, duyulmayacak mesafeden anlıyor musun ne olup bittiğini?” O da, “Anlıyorum tabii.” deyince, “İnanmayız, imtihan edeceğiz seni.” demişler.

Adamı almışlar uzakça bir yere dikmişler. Tecrübeleriyle biliyorlarmış o uzaklıktan hiçbir şeyin işitilmeyeceğini. Sonra, “Anlat bakalım, şimdi biz ne yapıyoruz?” demişler. Adam anlatmış: “Oturuyorsunuz, konuşuyorsunuz. Şu ayağa kalktı, bu elini oynattı, beriki bacağını sallıyor vs...” Derken körler bir evin içine girmişler, bağırılmışlar: “Anlatmaya devam et!” O da cevap vermiş, “İçeri girdiniz göremiyorum ki.” Körler bilmedikleri için içeri girmenin ne olduğunu: “Ne olmuş yani içeri girmişsek. Elli santim fark etti, anlat anlat, diye ısrar etmişler. “Arada duvar var görmüyorum.” deyince körler: “Sen atıyorsun demişler. Demincek tesadüf etti. Bak şimdi bilemiyorsun.” “Çıkın dışarı söyleyeyim.” “Bu kadar uzaktan duyunca; ha içerisi, ha dışarısı, ne çıkar yani.” “Ben duymuyorum, ben görüyorum” diyormuş adam.

Öyle şey olmaz, demişler. Sende bir bozukluk var. Saçmalıyorsun, acayip şeyler söylüyorsun. Hekime muayene ettireceğiz seni. Adamı yaka paça köyün hekimine götürmüşler. Hekim de kör tabii. Elleriyile yoklayarak muayene etmeye başlamış adamı. Yoklamış yoklamış ve parmaklarını adamın yüzünde gezdirirken: “Buldum, bozukluk burada!...” demiş. Adamın açık olan gözünü kastediyormuş. “Saçmalaması bundan dolayı, ben şimdi hallederim, düzeltirim onu...” diyerek, parmağını bastırdığı gibi gözünü çıkartmış adamın. “Şimdi normale dönde o da bizim gibi oldu artık” demiş.

Böylece, baş olma sevdası ile körler ülkesinde muhtar olmaya kalkan tek gözlü adam o tek gözünden de olmuş.

İnsanın bu kötü huydan kurtulması için, önce malın, mülkün, müdürlüğün geçici olduğunu ve iyi yolda kullanılmadığı takdirde zararlarını, tehlikelerini düşünmelidir. Çünkü, âhirette Allahü teâlâ, "Ey kulum, ben sana şu kadar mal

verdim, şu kadar sene müdürlük verdim, bununla benim dinime, benim kullarıma ne hizmet ettin?" diye soracak.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 MAYIS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 221

Ahmaklığın alâmeti

Dün, makam sahibi olma, baş olma hırsının insanın başını akıl almaz belaları, sıkıntılara soktuğundan bahsetmiştik. Bu hırsın bir sebebi, insanın övülmeyi, kendisinden bahsedilmesini sevmesidir. Her insan kendini beğenir, kendini üstün, iyi sanır. Medholunmak, övülmek, nefse tatlı gelir. Bunun, övülmeye sebep olan bir üstünlük, iyilik olmadığını düşünmelidir.

Çünkü hadîs-i şerifte, “Övülmeyi sevmek, insanı kör ve sağır eder. Kusûrlarını göremez olur. Doğru sözleri, kendisine yapılan nasihatları işitmez olur.” buyuruldu.

Övülmeyi sevmek gibi övmek de zararlıdır. Peygamber efendimizin yanında bir kimse, başka birini övdü. Ona buyurdu ki:

“Yazık sana, o kimsenin boynunu kestir. Eğer bu söylediklerini övdüğün kimse duysaydı iflâh olmazdı. Bir kimseyi övmek isterseniz, "Falancayı böyle sanıyoruz. Allaha karşı kimseyi temize çıkartamayız. Herkesi murâkabe eden, Allah'tır. Allah indinde de böyle ise iyidir" demelisiniz.”

Peygamber efendimiz, başka bir zamanda birisini öven bir kimseye buyurdu ki:

“Senin övdüğün kimse, burada bulunup dediklerini kabûl etse ve bu hâl üzere ölse, Cehenneme giderdi.”

Övmenin zararları ile ilgili diğer hadîs-i şerîflerde de buyuruldu ki:

“Yüzüne karşı övdüğünün boğazına keskin kılıç çalmış gibi olursun.”

“Birini övmek, keskin kılıçla onun peşine düşmekten daha zararlıdır.”

“İnsanları övenlerin yüzüne toprak saçın!” (Yanî onları hakîr görün, sözlerine ehemmiyet vermeyin demektir.)

İnsanların övmesine sebep olan şan-şöhret, bir âfet, felâket olabilir. Onun için meşhur olmaktan, uzak durmaya çalışmalıdır! Meşhur olmayı, parmakla

gösterilmeyi istemek çok tehlikelidir. Peygamber efendimiz Eshâbına,

- Bir kimsenin parmakla gösterilmesi zarar olarak kendine yetişir, buyurunca,
- Yâ Resûlallah, hayır işlerde parmakla gösterilmek de böyle midir? diye sordular. Buyurdu ki:

- Evet, hayırlı işlerde de olsa onun için şer, kötü olur. Ancak Allahın merhamet ettiği, koruduğu müstesnâdır. Şer işlerinde parmakla gösterilmek zaten zarardır.

İnsanlar genellikle, mal mülk ile, evlâd ile, makam-rütbe ile güzellikleri ile övünürler. Bunlarla övmek, insana hiç yakışmaz. Çünkü bunlar, kendinde daimi bulunan üstünlükler değildir. Gelip geçen, kendinde kalmıyan, insandan çabuk ayrılan şeylerdir. Mal, mülk ahlâksızlarda, kötü kimselerde de bulunur. Hem de onlarda daha çoktur.

Bunlarda üstünlük olsaydı, bunlara kavuşmayanların ve kavuşup da elinden çıkanların, çok aşağı kimseler olmaları lâzım gelirdi. İnsanlar, bunlar iyi olduğu için değil, nefislerinin hoşuna gittiği için peşlerinden koşuyorlar. Halbuki bunlar onların felaketlerine sebep oluyor. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki: “İnsanı felâkete sürükleyen şeyler üçtür: Cimrilik, nefse uymak, kendini beğenmek.”, “Ümmetimin iki kötü huya yakalanmalarından çok korkuyorum. Bunlar, nefse uymak ve ölümü unutup, dünya arkasında koşmaktır.”

Nefse uymak, islâmiyete uymaya mâni olur. Ölümü unutmak, nefse uymaya sebep olur.

Hadîs-i şerîfte, “Aklın alâmeti, nefse galip ve hâkim olmak ve öldükten sonra lâzım olanları hâzırlamaktır. Ahmaklık alâmeti, nefse uyup, Allahtan af, merhamet beklemektir” buyuruldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 MAYIS 2006 CUMA · KAYIT 222

Onların dininden olmadıkça

1950’li yıllarda dinini, örfünü daha rahat yaşayabilmek için Müslüman Türk bir aile Yunanistan’dan Türkiye’ye göç etmeye karar verir. Trenle gelip Sirkeci’de inerler. Ailenin 70’li yaşlarındaki ihtiyarı, etrafına şöyle bir baktıktan sonra oğluna dönüp, “ Oğlum bir yanlışlık oldu herhalde, biz İstanbul’da inecektik. Burası

Osmanlının payitahtı İstanbul'a benzemiyor; bizim geldiğimizden yerden farkı yok" der. Bu amca çoktan rahmetli olmuştur. Şimdi mezarından kalkıp günümüz Müslümanının halini bir görse kim bilir ne diyecek?!..

Günümüz Müslümanının önceki Müslümanlara benzerliği her gün azalıyor. Bir İslam âliminin buyurduğu gibi: "Siz eshab-ı kiramı görseydiniz, deli derdiniz. Onlar sizi görseydi, acaba bunlar müslüman mı, diye tereddüt ederlerdi".

1800'lü yıllardan bu yana Batı kültürüne açık hızlı bir değişim yaşıyoruz. Bu değişim iki yönde oluyor; biri teknolojide diğeri kültürde, inançlarda. Değişim ilim için, teknoloji için olsa amenna, kimsenin bir şey diyeceği yok. Çünkü dinimiz böyle yapmayı emrediyor. Peygamberimiz, " İlim Çin'de bile olsa gidip alınız!" buyuruyor. Fakat biz tersini yapıyoruz, ilmin dışında ne rezalet varsa alıp getiriyoruz.

Osmanlı da kuruluşundan beri yönünü hep batıya çevirmişti. Ta Viyana kapılarına kadar dayanmıştı. Fakat onların örf adetini, inancını almak için değil, bilakis kendi örfünü, kültürünü yaymak için oradaydı. Balkanlardaki Müslüman nüfus bu çalışmanın ürünüdür. Bugün Batı bunun intikamını alma peşindedir. Buna, "öğrenim" adı altında ülkelerine aldığı Osmanlı çocuklarının beyinlerini yıkayarak başladı.

Bunlardan biri de, Abdullah Cevdet'tir. İctihad dergisini Cenevre'de çıkardığı yıllarda, Avrupa kamuoyuna, Avrupa'nın ileri gelen fikir adamlarına, 'Müslüman halkın değişmesi için gerekli çarelerin neler olabileceği'ne dair bazı sualler sorar.

Bu suallere cevap verenler arasında bulunan bir Fransız edebiyatçı Abdullah Cevdet'e müstehzi, alaycı bir ifadeyle ve fakat kendinden emin bir tavırla şöyle der: "Kur'an'ı kapa, kadınları aç!" Abdullah Cevdet ise güya laf altında kalmaz ve kendisine söylenilen bu sözü şu şekilde değiştirerek mukabelede bulunur: "Hem Kur'an'ı, hem kadınları aç!"

Nihayetinde Abdullah Cevdet inanmasa da, İslamı bilen bir Osmanlı aydını. Kur'an-ı kerimin kapatılamayacağını bildiği için, Kur'an açık kalsın fakat bir hükmü, önemi olmasın manasında böyle bir cevap veriyor.

Bir milleti aykta tutan kendi milli ve manevi değerleridir. Bugün tarihe mal olmuş, unutulmuş milletler, kendi orijinal değerlerini muhafaza edemedikleri için yok oldular. Bu özentî her yıl ilerleyerek, taklitten de çıkarak, dinleri de dahil artık tamamen onlardan olma şekline döndü. Nitekim, bir zamanlar "Türkiye'yi

İslâmiyet'ten ayırıp, çağdaşlaştırmak için nasıl Hıristiyan yapmamız lazım" tartışmasını başlatmıştı. Batı hayranı Mithat Paşa da, aynı şeyi söylememiş miydi?

Batı'ya aşk derecesinde bağlanmış bir kere. Aşk insanı kör sağır eder .Onların bize karşı niyetleri, hal hareketleri görülememiş bu yüzden. Bu halimizi gören Avrupa da kendini naza çekmiş, yaptırmak istediklerini bir bir yaptırmış bu zaafımızdan yararlanarak. Fakat bir türlü memnun edemiyoruz. Memnun olmaları da mümkün değil. Çünkü Kur'an- ı kerimde geçiyor, onların dininden olmadıkça onları memnun edemezsin diye...

Bu günleri Resulullah efendimiz zaten haber vermişti. Bir hadis-i şerifinde, "Yemin ederim ki bir zaman gelir siz, Hıristiyan ve Yahudilere öylesine tâbi olursunuz ki, âdetlerinin peşinde, karış karış, onların ardı sıra yürürsünüz, arşın arşın, saat saat, adım adım onları takip edersiniz hatta öyle olur ki, eğer onlar kertenkele deliğine girseler, oranın tehlikeli olduğunu, zehirli olduğunu düşünmeyerek siz de oraya dâhil olursunuz." (İmamı Süyûtî)

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 MAYIS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 223

Kaleyi içeriden fethettiler!

Dün, toplum olarak kendi öz değerlerimizden, temel esaslardan çok uzaklaştığımızdan bahsetmiştik. Esastan uzaklaşınca geriye sadece görüntü kalıyor. Nitekim Peygamber efendimiz bir hadis-i şerifinde, "Öyle bir zaman gelir ki: İslâmın isminden başka ve dinin sadece şekil ve âdet olmaklığından başka bir şeyi kalmaz."

Gelişmelere bakınca o günlerde olduğumuz veya günlere hızla yaklaştığımız anlaşılıyor. Bu hale düşmemizde pek çok kesimin, kimsenin dahli varsa da, esas suçlunun hangi kesim olduğunu Üsküdar'dan değerli okuyucumuz Ahmet Uzuner lütfedip gönderdiği yazısında bakınız nasıl ifade ediyor:

İslamiyet dış etkilere, yıkıcı akımlara karşı dayanıklıdır. Geçmişte dine dışarıdan zarar pek vermek mümkün olmamıştır. Çünkü İslâmı temsil eden alimler bu tür akımları bertaraf etmeyi bilmişlerdir. Kale içeriden zarar görmüştür. Bugün İslamiyeti layıkıyla temsil edecek ulemadan mahrumuz; aksine yanlış temsil, yanlış sözler ve davranışlar İslama sempatisi olanları da soğutuyor.

Maalesef bazı ilahiyatçılar ulu orta konuşmaları ile dine çok zarar vermekteler. Bu ilahiyatçılar, İslam dini etrafında şüphe uyandırıcı söylemler geliştiriyor, zaman içinde bu söylemler tereddüt ve zihin karışıklığına yol açıp Müslümanlığı hem inanç hem amel seviyesinde itibardan düşürüyor.

Kadın erkek karışık başı açık namaz, abdestsiz Kur'an'ın ele alınıp okunması, adetli iken kadınların namaz kılması ve oruç tutması, kurban kesme yerine sadaka verilmesi gibi konular ile halkımızı en ciddi zihin karışıklığına düşürmüşlerdir.

Bir kısım ilahiyatçılar, tarih boyunca Müslümanların dinî bir vecibe bilip yerine getirdiği ibadetleri öylesine gözden düşürdüler ki, yapıp yapılmaması arasında bir fark kalmadı nerdeyse.

Halbuki din, kendi içinde birtakım rükünler ihtiva eder. O dinin mensupları belli bir düzen, sıralama ve kutsiyet atfedilmiş hareketlere, rükünlere büyük bir önem verirler. Bunların kaynağı Peygamber efendimizin tatbikatıdır, sünnetidir. İslamda bütün dinî kuralların kaynağı Kur'an ve sünnettir. İlahiyatçılar, dini öyle bir şekle soktular ki, ne rükün kaldı ne kutsiyet. Peygambersiz din olmaz. Eğer sünneti ortadan kaldırırsanız veya zayıflatırsanız, din de ortadan kalkar. Geriye ruhu, manevi lezzeti kurumuş, şekli kurallar manzumesi kalır.

İlahiyatçılar oryantalistlerin etkisiyle sünneti cahilce Arapların geleneklerine indirgediler. Kur'an-ı kerimin ahkam ayetlerini inkar eden tarihselciler, yani dinin bazı emir yasaklarının o zamanki insanlar için geçerli olduğunu savunan ilahiyatçılar, İslamiyeti kuralları olmayan herkese göre yorumu farklı ahlaki, felsefi bir inanç sistemi haline getirmeye yeltendiler.

İslamî hayat ve hassasiyetler öylesine zayıfladı ki, planlı yollarla “nasıl oruç tutulmaz”, “nasıl namaz kılınmaz”, “niçin örtü takılmaz”, “nasıl kurban kesilmez” “nasıl zekat verilmez” fetvalarıyla ün yapan bir ilahiyatçı zümre teşekkül etti.

Hiçbir yükümlülüğü, helali-haramı olmayan bir din (dinsizlik) ortaya atılmak isteniyor. İlahiyatçılar, kendi yorumları ile, niçin açık ve belli hükümlerin gerekmediğini anlatıp insanları meşruiyet krizinden, günah korkusundan kurtarmaya çalışırken, dinini rükünleriyle yaşamak isteyenleri de, “Hurafeci” “Gelenekçi” “Zorlaştırmacı” gibi ifadelerle suçladılar. Herkese telkin edilen din, “Protestanlaştırılmış” bir İslamiyet. “Tanrıyı sev ve dilediğini yap!” dini(!). Bunlara göre hükümler, farzlar, vacipler, sünnetler, haramlar fazlalık; insanlara yük.

Hristiyanlığı kuralsız, ibâdetsiz “haramsız, yasaksız bir dîn” haline getirdikleri gibi; şimdi de İslâmiyeti bu hale sokmak istiyorlar.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 26 MAYIS 2006 CUMA · KAYIT 224

Hayatın kıymetini bilmek

Günümüz dünyasında, “insan hayatı” her gün değer kaybetmektedir. İnsanlar medenileştikçe, yeni yeni teknolojilere sahip oldukça, birbirlerini katletmeleri de eskiye oranla daha da artmakta, öldürmeler daha da teknikleşmektedir. Halbuki insanın dünyaya gelmesinden maksat, hayatta kalmaları; sonsuz hayat için, ahiret hayatı için hazırlık yapmalarıdır. Dinin gayesi de bu konuda insanlara yol göstermektir. İnsanların bu kadar acımasız olmalarının sebebi dinden uzaklaşmaları, dinin rehberliğine, peygambere sırt çevirmeleridir. Hayatın gayesini bilmeyen, ölümden sonsına inanmayan bir insanın kendi menfaati, üç günlük dünya hayatı için yapamayacağı iş yoktur. Resûlullah efendimiz sonsuz Cennet hayatının kazanıldığı dünya hayatının değerlendirilmesinde, kıymetinin bilinmesinde şu nasihatlerde bulunuyor: “Beş şeyden önce beş şeyi ganîmet bil: 1- İhtiyarlığından önce gençliğin, 2- Hastalığından önce sıhhatin, 3- Meşgâlelerinden önce boş vakitlerin, 4- Fakirlikten önce zenginliğin, 5- Ölümünden önce ömrün.” Resûlullah efendimiz bu beş şeyde çok ilimleri toplamıştır. Sınırlı olan dünya hayatının en verimli şekilde nasıl geçirileceğini bildirmiştir. Zîrâ insan, ihtiyarlığında yapamadığı amelleri gençliğinde yapabilir. Yine, gençliğinde bir günâhı işlemeğe alışan insan, ihtiyarlığında onu terk etmeye kolay kolay muktedir olamaz. O halde, bir gencin, gençliğinde sâlih ve hayırlı amelleri âdet edinmesi gerekir. Tâ ki, ihtiyarlığında onları kolaylıkla yapabilsin. Sağlığı yerinde insan, malında ve kendi irâdesinde hükmünü daha çok ve daha kuvvetle yürütebilir. O hâlde, sağlıklı insanın, bu sıhhati ganîmet bilmesi ve gerek mâlî ve gerekse bedenî ibâdetler husûsunda güzel amellerde bulunması lâzımdır. Zîrâ hastalanınca beden zayıflar, kuvvetten düşer ve ibâdetleri hakkıyla yapamaz olur. Malı ve serveti üzerindeki tasaruf hakkı da üçte bire iner. Kişi, hayatta oldukça, ameller işlemeğe muktedir olabilir. Ölünce amel kesilir. O halde bir mümine yaraşan, bu fânî hayâtı boşa geçirmemek ve ebedî hayâta hazırlanmaktır. Ehl-i hikmetten biri şöyle der: “Ey insan! Çocukluğun oyunla geçer, gençliğin gafletle. İhtiyarlayınca da zayıf

düşersin. Acaba sen, şanı yüce olan Allah için ne zaman sâlih ameller işleyeceksin? Sen, öldükten sonra şânı yüce olan Allaha ibâdet edemezsin. Ne yaparsan hayatta, bu dünyada yapabilirsin. Ölüme ve ölüm meleğinin gelişine ancak bu dünya hayâtında hazırlanabilirsin. Öyleyse onu dâima hatırlamaktan hiçbir an geri kalma. Zîrâ o, senden gâfil değildir...”Bir defasında Peygamber efendimiz gülüşmekte olan bir topluluğu gördü. Onlara hitâben buyurdu ki:“Eğer sizler, zevk ve eğlenceleri yok eden şeyi çok çok anmış olsaydınız, bu gördüğüm durumda olmazdınız. O, sizi meşgul ederdi. Böyle gülüşüp durmazdınız. Zevk ve eğlenceleri yok eden şeyi yanî ölümü çok anınız. Kabir, ya Cennet bahçelerinden bir bahçe veya Cehennem çukurlarından bir çukurdur.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 MAYIS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 225

Hayatı anlamak ölümü idrake bağlı

Dün, hayatın önemi üzerinde durmuştuk. Ölümü idrak edemeyen, ölüm esnasında ve ölümden sonra başına gelecekleri bilmeyen hayatın kıymetini bilemez. Peygamberimiz, “Lezzetleri yıkan, eğlencelere son veren ölümü çok hâtırlayınız!” buyurmuştur. İslâm büyükleri, her gün en az bir kere ölümü hatırlamayı âdet edinmişti. Muhammed Behâeddîn-i Buhârî hazretleri her gün yirmi kere, kendini ölmüş, mezara konmuş düşünürdü. Çünkü, ölümü çok hatırlamak, dinin emirlerine sarılmaya ve günâhlardan sakınmaya sebep olur. Haram işlemeye cesâreti azaltır. Daima ölümü düşünen kimsenin ömrü uzun olur. Ölümü unutup, çok uzun ömürlü olacağını zannedenlerin ise ömrü kısa olur. Resûlullah efendimiz, Ensârdan birinin başı ucunda ölüm meleğini gördü. Ona hitâben dedi ki: “Ey ölüm meleği! Dostuma iyi muâmele et. Zîrâ o bir mümindir.” Ölüm meleği cevâben dedi ki:- Yâ Resûlallah! Ben her mümine iyi muâmele ederim. Ben insanoğlunun rûhunu alırım. Rûhunu aldığım şahsın âile efrâdından, yakınlarından birisi vâh edince derim ki:- Bu feryâd da ne? Allah’a yeminle söylerim ki, biz ona zulmetmedik. Ecelini geriye bırakmadığımız gibi öne de almadık. Onun rûhunu almakta bizim bir müdâhalemiz yoktur. Sizler, ey bu ölünen yakınları! Eğer Allahın hükmüne rızâ gösterirseniz, ecrini alırsınız. Yok, O’nun hükmüne râzı olmaz, feryâd-figân ederseniz günâha girersiniz. Sizin bize bir kapınız, bir merdiveniniz yoktur. Fakat biz size mutlak yine geleceğiz. Sakının,

sakının. İster karada olsun, ister denizde, ister muhkem evlerde bulunsun, isterse çadırlarda. Hiçbir âile efrâdı yoktur ki, ben, her gün mutlaka onların yüzüne dikkatle bakmış olmayayım. Hattâ öyle ki, onların küçüklerini de büyüklerini de tanırım. Her birini şahsen tanırım. Allah’a yeminle söylerim ki, yâ Resûlallah! Ben şânı yüce olan Allahın emri olmadan bir sivrisineğin canını bile kabzedemem!..Hazret-i Ömer, Ka’b-ül-Ahbâr’a dedi ki:- Ey Ka’b, bize ölümden bahset.- Ölüm, insanoğlunun vücûduna sokulmuş bir diken ağacına benzer. Bu ağacın her bir dikenini onun bir damarına batar. Sonra o ağacı kuvvetli bir insan şiddetle çeker. Her bir dikenini bir damara saplanan bu ağaç, çekilince kopardığını koparır, bıraktığını bırakır...Dört şey vardır ki, onların kadrini ancak dört kişi bilir:1- Gençliğin kadrini ancak ihtiyarlar bilir.2- Selâmetin kadrini ancak belâyâ düçar olanlar bilir.3- Sıhhatin kadrini ancak hastalar bilir.4- Hayâtın kadrini de ancak ölümler bilir.Abdullah ibni Ömer anlatır: Babam sık sık şöyle derdi:- Ölmek üzere olan, fakat akli başında bulunan birisi, yanındakilere ölümü niçin anlatmaz şaşarım!..Nihâyet gün oldu. Babamın da ölüm ânı geldi. Akli başındaydı. Konuşabiliyordu da. Kendisine dedim ki:- Babacığım, ecel gelmeden önce sen, “Ölmek üzere olan, fakat akli başında bulunan birisi, yanındakilere ölümü niçin anlatmaz şaşarım!” derdin.Benim bu hatırlatmama cevâben dedi ki:- Ey oğulcuğum! Ölüm, anlatılabilecek bir şey değil. Bununla berâber sana ondan bir nebze bahsedeyim. Allah’a yeminle söylerim, şu ân, iki omzumda sanki birer dağ var. Sanki rûhum iğnenin deliğinden çıkarılıyor. Sanki vücûdumda bir diken ağacı var. Sanki gökler çökmüş de ben yerle bu ikisi arasında sıkışmışım...

2006 YILLIK KÜLLİYATI

06

Haziran

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 HAZİRAN 2006 CUMA · KAYIT 226

Fethin yedi asırlık mücadelesi

Üç gün önce İstanbul'un fethinin 553. yıl dönümü merasimlerle kutlandı. İstanbul'un fethi Müslümanlar için mukaddes bir ideal, yüce bir gayedir. Bunun için bu uğurda sayısız şehid verdiler. Bütün bu gayretlerin, şahadetlerin sebebi neydi? Peygamber efendimizin, şu müjdesiydi: "İstanbul muhakkak fethedilecektir. Bu fethi yapacak hükümdar ne güzel hükümdar ve onun askerleri ne güzel askerlerdir."

İşte bu hadis-i şerif, bütün İslam hükümdar ve kumandanlarını, erlerini harekete geçiriyordu. Hepsi bu müjdeye kavuşma arzusu ile kavruluyorlardı. Bunun için defalarca teşebbüse geçildi.

İstanbul'un fethine ilk teşebbüs; Hz.Osman devrinde 655 tarihinde yapıldı. O zaman Müslümanlar kuvvetli bir donanmaya sahiptiler. Suriye valisi Hz. Muaviye 654 Kıbrıs Seferini müteakip, Bizans'a bir donanma gönderdi.

Bundan istenilen netice alınamayınca Hz. Muaviye, oğlu Yezid kumandasında bir ordu gönderdi. Bu ordu, İstanbul surları önüne gelerek şehri kuşattı. Bu kuşatmada büyük sahabelerden hazret-i Ebu Eyyub-i Ensari de bulunuyordu. İstanbul 669 baharında iyice kuşatılmasına rağmen fethedilemedi. Hazret-i Ebu Eyyub-i Ensari bu kuşatmada dizanteriden vefat edip, İstanbul surları yakınına defnedildi.

673'te Hz. Muaviye devrinde yedi yıl süren bir deniz seferi daha tertip edildi. Yaz mevsiminde mütemadiyen İstanbul'a taarruz eden Emevi donanması, muvaffak olamadı

714'te büyük bir ordu ile İstanbul üzerine yürüyen Abdülmelikoğlu Mesleme ve Mervan oğlu Ömer bin Abdülaziz, 716'da şehri karadan ve denizden kuşattılar. İslam donanması, Haliç'in ağzında bağlı zincire kadar yaklaştı. Kara kuvvetleri de, İstanbul surlarına dayandı ve kuşatma başlamış oldu. Ancak, yeterli ikmalin yapılamaması, kötü hava şartları ve Bizans entrikaları neticesinde fetih yine gerçekleşemedi.

781’de Abbasi halifelerinden El-Mehdi oğlu Harun Reşid kumandasındaki İslam ordusu, Bizans İmparatorluk ordusunu İzmit yakınlarında yenerek Boğaziçi sahillerine kadar geldi. Bizanslılar haraca bağlanıp, geri döndü.

Uzun bir aradan sonra İstanbul’u fethetme görevini Osman Gazi üzerine aldı. Hadis-i şeriflerle müjdelenen ulvi gayeyi gerçekleştirmek şerefine mazhar olmak arzusuyla faaliyetlerde bulundu. Osman Gazi’nin ölüm döşeginde oğlu Orhan Gaziye; “İstanbul’u al gülzar et.” diyerek vasiyette bulundu.

İstanbul fethinin “ilahi bir vaad” olduğu inancını taşıyan Osmanlılar da, ısrarla bunun üzerinde durdular. 1391’de Sultan Yıldırım Bayezid Han şehri kuşattı ve Boğaziçi’nde Anadolu (Güzelce) Hisarını yaptırdı.

1422 yılında Osmanlı Sultanı İkinci Murad Han tarafından dört ay kadar süren çok şiddetli taarruzların yapıldığı kuşatmada, her türlü savaş taktiği ve zamanın teknik imkanları kullanıldı. Fakat, Bizanslılar kadını erkeği dahil bütün ahali ile şehri savundular. Meşhur Bizans entrikası tatbik edilerek, Anadolu’da Osmanlı’ya karşı ittifak tesis edilince, iki düşmanla uğraşmanın güçlüğünden kuşatma kaldırıldı.

İstanbul’un son kuşatması Fatih Sultan Mehmed Han tarafından 1453’te yapıldı. Ve hadis-i şerifte bildirilen müjdeye böylece kavuşuldu. Peygamber efendimizin bir mucizesi daha gerçekleşmiş oldu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 HAZİRAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 227

Elde tutmak almaktan daha zor

Dün, İstanbul’un fethinin tarihi seyrinden bahsetmiştik. Bir şehri, bir ülkeyi elde tutmak, almaktan daha zordur. Bunda da en büyük unsur yerli halkın desteğidir. Bu destek olmadıça alınan yer uzun süre elde tutulamaz. Bu destek de ancak, yerli halka adil davranmak, onların huzur ve güvenliğini sağlamakla elde edilebilir.

İşte, Fatih Sultan Mehmet Han ve daha sonraki sultanlar önce bunu sağladı. Fatih İstanbul’a girdiğinde, Ayasofya ağzına kadar kadın-erkek Rumlarla dolu idi. Hepsini korku ve endişe içinde idi. Sultan, Ayasofya’da şükür namazını kıldıktan sonra yerlere kapanan ahaliye, rahip ve Ortodoks patriğine şöyle seslendi:

“Kalkınız! Ben Sultan Mehmed, sana ve bütün ahaliye söylüyorum ki, bugünden itibaren ne hayatınız ve ne de hürriyetiniz hususunda benim adaletimden endişe etmeyin!..”

Evet, adalet; ayakta kalabilmenin vazgeçilemez şartıdır...Çünkü, Adalet mülkün temelidir. Temel sarsıntıya uğrarsa, binanın ayakta kalması mümkün olmaz. Fakat, adaleti tatbik etmek kolay bir iş değildir. Adalet, herkese tatbik edildiği zaman gerçek adalet olur. Adalet, kuvvetliden yana değil de, haktan yana olursa, bir değer ifade eder.

Zulüm payidar olmaz. Bizans'ın yıkılmasının sebebi nasıl zulüm ise, Osmanlının İstanbul'u elde tutma sebebi de adalettir. Her şey inceldiği yerden, zulüm kalınlaştığı yerden kopar. Küfür devam edebilir, fakat, zulüm asla... Eninde sonunda zulüm sahibini yok eder. Adalet ise sahibini mamur eder. Bunun sayısız örnekleri vardır tarihte.

Hocası Akşemseddin hazretleri Sultana şu nasihatini sık sık tekrarlardı:

“Şunu unutma! İki sınıf ilmiyle amel ederse, halk kurtulur, rahat eder. Bunlar; âlimler ve kadılardır. Eğer bu iki sınıf bozulursa, bütün halk bozulur ve ortalığı fitne, fesat kaplar. Düzen bozulur, devletin yıkılması kaçınılmaz olur.” Zaman zaman da Hz. Ali'nin şu sözünü naklederdi: “Adalet; halkın dirliği ve düzeni, idarecilerin ise süsü ve güzelliğidir.”

İstanbul'un fethinden sonra üç papaz “Kendi dinimizden olan böyle zulüm yaparsa, başka dinden biri kim bilir neler yapar?” diyerek zindandan çıkmamışlardı. Bunu öğrenen Fatih Sultan Mehmed Han, papazların ellerine birer serbest dolaşma kağıdı verip, onlardan, memleketin her tarafını gezip görmelerini, Osmanlı Devleti ile Bizans'ı mukayese etmelerini istedi.

Papazlar, birçok şehir dolaştılsa da, bir mahkemeye tesadüf edemediler. Her kasabada kadı var, fakat dava yok. Birkaç ay dolaştıktan sonra, nihayet Bursa'da bir mahkemenin olacağını haber alıp, oraya koştular. Mahkemede Kadı davacıya söz verdi:

“Bir hafta önce bir at satın aldım. Evime götürüp bakımını yaptım. Ancak ertesi gün at rahatsızlandı. Gelip durumu size arzetmeyi düşündüm. Ancak o gün sizi bulamadım. Sonra da at öldü. Hükmünüzü talep ederim.”

Kadı, atı satanı da suçlayamazdı. Çünkü atın durumu ortaya çıkmamıştı. Öbürü de vaktinde müracaatı yapmıştı. Tek eksik taraf; kendisinin vazife yerinde

bulunmamasıydı. Bunun için de atın fiyatını kendi cebinden ödeyip, davayı bitirdi kadı efendi.

Papazlar buradan ayrılarak, artık başka yere gitmek ihtiyacını duymadan doğru İstanbul'a gelir ve hemen Fatih'in huzuruna çıkıp, derler ki:

“Bundan sonra biz karar verdik, artık zindana çekilmeyeceğiz. Çünkü sizde bu adalet oldukça, dininizden olmayan Hristiyan papazlarının dahi zulme uğramayacağına inanmış bulunuyoruz!”

Tarihte buna benzer daha nice yaşanmış olaylar vardır... İşte Osmanlı'nın kısa zamanda üç kıt'aya hükmetmesinin sırrı burada yatıyor... Tabii ki yıkılmasının da...

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 HAZİRAN 2006 CUMA · KAYIT 228

Tarih olan davranışlar

Gün geçtikçe, “dürüstlük”, “doğruluk”, “güvenirlilik”, “sözünde durma”, “takva sahibi olma” gibi kavramlar geçmişteki insanlara ait davranış şekilleri olarak tarihteki yerini almaktadır. Çünkü günümüzde hemen hemen herkes birbirinden şüphe etmekte, kimse kimseye tam güvenmemektedir.

Halbuki bu haller, bir müslümanın dünya ve ahiret huzuru için çok önemlidir. Nitekim Resûl aleyhisselâm buyurdu ki: “Ey ümmet ve eshâbım! Siz bana, altı şeyi tekeffül ediniz. Bu altı şeye riâyet edeceğinize söz veriniz. Ben de size Cenneti tekeffül edeyim, Cennetlik olacağınıza dâir size söz vereyim:

- 1- Konuştuğunuz zaman doğru söyleyiniz!
- 2- Va'dettiğiniz zaman va'dinizi yerine getiriniz!
- 3- Size bir şey emânet edilince, emânete hıyânet etmeyiniz!
- 4- Kendinizi zînâdan koruyunuz!
- 5- Gözlerinizi harâma yumunuz!
- 6- Ellerinizi harâmdan çekiniz, harâma yaklaştırmayınız!”

Tenbih-ül Gafilin kitabında bu hadis-i şerif şöyle açıklanmaktadır: Resûlullah efendimiz bütün hayırları bu altı şeyde toplamıştır. Bu altı şeyden birincisi olan,

"Konuştuğunuz zaman doğru söyleyiniz" cümlesine kelime-i tevhîd de girer, insanlarla olan konuşmalar da. Yanî kişi, "Lâ ilâhe illallah Muhammederresulullah" dediği zaman, bunu cânü gönülden tasdik ederek söylemeli, insanlarla olan günlük konuşmalarda yalan söylememeli, doğru sözden ayrılmamalıdır.

"Va'dettiğiniz zaman va'dinizi yerine getiriniz" cümlesi, kulun Allaha olan va'dlerini de, kullara olan va'dlerini de içine alır. Kulun Allaha olan va'dlerinde durması, ölünceye kadar îmanda sebât eylemesi ve kulluk vazîfelerini gereği gibi ve vaktinde edâ etmesidir. Kullara olan va'dlerinde durması ise, günlük yaşayışında onlara vermiş olduğu her türlü sözünü yerine getirmesidir.

"Size bir şey emânet edilince ona hıyânet etmeyiniz" sözü de hem Allah ile kul arasındaki emânet, hem de kişi ile diğer insanlar arasındaki emânete şâmilidir. Zîrâ emânetler iki kısımdır: 1- Allah ile kul arasında olan emânetler, 2- İnsanların birbirleri arasında olan emânetler. Allah ile kul arasındaki emânetler, Allahü teâlânın kuluna farz kıldığı ibâdetlerdir. Bunlar, Allahın birer emânetidirler. Onları vaktinde edâ etmek kulun üzerine farzdır.

Kulların birbirleri arasındaki emânetlere gelince, bunlar da gerek para, mal, gerek söz, gerekse diğer husûslarda birbirlerine bıraktıkları emânetlerdir. Hangi husûsta olursa olsun, kişinin kendisine bırakılan emâneti ona hiç hâlel getirmeden sâhibine teslim etmesi gerekir.

"Zînadan korumak" ifâdesine gelince; bu iki türlü olur: 1- Harâmdan kendisini bizzât korumakla. 2- Başkasının mahrem yerlerini görmesine fırsat vermemekle.

Resûl aleyhisselâm buyurdu ki: "Allah, bakana da bakılmasına fırsat verede de lânet etsin." "Gözlerinizi harâma yumunuz" ifâdesinin izâhı da şöyle: İster kadın olsun, isterse erkek olsun, bir kimsenin, dînen bakması câiz olmayan yerlerine bakmaması gerekir. Bunlardan başka, Allahın verdiği o gözlerle, dünyaya ve dünya malına da kıskançlıkla, hased ile bakılmamalıdır. Nitekim Allahü teâlâ buyurur:

"Sakın, kendilerini denemek için onlardan bir kesimini faydalandırdığımız dünya hayatının çekiciliğine, gözlerini dikme! Rabbinin ni'meti hem daha hayırlı, hem de daha sürekli dir."

Hız. Ali buyurdu ki: "Doğruluk emanet, yalancılık hıyanettir. İnsaf rahatlık, şer küstahlıktır. Emanete hıyanet etmemek, imandandır; güleryüzlülük ihsandandır. Doğruluk kurtarır, yalan felâkete sürükler. Kanaat insanı zengin yapar, yerinde

kullanılmayan zenginlik azdırır. Dünya aldatır, şehvet kandırır. Lezzet oylar, nefsin arzuları alçaltır. Haset yıpratır, nefret çökertir.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 HAZİRAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 229

Şimdi iş tersine döndü

Eskiden, bir mahallede, bir mahalde yalan söyleyen, yalancılığı bilinen insan sayısı üçü beşi geçmezdi. Şimdi ise iş tersine döndü, doğru sözlülüğü ile bilinen, tanınan insan sayısı üçü beşi geçmiyor. İnsanlar hiç sıkılmadan birbirlerinin gözünün içine baka baka yüzleri bile kızarmadan yalan söyleyebiliyorlar.

Halbuki, dinimiz İslamiyette olduğu gibi, önceki bütün dinlerde de yalan söylemek haram idi, büyük günahı. Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem buyurdu ki:

“Ey ümmetim ve eshâbım! Doğruluğa yapışınız! Size doğruluk gerek. Şüphesiz ki doğruluk, insanı iyiliğe sevkeder. İyilik de Cennete götürür. Kişi doğru oldukça ve dâimâ doğru insan olarak kalma yollarını araştırdıkça Cenâb-ı Hakkın nezdinde sıddık, çok doğru, sâdık insan olarak yazılır. Yalandan sakının. Zirâ şüphesiz ki yalan insanı harâmlara, kötülüklere sevkeder. Bunlar da Cehenneme götürür. Kişi yalancı oldukça ve yalan söyleme yollarını araştırdıkça, Cenâb-ı Hakkın nazarında çok yalancı insan olarak yazılır.”

İbni Mes'ûd hazretleri buyurdu ki:

Münâfığın üç alâmetinden ibret alınız. Onu bu üç tavrı ile değerlendiriniz: Konuştu mu yalan konuşur. Va'dedince sözünde durmaz. Sözleştiği zaman haksızlık ve zulüm eder.

Kur'ân-ı kerîmde buyuruldu ki:

“İçlerinden kimi de, "Eğer Allah bize lûtfundan ihsân ederse, yemin olsun ki zekâtını vereceğiz, muhakkak sâlihlerden olacağız" diye Allaha söz vermişti. Ne zaman ki Allah kendilerine lûtfundan verince de onunla cimrilik edip, va'dlerinden döndüler. Onlar öyle dönektir işte!”

Lokman Hakîme, “Güzel ahlâkın özü nedir?” diye sorulduğunda, “Doğru sözlü olmak, emâneti sâhibine vermek ve kendini ilgilendirmeyen şeyleri terketmektir.”

buyurdu.

Peygamber efendimize soruldu: “Yâ Resûlallah, mü'min korkak olabilir mi?”, “Evet.”, “Cimri olur mu?”, “Evet.”, “Peki, mümin yalancı olur mu?”, “Hayır, aslâ!”

Huzeyfe ibni Yamânî hazretleri buyurdu ki:

- Resûlullahın zamanında bir adam bir yalan söyledi mi bununla münâfık olurdu, ya'nî bu bir yalan onun münâfıklığına delîl sayılırdı. Hâlbuki bugün ben, sizden birinin günde on yalanını duyuyorum...

Müslümanın, kendisini münâfıklık alâmetlerinden koruması gerekir. İnsan kendisini yalancılığa alıştırmaz, onu kendisine huy edinirse, durumu tehlikeli olur. Yalancılığın ve söylediği yalanların günâhı kendisine yüklediği gibi, o husûsta kendisine uyanların günâhı da yine kendisine yüklenir.

Abdullah ibni Mes'ud hazretleri buyurdu ki:

“Sözün en doğrusu Kelâmullahtır. En şerefli zikrullahtır. Körlüğün, basîretsizliğin en zararlısı kalb körlüğü, kalb basîretsizliğidir. Az olup fakat kifâyet eden, çok olup fakat gâfil edenlerden daha hayırlıdır. Nedâmetlerin, pişmanlıkların en fazlası kıyâmet günündeki nedâmettir. En hayırlı zenginlik gönül zenginliğidir. Azıkların en hayırlısı takvâdır. İçki günâhların da'vetçisidir. Kazançların en şerlisi, en kötüsü fâizle elde edilen kazançtır. Hatâların en büyüğü dilin yalanıdır.”

Resûl aleyhisselâm şöyle buyurur: Yalan ancak üç yerde câizdir:

- 1- Düşmanla yapılan harpte. Zîrâ harp bir hileden ibârettir.
- 2- Dargın iki mü'minin arasını bulma husûsunda.
- 3- Hanımını idâre etme husûsunda.

Yalanın caiz olduğu bildirilen üç hususun dışında yalandan uzak durmalıdır. Şu hadis-i şerifler yalanın kötülüğünü açık şekilde ortaya koymaktadır: “Yalan, Cehennem kapılarından bir kapıdır.”, “Yalandan sakının! Çünkü yalan günaha, günah da Cehenneme sürükler.”, “Yalan rızkı azaltır.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 HAZİRAN 2006 CUMA · KAYIT 230

İsviçreli bayan milletvekilin feryadı!

Almanya 2006 Dünya Kupası final maçları geçen hafta başladı. Başkent Berlin’de toplanan 32 ülkenin taraftarları şov ve gösterilerle Dünya Kupası’nda yerlerini aldı. Final maçları devam ederken tarihi Brandenburg kapısı ile ünlü Siegesseule arasında yaklaşık bir milyon değişik ülkeden gelen insanlar da sınır ölçü, tanımayan bir eğlence ve fuhuş batağına saplandı.

Maçlarla ilgili yorumları spor servisimizdeki konunun uzmanı arkadaşlar fazlasıyla yapıyorlar. Ben bu maçların, insani değerleri, aileyi hiçe sayan fuhuş cephesini ele almak istiyorum. Yıllardır insan haklarından bahseden, kadınların özgürlüklerini savunan Batı’nın kadını nasıl istismar ettiğini, nasıl seks kölesi haline getirdiğini gözler önüne sermek istiyorum. Ayı rezalet, Atina 2004 olimpiyatlarında ve diğerlerinde de yaşanmıştı.

Köleliği kaldırmakla övünen Batı, kadını köleden de aşağı duruma getirdi. Eskiden kölelerin bile kendine göre bir hukuku vardı. En azından bir sahibi vardı, kiminle yatıp kalktığı belli idi. Şimdi Batı’da özgürlük adı altında, köleliği bile aratan uygulamalara şahit oluyoruz.

Bu, insanı aşağılan, adete hayvan muamelesi gösterilen uygulamalardan insaf sahibi pek çok Batı aydını bile rahatsız olmaya başladı.

Nitekim, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi’nin İsviçreli bayan milletvekili Ruth-Gaby Vermot-Mangold, ‘Dünya Kupası öncesi kadın trafiği’ adlı bir yazı yayınlayarak, vatandaşı olan, dünya futbolunun patronu Sepp Blatter’e, “ modern kölelik” olarak tanımladığı fuhuş konusunda ‘kesin konumunu’ alması gerektiğini söyleyerek,“FİFA, bu tür organizasyonlardaki insan trafiğini mutlaka göz önünde bulundurmak zorunda. FİFA ve onun başkanı Sepp Blatter, fuhuş konusundaki sorumluluklarını kabul etmek zorundadır. Sayın Blatter, Dünya Kupasında fuhuş konusunda bir önlem almazsa ve bu belaya karşı önlem almamız konusunda bizlere yardımcı olmazsa bunun bir parçası olur” demişti.

Konseyin Portekizli Milletvekili Jose Mendes Bota ise konuyla ilgili olarak, "Seks, bira ve futbol Bay Futbol ile Bayan Fuhuş'un evliliği olacak" diyerek Blatter'i

bu konuda duyarlı olmaya çağırırdı.

Dünyanın önde gelen sivil toplum örgütlerinden bazıları daha önce yaptıkları açıklamalarda, Doğu Avrupa ülkelerinden yaklaşık 60 bin kadının Dünya Kupası finalleri vesilesi ile fuhuş amaçlı giriş yaptığını ve bunun da ülkedeki suç örgütleri tarafından organize edileceğini duyurdu. Avrupa Konseyi milletvekilleri de Dünya Kupası'nda mücadele edecek olan futbolculara ve maçları izlemeye gidecek olan taraftarlara 'fuhuşa karşı kırmızı kart' çağrısında bulundu.

Uluslar arası MTV kanalı da, sürekli yayınladığı uyarı spotlarıyla genç izleyicilerine “Bir hayat kadınıyla birlikte olmadan önce iki kez düşünmelerini” tavsiye etti. Kanalin spotlarında, “Hareketlerinizin sorumluluğunu alın. Para karşılığı, birlikte olacağınız kadınların “fuhuş tacirlerinin köleleri” olduğunu unutmayın. Bunu bir eğlence olarak görmeyin, böyle görürseniz onların seks ticaretini körüklemiş olursunuz” uyarısını yaptı. ABD'deki kadın hakları savunucuları da Almanya'ya, Dünya Kupası sırasında seks tacirlerine mani olunması çağrısında bulundu.

Seks ticaretinde kullanılacakların sayısı, Almanya'daki 400 binin üzerindeki hayat karınına ilaveten dışarıdan gelecek birçoğu zorla fuhuşa itilmiş, her yaştan 60 binin üzerindeki hayat kadını ile beraber yaklaşık 500 bini buluyor.

Bu güne kadar Batı kadını, ticarete, reklamda alabildiğine istismar etmişti. Bir futbol kalmıştı, ona da bulaştırdı. Hem de bir kupada yaklaşık 500 bin kadını dünyanın her tarafından gelen aç kurtların önüne atarak... Bu mu kadın haklarını, kadınlara özgürlüğü savunmak. Herhalde bunlarda algılama bozukluğu var. Çünkü köleliği özgürlük olarak algılıyorlar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 HAZİRAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 231

Modern kölelik anlayışı

Dün, Almanya'daki Dünya Kupası maçlarında 500 bin kadının cinselliğinin istismar edildiğinden, “modern köle” olarak kullanıldığından bahsetmiştim. Ben zannederdim ki, Dünya Kupası, Dünya Olimpiyat gibi oyunlarda sadece spor yapılır ve seyredilir. Böyle değilmiş, mahalli idarenin binlerce kişiye kapalı ve yarı açık genelevi sunma görevi de varmış.

Bu sunumların, insanoğlunun maneviyattan, dinin kontrolundan çıktığında neler yapabileceğini göstermesi bakımından çok ibretli. İşin tuhafı bütün bunları, özgürlük ve medeniyet adına yapmaları. Bir taraftan kadın haklarından bahsederlerken diğer taraftan kadını seks kölesi yapmaları.

İnsanı insan yapan, hayvanlardan ayırt eden hayayı, ahlakı yok ediyorlar; bunu da insanlara hizmet olarak sunuyorlar. İşin garibi bu tür istismarlara kadın hakları savunucu derneklerden ciddi bir tepki gelmemesi. Demek ki olup bitenden herkes memnun. Nitekim Dünya Kupası maçlarında fuhuşun önlenmesi için tedbir alınması teklifine, FIFA Başkanı Josepp Blatter, kurumun kadınları koruma gibi bir görevlerinin olmadığına dikkat çekerek, bu talebi reddetti. O zaman, kadınları kim koruyacaksa onun devreye girmesi gerekmez mi? Yok ki, olmayan kurum nasıl devreye girsin!

Batı, ellerindeki tahrif edilmiş İncil’de bile geçen, Lut kavminin fuhuştan dolayı başlarına gelenler ile Pompei halkının başına gelenlerden ibret almıyorlar. Aslında bunların Hıristiyanlığa falan da inandığı yok. İnansalar böyle yapmazlar; şehvetin esiri olmazlar.

Batı’nın, ahlaksızlığa kapılarını açması, sadece bu Dünya Kupası maçları ile sınırlı değil tabii ki. Her türlü kültürel, sportif faaliyetlerde bu tür ahlaksızlık organizasyonun bir parçası haline gelmiş. Kültürel, sportif, ticari... her yerde kadın istismarı var. Ahlaksızlık, fuhuş, her türlü sapıklık Batı medeniyetinin bir parçası haline gelmiş.

Doğu Avrupa ülkelerinden her yıl yüz binlerce kadın fuhuş için Batı Avrupa ülkelerine getiriliyor. AB tarafından yapılan bir araştırmaya göre, Doğu Avrupa ülkelerinden getirilen yaklaşık 500 bin kadını fuhuşa zorlayan şebekelerin toplam geliri her yıl yaklaşık 15 milyar euro’yu buluyor.

Uluslararası Af Örgütü raporuna göre “ yüzlerce kadın, fuhuşu örgütleyen çeteler tarafından oradan oraya götürülüyor ve esir muamelesi görüyorlar.” Böylece, 21.yüzyılda ” modern kölelik” resmen doğrulanmış oluyor.

Avrupa’daki yabancı hayat kadınının çoğu geçim sıkıntısına düşmüş Rusya, Litvanya, Polonya, Ukrayna ve Bulgaristan’dan getiriliyor. Araştırmada, Fuhuşa zorlanan kadınların çoğunun ölümle tehdit edildiği, tecavüze uğradığı ve sürekli baskı altında tutulduğu, fahişelik yapan her 2 yabancı kadından birinin kandırılarak bir Batı Avrupa ülkesine getirildiği ifade edildi.

Batı'da aile hayatı artık bitti. Cinsi hayattaki sapıklık hayvanlarda bile yok. Yapılan araştırmaya göre, birlikte yaşayan çiftlerin yaklaşık yarısının, partnerleriyle akit yaparak aynı evde oturdukları tespit edildi. Merkezi İstatistik Bürosu'nca yapılan kayıt taramasına göre, evlenmeden birlikte yaşayan eşlerin sayısı milyonlarla ifade ediliyor.

Batı ülkelerinin çoğunda nüfus artış oranı eksilerde olduğu için artıya geçirmek için teşvikler verilmektedir. Diğer traftan da, nüfus artınının kaynağı olan aileyi yıkıcı her türlü ahlaksızlıkların önü açılmaktadır. Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu...

Peygamber Efendimiz de, ahir zamanda fuhuşun, zinanın çok yayılacağını, sokaklarda, caddelerde aleni olacağını haber veriyor. Hatta yoldan geçenler, yolun kenarına çekilin de, yürümemize mani olmayın denileceğini bildiriliyor. Artık hızlı bir şekilde, o günlere gittiğimiz anlaşılıyor. İnsanlar insani değerlerden hızla uzaklaşıyorlar. Bunların hali ayet-i kerimede şöyle bildiriliyor: “ Onlar hayvan gibidirler; hatta hayvandan daha aşağıdırlar.” (Furkan,44).

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 HAZİRAN 2006 CUMA · KAYIT 232

Tersini yaparak doğruyu bulma metodu

Geçen pazar ÖSS sınavı yapıldı. Sınava katılan bütün öğrencilere haklarında hayırlısı neyse onun olmasını temenni ediyorum. Bu arada sınav öncesi, bir din görevlisinin açıklaması dikkatimi çekti. Görevli aklınca, öğrencilerin sınav öncesi İslam büyüklerinin türbelerine gidip dua etmelerinin, bu büyükleri vesile kılmalarının yanlış olduğu söyleyerek onları uyarıyordu: “Bazı öğrencilerin yanlış yaptığını görüyoruz. ÖSS öncesi türbe gibi yerleri ziyaret edip, bu insanlardan yardım dilemek caiz değildir, yanlıştır. Hatta, bu tür durumlarda kâr beklerken zarar edilebileceği de unutulmamalıdır.”

Bu yanıltıcı açıklamayı ve uyarıyı(!) fırsat bilen, her vesile ile İslami değerlerden insanları uzaklaştırmayı kendilerine gaye edinmiş malum zevatlar, malum kanallarda hemen boy gösterdiler. İş daha da ileriye götürüp, türbe ziyaretinin, türbede dua etmenin, buradaki İslam büyüğünden yardım istemenin şirk, küfür olduğunu söylediler.

Yıllardır bu kimseler, “hurafe” “şirk” yakıştırmaları ile halkımızı manevi değerlerimizden uzaklaştırmaya çalışmakta; halkımız da inadına bunların söylediklerinin tersini yaparak manevi değerlerini korumaya çalışmaktadır.

Geçmiş yıllarda bir Ramazan-ı şerifte, birisi çıkıp, “ Hırka-i şerif, sakal-ı şerif ziyareti şirk, kimse gitmesin!” demişti. Bu açıklamasından sonra, Fatih’de, Hırka-i şerif camiine büyük bir akın olmuş, izdiham sebebiyle ziyaretler güçlkle yapılabilmişti.

Halkımız akli selim sahibi olduğu için doğruyu bulmada önemli bir metot geliştirdi; bu malum zevatlar ne söylüyorlarsa tersini yaparak en doğruyu buluyor. Bu defada öyle oldu, İstanbul’da başta Eyüp Sultan hazretlerinin türbesi olmak üzere meşhur bütün türbeler dolup taşı. Sadece İstanbul değil Anadolu’da da durum aynıydı: Örneğin Kayseri’de en çok ziyaret edilen yerlerden biri olan Hz.Mevlana’nın hocası Seyyid Burhanettin Hazretleri’nin türbesinde de ÖSS öncesi büyük hareketlilik gözlemlendi. Seyyid Burhanettin Hazretleri Hizmet Vakfı sorumlusu Eyüp İpek, “Hareketlilik Cuma ve Cumartesi günleri doruk noktaya ulaştı. Tüm uyarılara rağmen vatandaşlar hurafelerden vazgeçirilemedi” diyerek ziyaretlerden diğerleri gibi o da şikayetçi oldu.

Halkımızın inancıyla oynama, asli değerlerinden uzaklaştırma gayretleri yeni değil, sadece bu olay ile de sınırlı değil tabii ki. Tanzimattan beri, halkının örf ve adetlerinden, inancından uzak, sesleri gür çıkan entellektüel bir azınlık, her fırsatta, her olayda temcit pilavı gibi böyle dayatmaları halkın önüne koymaktadır. Gerçek niyetlerini halktan çekindikleri için açıkca ortaya koyamamaları da, çeşitli kılıflarla, dolaylı yollardan halkın önüne sürüyorlar. Örnek mi, sayamayacağımız kadar çok: Zinanın suç sayılması istendi, bunlar hemen karşı çıkıp, “hayır suç sayamazsınız” dediler. Gençlerimiz bağımlı olmasınlar diye içkiye sınır konulmak istendi, bütün güçleri ile ortaya çıkıp, içki içmemek gericiliktir diyerek buna da mani oldular. İhtiyaç olan yerlerde cami yapılmak istendi, bu kadar camiye ne lüzum var deyip buna da engel odular. Fakat kilise yapımına karşı çıkmadıkları gibi alkış da verdiler. Okullarda, insanı yaratan Allahtır, denildiğinde, böyle söylememek gericiliktir, insan maymundan geldi diyerek tepki gösterdiler. Merak ediyorum; dünyada halkının değerlerine bu kadar uzak, bu kadar düşman başka bir “aydın” kesimi var mı? İşin sevindirici tarafı halkımızın doğruyu bulmada sağlam bir metodu oluşu için gür seslerine rağmen manevi değerlerimize istedikleri zararı veremediler.

Konumuza dönecek olursak; öğrenciler türbe ziyaretlerinde, belki aşırılıklar ve yanlışlıklar yapmış olabilirler. Bunu düzeltmeye çalışmayıp, 14 asırdır yapıla gelen türbe ziyaretlerini tamamen ortadan kaldırma teşebbüsleri art niyetli olduklarının bir göstergesidir.

Yarın da, dinimizde türbe ziyaretinin önemi ve âdabı üzerinde durmak istiyorum.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 HAZİRAN 2006 CUMARTESİ · KAYIT 233

“Ona yaklaşmak için vesile arayın!”

Dün, ÖSS imtihanı sebebiyle, İslam büyüklerinin türbelerine gidip dua eden öğrencileri bundan uzaklaştırmak için, bazı çevrelerce başlatılan kampanyadan bahsetmiştik. Hatta 14 asırdır devam ede gelen bu duanın, hurafe, şirk olduğunu söyleyen bile çıktı. İngilizlerin İslamiyeti içeriden yıkmak için kurdukları Vehhabiler de aynı şeyi söylemektedirler. Hatta bunlar, Resullullah efendimizin türbesinde, “Şefaât Ya Resulallah” diyenleri bile şirk ile itham etmektedirler.

Halbuki, Peygamberlerin, evliyanın kabirlerine giderek, onları vesile etmenin, vesile olmaları için onlara yalvarmanın caiz olduğunu, İslam büyükleri çeşitli yollardan ispat etmişlerdir. Maide suresi 35. âyet-i kerimesinde mealen, (Ey müminler! Allahü teâlâdan korkun ve Ona yaklaşmak için vesile arayın!) buyuruldu.

Kabir başına gidip, dileğini, arzusunu doğrudan ondan istemek, onun yaratacağına inanmak tabii ki şirktir, küfürdür. Akli başında olan hiçbir Müslüman zaten böyle bir şey düşünmez. Yaratmanın sadece Allahü tealaya mahsus olduğu bilir. Dileğini bu zatın vesilesi ile, onun hürmetine, Allahü tealanın yaratacağını bilir ve inanır. Bunun için, Müslümanların ruhlardan ve ölümlerden bir şey istemeleri, bunlara tapınmak, onları mabud yapmak olmaz.

Âdem aleyhisselam, yasak edilen ağaçtan yiyerek, Seylan adasına indirilince, Muhammed aleyhisselamı vesile ederek dua etti. Allahü teâlâ da, “Ey Âdem, Muhammed aleyhisselamı vesile ederek, yerdekiler ve göktekiler için şefaât isteseydin, şefaâtini kabul ederdim” buyurdu.

Evliyanın büyüklerinden Ebu Hasan-ı Harkani hazretleri, sefere çıkan talebelerine, “Sıkışınca benden yardım isteyin” buyurdu. Yolda talebeler eşkiyaya yakalanınca, bu sözü unutup, kurtulmaları için doğrudan Allahü teâlâyâ dua ettiler, fakat kurtulamadılar. Bir talebe “Ya Ebel Hasan, imdat!” dedi. Sadece o talebe kurtuldu. Seferden dönünce hocalarına, “Biz Allah’tan yardım istediğimiz halde soyulduk. Fakat şu arkadaşımız, sizden yardım isteyince kurtuldu. Bunun hikmeti nedir?” dediler. O da, “Allahü teâlâ günahkâr kimselerin duasını kabul etmez. Arkadaşınız, benden yardım isteyince, onun duasını Allahü teâlâ bana duyurdu. Ben de, “Ya Rabbi bu talebemi kurtar!” dedim. Allahü teâlâ da kurtardı. Ben sadece vasıta oldum, dua ettim. Kurtaran Rabbimizdi” diye cevap verdi.

Mevlana Celaleddini Rumi son hastalığında, “Ben ölünce üzülmeiniz! Her yerde benimle olunuz, beni düşününüz! İmdadınıza yetişir, size yardım ederim. Ruhumun, bu dünyada iki türlü bağlılığı vardır: Biri, bedenime olan bağlılığı, ikincisi, sizlere olan bağlılığı. Allahü tealanın inayeti ile ruhum bedenden ayrılınca, bedene olan bağlılığı da, size olur.” buyurdu.

Büyük bir âlim vefat edince, feyz vermesi kesilmez, daha da artar. Kınından çıkmış kılıç gibi olur. Ali Ramiteni hazretleri, “Günah işlememiş bir dil ile dua ediniz ki, kabul olsun!” buyurdu. İnsanlar bu duruma kendilerini layık görmekdikleri için, bu büyükleri vesile ediyorlar.

İsa aleyhisselama gelip dediler ki, siz dua ediyorsunuz, devasız hastalıklar iyi oluyor. Hangi duayı okuyorsunuz, bize de söyler misiniz? İsa aleyhisselam da onlara okuduğu duayı söyledi. Adamlar bir süre sonra tekrar geldiler, efendim okuyoruz okuyoruz bir şey olmuyor, acaba bize yanlış dua mı öğrettiniz derler. İsa aleyhisselam, “Dua doğru ama ağız yanlış” buyurdu.

Deniz yolculuğunda vapura biniyor, vapurun yardımıyla gidiyoruz. Onu vâsıta ederek deniz üzerinde gidebiliyoruz.. Ölmüş olan evliyâdan da yardım istemek, onları vâsıta, vesîle kılmaktır. Her şeyi yaratan Allahü teâlâdır. "Sebeplere yapışın!" buyurduğu için bir sebebe yapışıyoruz.

Kısaca kabir ziyaretinin nasıl yapılacağından da bahsederek yazımıza son verelim: Kabir yanına gelince, önce selâm verilir. Mezarın sağ yanına, yani kible tarafına, ayak ucuna yakın durulur. E'üzü ve Besmele ile bir Fâtiha ve onbir İhlâs okunur. Sevâbı Resûlullah efendimizin ve bütün peygamberlerin "aleyhimüsselâm" ve Eshâb-ı kirâmın ve Evliyâ-i izâmın "aleyhimürrıdvân" rûhlarına ve bu zâtın rûhuna hediye edilir. Sonra bunlar vesile edilerek, Cenab-ı Haktan, istekte

bulunulur. Gelen kimse almasını bilir ise, o zât da vermeğe ehil, olgun bir velî ise ve şartları gözeterek beklerse, elbette birşey ele geçer.

Dert ve dilek için yatırlarda bulunan ağaçlara çaput bağlamak, türbelere mum dikmek caiz değildir. İşte hurafe olan bu gibi şeylerdir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 30 HAZİRAN 2006 CUMA · KAYIT 234

Dünya ahlaksızlık kuşatması altında

Ahlaksızlık, fuhuş, cinsi sapıklık bütün dünyayı sardı. İnsanlık, büyük bir tehlike altında. Toplumlar cinsi sapıklıklarda, erkek erkeğe evlilik izninden tutun da, 8-10 yaşındaki çocukları bile fuhuş ticaretinde kullanacak kadar âdileşti. Ahlaksızlık, geçmişte pek çok kavmin, milletin yok olmasına sebep olmuştur. Buna, Lut kavminin ve Pompei halkının başına gelenler ibretli iki örnektir. Lut kavmi, Kur'an-ı kerimde; “El-mü'tefikât = Alt üst edilen yer” olarak bildirilen bölgede yaşardı. Bu bölgede, fuhuş ve ahlâksızlık olan söz ve fiiller, herkesin içinde alenî olarak yapılıyordu. Edep ve haya tamamen yok olmuştu. Ayıp ve günah olarak bilinen her şey topluluk içinde rahatça yapılıyor, bugün olduğu gibi onlar daha çok itibar görüyordu. En kötüsü; bu yapılan çirkin ve iğrenç hareketlerden kimse kimseyi sakındırmıyor, bu hareketleri yapmayanlar ise, toplumun dışına itilip ayıplanıyordu.

Nihayet, Allahü teala bunları, yerin dibine batırarak bu kavmi helak etti. Bu ahlâksız, lanetlenmiş toplumun yaşadığı bölgede, cenâb-ı Hakkın gadabının nişanesi olarak, pis kokulu ve siyah bir su çıkıp göl oldu. O şehirlerin izleri hâlâ durmaktadır. Bunda insanlar için ibret vardır. Allahü teâlâ, “...o belde de bir işaret bıraktık” buyurarak, bu durumu haber verdi.

İtalya'nın Napoli şehri yakınlarında yaşayan Pompei halkı ise, ahlaksızlıkta, fuhuşta Lut kavmini aratmayacak bir hal almıştı. Bütün ikazlara rağmen, eğlence adı altında yapılan türlü ahlâksızlıklarda bir azalma görülmeyince, Vezüv yanardağı 79 yılı Ağustosunun 24'ünde büyük bir gürültüyle patladı. Havadan kızgın taşlar, kaya parçaları ve kızgın lâv yağmaya ve sel gibi akmaya başladı. Çılgın insanlar o anda ne hâldeyse, o şekilde öldü. Bugün, bunların bu halini o bölgeyi gezenler ibretle seyretmektedir.

Bugün dünyanın pek çok yerinde ahlaksızlık, gazete, dergi, TV, internet ile eski halleri aratmayacak şekilde yaygınlaşmasına rağmen buralara bir umumi bela gelmiyorsa, ahir zaman peygamberi Muhammed aleyhisselamın yüzü suyu hürmetine gelmemektedir. Çünkü, Cenab-ı Hakın, peygamberimizin ümmetine umumi bela vermeyeceğine dair vaadi vardır. Fakat bunlar kendi belalarını kendileri bulmaktadırlar. Örneğin bu tür ahlaksızlıkların yaygın olduğu ülkelerin çoğunda nüfus hızla azalmaktadır, bir müddet sonra yok olacaklardır.

Bu ülkelerdeki ahlaksızlığın boyutunu kendileri bildirmektedir. Örneğin, AB'nin istatistik kurumu Eurostat'ın verilerine göre, 25 AB üyesi ülkede her yıl evlenenlerin yarısı boşanmaktadır. Doğumların yüzde 31.6'sı evlilik dışı ilişkiden olmaktadır. Evlilik dışı ilişkiden doğum oranı en yüksek ülkeler, yüzde 58 ile Estonya, yüzde 55 ile İsveç ve yüzde 45 ile Letonya ve Fransa'dır.. Birlik ortalamasında çocuklu ailelerin yüzde 13'ünde anne ya da babadan biri bulunmamaktadır. Yüzde 24'le İngiltere ilk sıradadır. AB'nin nüfus artış oranı 2005 yılında bir önceki yıla göre yüzde 16 gerilemiş durumdadır. AB ülkelerindeki her 100 gençten 30'u AIDS'li. Yine Avrupa'da alkole başlama yaşı ortalama 14.6, İtalya'da ise 12.2'ye inmiş durumda. Sadece, Avrupa mı; Amerika'sı, Uzakdoğu'su, Çin'i kısacası bütün dünya bu konularda birbirleri ile yarış içindeler.

Bu içler acısı hali, Uzman Psikolog Rukiye Karaköse şöyle yorumlamaktadır: "Aile toplumun sigortasıdır. 'Aile psikolojisi' güçsüz kalmış, dejenere olmuş Avrupa'da, boşuna çocuk psikolojisi kitabı yazmasınlar, ahkam kesmeyi bıraksınlar. Kendi toplumlarındaki dejenerasyonu ve yozlaşmayı nasıl düzelterekleri üzerinde kafa yorsunlar. Doğan her 3 bebekten 1'i veled-i zina. Babanın olmadığı yerde, sağlıklı aile yapısının olmadığı tek ebeveynli evlerde büyüyen çocuklar, topluma da kızgın büyüyecekler ve manevi duyguları, ahlaki yapıları zayıf olacak."

Manevi inancı zayıflamış, hatta yok olmuş milletler freni patlamış otomobil gibi uçuruma yuvarlayıp yok olmaya mahkumdurlar!

NOT: Prof.Dr. Ekrem Buğra Ekinci'den İki yeni kitap

Marmara Üniversitesi, İslam Hukuku tarihi Profesörü Ekrem Buğra Ekinci'nin "İslam Hukuku tarihi" ve "İslam Hukuku" isimli iki yeni kitabı yayınlandı. Bu iki kitapta, İslam hukukunun kaynağı, delilleri, uygulanışı gibi merak edilen hususlar geniş olarak anlatılmaktadır.

Bu iki kitabı da, daha önce değerli hukukçumuzun, "Osmanlı Mahkemeleri", Eski Şeriatlar" "İslam Hukukunda Değişimin Sınırı" kitaplarını yayınlayan Arı Sanat Yayınevi neşretti. (0212 5204151)

2006 YILLIK KÜLLİYATI

07

Temmuz

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 TEMMUZ 2006 CUMARTESİ · KAYIT 235

Ülkemizdeki cinsellik patlaması

Dün, dünyayı kuştan, toplumlar için büyük tehlike arz eden ahlaksızlıklardan, fuhuştan bahsetmiştik. Günümüzde dünya küçüldü, dünyanın öbür ucunda bir ahlaksızlık, hayasızlık akımı başladıysa, dünyanın diğer ucundaki insanlara TV’ler ve internet ile aynı anda ulaşabiliyor. Dolayısıyla, toplum olarak bu tehlikelerle biz de karşı karşıyayız. Olumsuzlukların bize yansımaması mümkün değildir.

Gün geçmiyor ki, medyada taciz,.tecavüz haberleri eksik olmuyor. Özellikle, öğrenim süresince okullarımızdaki bu tür olayların çokluğu fuhşun hangi noktaya geldiğini göstermesi bakımından önemlidir. Okullardaki, taciz, tecavüz olaylarının 12-13 yaşa inmesi tehlikenin boyutunu göstermesi bakımından kaygı verici. İşin en korkuncu da, fuhşun emniyete, basına yansımayan boyutudur. Genelde zorlama, tecavüz olduğunda emniyete intikal ediyor. Gençlerin kendi rızaları ile olan beraberlikleri medyaya yansımadığı için çok kimsenin bundan haberi yok.

Ortaöğretim çağındaki 3 bin 500 genç arasında yapılan bir araştırma, cinselliğin ilköğretim çağlarına kadar düştüğünü gösteriyor. Araştırmaya göre, gençlerin yüzde 80’ni flört yapıyor. Bunların yüzde 19.9’u karşı cinsle ilişkiye girmiş. Bunların da yüzde 25’i 13 yaş ve altında.(Lise ve üniversite öğrencilerinin halini siz düşünün)

Bu tehlikeli gelişme beraberinde birçok olumsuzlukları da getiriyor. Nitekim, Jinemed Hospital Yönetim Kurulu Başkanı Prof. Dr. Teksen Çamlıbel, 18 yaş ve altında kürtaj patlaması yaşandığını belirterek, “Cinsel ilişki yaşının düşmesi, kürtajı artırdı, 18 yaşından küçükler, ailelerinden habersiz gizlice kürtaj oluyor. Ancak bu kürtajlar, birçok sorunu da beraberinde getiriyor. Kalıcı arazlar bırakıyor.” dedi.

Peki, cinselliğin bu kadar yoğunlaşmasının, toplum için tehlikeli hal almasının sebebi nedir? Öğrenim için gönderilen çocukların derslerinden çok bu işlerle meşgul olmalarının sebebi, bunlara her ortamda cinsellik pompalanmasıdır, beyinlerinin meşgul edilmesidir. Televizyon dizilerinde, reklamlarda, internette devamlı cinsellik pompalanmaktadır. Cinsellik, tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar ön planda; ekranda, filmde, klipte, defilede, dizide hep başrolde. Bu

yetmiyormuş gibi, bir de ailelerin ilgisizliği, hatta teşviki yangını körüklüyor. Birçok aile, erkek arkadaşı olmayan kızını aşağılamaktadır. Karşı cins gençlerin ders çalışması bahanesi ile birbirlerinin evlerine gelip gitmeleri, yalnız kalmaları hatta birbirlerine yatılı misafir olmaları olumsuzlukların önünü açıyor. Bugün maalesef bu davranışları normal görmeyenler, gericilikle suçlanır hale geldi.

Sen bir taraftan gençlere her fırsatta cinsellik pompalayacaksın, sokaktaki, okuldaki yaşayışını kontrol etmeyeceksin, ardından kapalı bir ortamda yalnız kalmalarına imkan vereceksin sonra da, bir şey olduğunda şunu bunu suçlayacaksın. Adama demezler mi: Suç sende, atalarımızın, “ateşle barut bir arada bulunmaz!” sözünü hiç duymadın mı? Bazılarının insan tabiatına aykırı bir iddiası var: Neymiş efendim, kız erkek devamlı bir arada bulunursa, alıştırlarmış, akıllarına kötü düşünce gelmezmiş. Buna kargalar bile güler. Bir araya geldiklerinde bu düşünce akıllarından zaten hiç çıkmıyor ki, akıllarına gelmemiş olsun. Çünkü bu eğilim, kadın ve erkeğin yaratılışında var. Bu düşünce, bu dürtü sayesinde insan nesli devam ediyor. Bu düşünce, arzu istek olmasa, bugüne kadar insan nesli çoktan tükenmişti. Bu arzuyu yok etmek mümkün olmadığına göre, geriye kontrol altına almak ve meşru ölçüler dahilinde gidermek kalıyor.

Hastalık da, tedavisi de belli. Çocuklarımıza, her gün her saat cinselliği hatırlatan, dürten yayınlara, yaşayışlara mani olamıyorsak, en azından çocuklarımızı bunlardan uzak tutmalıyız. Günün her saatinde, nerede, kiminle bilmemiz gerekir. Zaman kötü, çocuklarımıza sahip olamıyoruz, diyerek ipin ucunu tamamen bırakmak onlara yapılabilecek en büyük kötülüktür. Devir, ne kurtarabilirsen o kardır, devridir. Ümitsizliğe kapılmadan elimizden gelen her türlü tedbiri almak zorundayız. Yoksa son pişmanlık fayda vermez! (Çocuk eğitimi, Ailenin önemi gibi konularda, “Huzurun kaynağı Aile” kitabını -Arı Sanat yayınevi- önemle tavsiye ederim.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 TEMMUZ 2006 CUMA · KAYIT 236

Yüce Kitabımızı okuyamamanın vebali

Bir Müslümanın, bir Müslüman çocuğunun, yüzüden tecvide uygun olarak kitabımız Kur'an-ı kerimi okuyamaması, namaz surelerini ve dualarını

ezberlememesi, imanın, islamın şartları, namaz, abdest gibi zaruri ilmi bilgilerini bilmemesi kadar yanlış, affedilemez ihmal olamaz. Bu, yapılamayacak, altından kakılamayacak bir yük de değil. Fakat bir iş, ne kadar kolay olursa olsun, onu yapmakta kararlılık gösterilmezse, ciddi bir şekilde üzerine eğilinmezse netice almak mümkün olmaz.

Çok şükür 40'lı yıllarda olduğu gibi bir yasak da yok. Yasak olmadığı gibi bütün cami görevlileri yaz talilinde çocuklarımıza yüce kitabımız Kur'an-ı kerimi öğretebilmek için seferber olmuş haldeler. Bütün bu imkanlara rağmen, bir Müslümanın kendisi veya çocukları Kur'an-ı kerimi bilmiyorlarsa bu, affedilecek, hoş görülecek bir davranış olmaz. Zaten aklı başında bir Müslümanın da bu kadar önemli bir konuda ilgisiz kalması düşünülemez.

Gerçekten de ilgisiz kalınmıyor, herkes çocuğunu en yakın camiye gönderiyor. Ancak bu yetmiyor, yoğun talep karşısında çocuklarla görevliler yeteri kadar ilgilenemiyorlar. Bunun için anne - baba, camiye göndermekle kalmamalı, bunun takibini de yapmalı; biliyorsa akşamları öğrendiklerini kendisi tekrar ettirmeli, bilmiyorsa tanıdığı birine bunu yaptırmalı.

Hatta imkanı olanlar üç beş kuruş verip, özel ders aldırmalı. Camide bir hocanın, 25-30 çocukla uğraşması, bir - iki çocuk ile ilgilenmesi bir değildir. İmkani olan da olmayan da, Anadolu Liselerine, Fen Liselerine, üniversiteye hazırlık için milyarlarca parayı çekinmeden verirken, çocuğunun dini için 150-200 milyon gibi cüz'i bir parayı çok görmesini anlamak mümkün değil. Çocuğun ahiretine yatırım yapmayıp, sadece dünyası için yatırıp yapmak ona yapılacak en büyük kötülüktür. Bunun vebali büyük olur. Çocuklarına dinlerini öğretmedikleri için onların mürted, dinsiz olmalarına sebep olmuş olur. Bir müslümana vebal olarak bu yeter!

Öğrendikten sonra, unutulmamasını da sağlamak öğretmek kadar önemlidir. Çocuklarımızın çoğu öğreniyor daha sonra tekrar unutuyor. Unutmamanın yolu da tekrardan geçer. Bunun için, yaz tatilinden sonra da, az da olsa hergün bir miktar Kur'an-ı kerim okunmasını sağlamak ve takibini yapmak gerekir. En az yılda bir kere hatim indirmeyi perensip edinmeliyiz. Bu o kadar zor bir iş değildir; günde 5-10 dakika ayırıp iki sayfa Kur'an-ı kerim okunduğu takdirde yılda bir hatim yapılmış olur.

Güzellikle, tatlılıkla çocuklara namaz kılmaları teşvik edilip bu sağlanırsa, namaz surelerini ve dualarını devamlı tekrar edeceğinden bunların da

unutulmaması sağlanmış olunur. Bundan daha da önemlisi, dinin direği dikilmiş olur. Çünkü, hadis-i şerifte, “Namaz dinin direğidir!” buyurulmuştur.

Eğer bizden sonra da, çocuklarımızın, torunlarımızın Müslüman kalmalarını istiyorsak, - ki istemek zorundayız, istemeyen dinden çıkar- çocuklarımızla sadece yaz tatilinde değil, yılın 365 gününde ilgilenmemiz, her akşam en azından 15-20 dakikamızı buna ayırmamız şarttır. Bunun mazereti, bahanesi olmaz. Çünkü bundan daha önemli bir iş, vazife olamaz.

Bu ilgisizlik, şuarsuzluk devam ettiği takdirde, özellikle yurt dışında olan Müslümanların, iki - üç nesil sonra, çocuklarının adlarının, Hans, Corc, Jozef ... olması kaçınılmaz olacaktır. Türkiye’de de, belki isimleri âdet olarak Ahmet, Mehmet, Ali olarak kalacak ancak inançları, yaşayışları bunlardan farkı olmayacaktır.

İçeride ve dışarıda İslam düşmanları İslamiyeti yok etmek için, özellikle gençlerin dinden bihaber yetişmeleri için yoğun bir çalışma içindeler. Eğer bizler onlardan daha yoğun bir şekilde, çocuklarımızla ilgilenmez, dinimizi en güzel şekilde öğretmezsek onların çalışmalarına destek olmuş, yani farkında olmadan İslam dinin yıkılmasına yardım etmiş oluruz!..

GÖNÜL BAĞÇESİ · 8 TEMMUZ 2006 CUMARTESİ · KAYIT 237

En hayırlı kimse

Dün, yaz tatilini fırsat bilerek çocuklarımıza, Kur’an-ı kerim ve zaruri ilmihal bilgilerinin öğretilmesinin luzumundan bahsetmiştik. Bugün de faziletinden bahsetmek istiyorum. İ’tikâdı düzgün bir kimse, Kur’ân-ı kerîmi okuyup, sâlih Müslümanların yazdığı ilmihâl kitaplarında bildirildiği gibi amel ettiği, ibâdet yaptığı takdirde büyük sevâblara kavuşur.

Kur’ân-ı kerîm okumakla alâkalı olarak sevgili Peygamberimiz buyurdu ki:

“Ümmetimin en hayırlısı, Kur’ân-ı kerîmi öğrenen ve öğrendir.”

“Hoca çocuğa Besmele okur, çocuk da söyleyince, Allahü teâlâ çocuğun anasının, babasının ve hocasının Cehenneme girmemesi için senet yazdırır.”

“Ümmetimin yaptığı ibâdetlerin en kıymetlisi, Kur’ân-ı kerîmi, Mushafa bakarak okumaktır.”

“Kur’ân-ı kerîm okunan evden arşa kadar nûr yükselir.”

“Kur’ân-ı kerîm okunan evin hayrı artar, sâkinlerini sıkmaz, melekler oraya toplanır, şeytanlar oradan uzaklaşır. Kur’ân-ı kerîm okunmayan ev, içindekilere dar gelir, sıkıntı verir, bereketsiz olur. Bu evden melekler uzaklaşır, şeytanlar oraya dolar.”

“Kur’ân okuyun! Kıyâmette şefâ’at eder.”

Kur’ân-ı kerîm okurken, bunun Allahü teâlânın kelâmı olduğunu düşünmelidir. Kur’ân-ı kerîme dokunmak için, abdestli olmak lâzım olduğu gibi, onu okumak için de, temiz kalb lâzımdır. Allahü teâlânın büyüklüğünü bilmeyen, Kur’ân-ı kerîmin büyüklüğünü anlayamaz.

Kur’ân-ı kerîm okunurken, sessizce ve saygı ile dinlemelidir. Çalgı, oyun arasında, eğlence yerlerinde okumamalıdır. Uygunsuz okunurken, susturmak mümkün değilse, oradan uzaklaşmalıdır.

Kur’ân-ı kerîmi okumak, mühim sünnettir. Tecvîd ilmine uygun olarak ve hürmet ile okunan Kur’ân-ı kerîmi dinlemek farz-ı kifâyedir. Okuyanlara verilen sevâbların aynısı, dinleyenlere de verilir.

Dinde reform yapmak, dîni bozmak isteyenler, “Kur’ân-ı kerîmin ma’nâsını bilmeden okumanın faydası olmaz, ma’nâsını bilmeyen meâl okumalı” diyorlar. İmâm-ı Ahmed bin Hanbel hazretleri buyuruyor ki: “Ma’nâsını anlayarak da, anlamayarak da Kur’ân-ı kerîm okuyan cenâb-ı Hakkın rızâsına kavuşur.”

Ayrıca, dinimizi meallerden öğrenmemiz de mümkün değildir. Zaten ilmihaller, Kur’ân-ı kerîmin emir ve yasaklarını bizim anlayacağımız seviyeye getiren kitaplardır. İçlerindeki bilgiler Kur’ân-ı kerîmin dışındaki bilgiler değildir. Son yıllarda, dinin anlaşılması veya yanlış anlaşılması, böylece dinin zarar görmesi için halkımız planlı bir şekilde meale yönlendirilmektedir. Bu yönlendirilmede sinsi İslam düşmalığı vardır.

Kur’ân-ı kerîmin nasıl okunacağını, ne maksatla okunacağını, bunula nasıl amel edileceğini Eshâb-ı kirâm, İslâm âlimleri, mezhep imâmlarımız asırlar önce bildirmişler ve 14 asırdır bu şekilde yapılmıştır. Din, fıkıh kitaplarından, ilmihal kitaplarından öğrenilmiştir.

Asırlardır, çeşitli dildeki, ırktaki Müslümanlar Arapça bilmedikleri, ma'nâsını anlamadıkları hâlde Kur'an-ı kerîmi okumuşlar, hadîs-i şerîflerde bildirilen faydalara, sevâblara kavuşmuşlardır. Ma'nâsını bilmeden okunmaz diyenlerin maksadı Müslümanları, bu faydalardan, sevâblardan mahrûm bırakmaktır. Hadîs-i şerîflerde buyuruldu ki:

“Kur'an-ı kerimi okuyun ve onu ezberleyin! Allahü teâlâ, içinde Kur'an-ı kerim bulunan kalbe, azab etmez.”

“Hafızasında Kur'an-ı kerimden bir şey bulunmayan, harap bir ev gibidir.”

“Kur'anı hıfzeden kimse ölünce, Allahü teâlâ toprağa onun etini yememesini emreder. Toprak, "Ya Rabbi, senin kelimin içinde iken ben onu nasıl yiyebilirim?" diye cevap verir.”

Neden bahsederse bahsetsin, Kur'an-ı kerimin her âyeti, her harfi şifadır.

“İlaçların en iyisi Kur'an-ı kerimdir!

“Kur'an-ı kerimden şifa beklemeyen, şifaya kavuşamaz.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 TEMMUZ 2006 CUMA · KAYIT 238

Dört sınıf insanın ibretlik hali

Resûlullah efendimiz, her gün, sabah namazını kıldırdıktan sonra, cemaate dönüp; “Hasta olan kardeşimiz var mı? Ziyaretine gidelim” buyururdu. Hasta yoksa; “Cenazesi olan var mı? Yardıma gidelim!” buyururdu. Cenaze olursa, yıkanmasında, kefenlenmesinde yardım eder, namazını kıldırır, kabrine kadar giderdi. Cenaze yoksa; “Rüya gören varsa anlatsın! Dinleyelim, tabir edelim!” buyururdu. Cündüb oğlu Semûre hazretleri anlatır:

Resulullah efendimiz bir sabah namazından sonra hastası, cenazesi olan olmayınca, "Bu gece rüyâ göreniniz var mı?" diye sordu. Biz, "Hayır!" diye cevap verdik. Resûlullah, "Fakat bugün ben rüyâ gördüm" dedi ve anlatmağa başladı:

Rüyamda iki kişi gelerek elimden tuttular. "Yürü!" dediler. Kendileriyle beraber yürüdüm. Beni engebesiz bir arâziye götürdüler. Orada iki kişiye rastgeldik. Birisi çökmüş bir vaziyetteydi. Diğeri de ayakta duruyordu. Bunun elinde iri ve sert bir

kaya parçası vardı. Bu kayayı, önünde çökmekte olanın kafasını olanca hızıyla indirerek onun kafasını yarıyor, sonra da yuvarlanan kayanın peşinden giderek alıp geliyordu. Fakat adamın yarılan kafası eski hâline gelmeden geri dönmüyordu. Döndüğünde aynı hareketi yine yapıyor ve bu işleme böylece devam edip gidiyordu. Beni götürenlere, "Sübhânallah bu da ne?" dedim. Bana, "Yürü!" dediler.

Onlarla beraber yürüdüm. Biraz gidince bir adama rastgeldik. Başını yaslayıp yatmıştı. Başka birisi de onun yanında ayakta duruyordu. Elinde demirden kancalar vardı. Bu kancaları yerdekinin ağzının bir yanından takıyor, tâ başının geri tarafına kadar avurdunu yırtıyordu. Bir tarafını bitirince diğer tarafına geçiyor, aynı hareketi o yanına da yapıyordu. Bir tarafını yırtarken diğer tarafı eski hâline geliyor, bu sefer o, o tarafına geçerek aynı işleme devam edip gidiyordu. Beni götürenlere "Sübhânallah, bu da ne?" diye sordum. Bana, "Yürü!" dediler.

Biraz gidince bir binâ ile karşılaştık. Bu binanın üst tarafı bir fırın ağzı gibi dar idi. Alt tarafı da genişti. İçine şöyle bir göz attım. Bir de ne göreyim, orası çıplak erkek ve kadınlarla doluydu. Altlarından da kendilerine doğru bir ateş bir alev geliyor. Alev vurduğu zaman, neredeyse dışarıya fırlayacak şekilde yükseliyorlar, alev çekilince yine içine dönüyorlar. Alev tekrar aşağıdan yukarı doğru hücum ettiği zaman hep birden bağışıyorlar ve bu işlem böylece devam edip gidiyordu. Ben bunu görünce, "Sübhânallah, bunlar da kim?" dedim. Beni götürenler, "Yürü!" dediler.

Beraberce yürüdük. Geniş bir nehre geldik. Bu nehrin kan kırmızısı suyu vardı. İçinde bir adam yüzmekteydi. Nehrin kenarında da başka bir adam duruyor ve yanına yaklaşınca, ağzına bir taş atıyordu. Ben yine, "Sübhânallah, bu da ne?" dedim. Beni götürenler, "Yürü!" dediler. Sonra da gördüğüm bütün bu acâyip şeyleri şöyle izâh ettiler:

Taşla başının yarılmakta olduğunu gördüğün ilk adam, önce Kur'ân-ı kerime sarıldığı hâlde sonradan onu bir kenara iten, onun esaslarına riâyet etmeyen ve beş vakit farz namazı kılmayan kişidir.

Kafasının arka tarafına kadar avurtlarının yırtılmakta olduğunu gördüğün şahıs, sabahtan akşama kadar bir sürü yalan söyleyen ve bu yalanları etrafı kaplayan kişidir.

Fırına benzer evdeki gördüklerin, zînâ eden erkek ve kadınlardır.

Suyu kan rengindeki nehirde yüzmekte olduğunu gördüğün şahıs, tefecilik yapan kişidir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 TEMMUZ 2006 CUMARTESİ · KAYIT 239

Örnek bir anne portresi

Aileyi ayakta tutmada, sabrın, tahammülen ve hoşgörünün önemi büyüktür. Geçmişte bunlar kuvvetli olduğu için boşanmalar çok azdı. Günümüzde ise bunlar her gün biraz daha zayıfladığı için boşanmalar hızla artmaktadır. Geçmişle bu günün mukayesesini yapabilmek için 1860 doğumlu bir Osmanlı kadının haleti ruhiyesini oğlunun kaleminden sizleri sunmak istiyorum:

Anam pek mübârek bir kadındı. Kendi hâlinde sessiz, ev işi ve çocuklarıyla meşgul olan bir anneydi. Gayet zeki ve işbilirdi. Her sözünde bir hikmet vardı. Bana daima nasihat eder, beni fazilete teşvik ederdi. Namuslu olmayı, kimsenin hakkını yememeyi, yalan söylememeyi, elden gelirse iyilik etmeyi ve emsâli faziletleri söyler, beni eğitirdi. Beni fazilete sevkeden özellikle onun bu terbiyesidir.

Öyle sözleri vardır ki; bu kadar tahsil ettim, üniversite bitirdim, o sözler hâlâ bende kıymetini kaybetmemiştir. Hayatımda bana düstur olmuşlardır. Annemin bir gün namazını bıraktığını bilmiyorum. Eve alınan kibritleri, üzerindeki canlı resimleri kazımadan eve sokmazdı. Hem ev işlerini yaptı, hem beş çocuğunu büyüttü. Hem de babamın dükkânının işini görürdü. Ayakkabıcı olan babamın, kunduraların yüzlerini evde makine ile hep o dikmiştir.

Babam sert mizaçlı bir adamdı. Onu yumuşaklıkla güzelce idâre ederdi. Babasından mirâs kalan boynundaki gerdanlık altınları babama sermâye olarak vermiş olan annem, bunu ağzına bile almazdı.

Babam bazan ona sertlik gösterirdi. Annemin ona bir defacık olsun karşılık verdiğini görmedim. Bir defa, artık üniversite son sınıflarına gelmiştim. Babam anamı azarladı ve biraz da hırpalayıp gitti. Babam haksızdı. Bu haksızlığa isyân eder bir hâle geldim. Anam bir odaya çekildi. Biliyordum ki; ağlamak için çekildi. Bana pek dokundu. Yanına gittim; baktım ağlıyor. Dedim ki: "Ana! bu nedir? Daha ne vakte kadar çekeceksin? Ben artık büyüdüm. Başımda yerin var. Seni

başımda taç gibi taşırım. Sen de ona söyle! Artık yeter, de! Nedir senden çektiğim bu, de!"

Bu hâlde bile bana cevabı şu oldu: "Oğlum bu nasıl söz! O benim erkeğimdir. Kadınların erkeklerine itâat etmeleri vazîfeleridir. Onların Cenneti kocalarının ayağı altındadır. Ben ona nasıl karşılık veririm?"

Bu yüksek fazîlete hayran oldum. Bana onun bir dersi de bu oldu. Akşam babam geldiği vakit, anam sanki hiçbir şey yokmuş gibi babama muameleler etti, sözler söyledi, hizmet etti. Babam da hatâsını anladı, daha iyi oldu.

Hakîkî bir ana olan bu kadın bütün çocuklarını büyük bir şefkatle severdi. Yemek, elbise gibi şeylerde bizi birbirimizden aslâ ayırmazdı.

Ah ne yazık ki; ittihatçılar beni yurt dışına attıkları vakit ölmüştü. Ölüm döşğinde "Ah, yavrum! Bir kerecik olsun görmiyerek ölüyorum" diye diye vefât etmiş. Bu içimde hicrândır. Ve bu hicran mezarıma kadar gidecektir. Onun mübârek yüzünü, elini bir daha öpemedim. Onu bir daha kucaklayıp "A, benim sevgili anam!" diyemedim. Duâsını alamadım.

Meb'us olduğum zaman istememiş, kabûl ettim diye üzülüp ağlamıştı. Ve: "Sen doğru adamsın başına bin belâ gelir. Seni kaybetmek istemiyorum" demişti.

Sonra hapis, sürgün, sokakta vurulmak, idâm cezâsı, vs... Her şey başıma geldi. Hapishanelerde anamın bu sözlerini acı acı hatırladım. Nihayet dediği gibi beni kaybederek hasretle öldü.

Serbest olunca, mezarına gidip doyasıya ağladım. Fırsat buldukça da mezarına gelip, onbir ihlâs bir fâtiha okuyorum. Yaptığım hayır hasenatın sevâbını ona da gönderiyorum. Namazlardan sonraki duâlarımda onu unutmuyorum. Elimden başka ne gelir?

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 TEMMUZ 2006 CUMA · KAYIT 240

“Vücudümün her zerresi dile gelse...”

Zamanının din ve fen bilgilerinde zirvede olan büyük İslam alimi İmam-ı Gazali hazretleri, “Astronomi ve anatomi bilmeyen, Allahü tealanın varlığını ve kudretini

anlayamaz.” der. Bugün hayatta kalmamızda önemli bir yeri olan duygu organlarımız üzerinde biraz durmak istiyorum.

Duygu organlarımız, dışarıya açılan birer pencereimizdir. Etrafımızı beş duygu organımız ile tanıyoruz. His organlarımız olmasaydı, hiçbir şeyden haberimiz olmayacaktı. Kendimizi bile bilemiyecektik. Yürüyemeyecek, birşey yapamıyacak, yaşayamıyacaktık.

Anamız, babamız olamıyacak dolayısıyla biz de var olamıyacaktık. Rûhumuza tatlı gelen güzellikleri göremeyecek, güzel sesleri duyamıyacak, onları sevmeyecektik.

Bir canlının yaşayabilmesi için beş duyu organı şarttır. Bunlar olmasa, canlının, cansız bir cisimden, bir kaya parçasından farkı olmayacaktı. Çünkü, bu hislerimizden biri eksik olduğunda, diğerleri bunu tamamlar, yardımcı olur. Meselâ, gözleri görmiyen kimse, bastonla, dokunma organları ile bu eksikliği kısmen de olsa ihtiyacını görece kadar giderir. Kendini tehlikelerden korur, yolunu bulur. İşitme organı ile, sesin tahlilini yapar. Uzaklığı, yakınlığı tayin eder, ne sesi olduğunu ayırt eder.

Kulağı işitmiyen kimse, gözünün yardımıyla, işâretlerle merâmını anlatır. Zaten, bir his organı yok ise, diğer organlar veya bu organlardan biri normalin üzerinde faaliyet gösterme kapasitesine sahiptir. Çok daha hassastır.

Dokunma duygusu hiç olmayan, yemeği ağzında çiğneyemez, diliyle dolaştıramaz, yutamaz. Çünkü, ağzında birşey olduğunu hissetmez. Yürüyemez, çünkü yürüyebilmesi için, yere bastığını hissetmesi lâzımdır. Bu his olmayan dengesini kaybeder, ayakta kalamaz.

Her canlının hayatını devam ettirebilmesi için, çiftleşmesi şartı vardır. Bu olmazsa hayat biter. İşte bu fiiliyatın olabilmesi için, beş duygu organı şarttır. Bu duygular yok ise, bir araya gelmenin, üremenin, çoğalmanın imkânı yoktur.

Bu duygu organlarımız, muazzam birer cihazdır. Bu kadar gelişmiş teknolojiye rağmen, duygu organlarının tam olarak yerini alacak cihazlar geliştirilememektedir. Geliştirilenler ise, normal bir organın çok az bir fonksiyonunu yerine getirebilmektedir.

Allahü teâlâ herşeyi en güzel ve en faydalı olarak yarattı. Meselâ, dünyamızı güneşten yüzelli milyon kilometre uzakta yarattı. Daha uzakta yaratsaydı, hiç sıcak

mevsim olmaz, çok soğuktan ölürdük. Daha yakın yaratsaydı, çok sıcak olur, hiç bir canlı yaşayamazdı.

Dünya belli bir güzergâh takip ederek, güneşin etrafında dönmekte, yolundan hiç sapmadan muntazam olarak dolaşmaktadır. Diğer gezegenler de, kendilerine tayin edilen yoldan, güzergâhtan hiç sapmadan boşlukta seyir etmektedirler. Bunların hepsinin kendiğilinden olduğunu, rastgele, yol aldıklarını kim iddia edebilir. Birisi böyle bir iddiada bulunsa, bunun aklından şüphe edilmez mi?

Teneffüs ettiğimiz havaya baktığımızda da rastgele bir karışım olmadığını görürüz. Etrafımızı saran hava hacminin % 21'i oksijendir. Oksijen hücrelerimize kadar girip, oraya gelmiş olan gıda maddelerini yakarak, bize kuvvet, enerji veriyor.

Oksijenin havadaki miktarı daha çok olsaydı, hücrelerimizi de yakar, hepimiz kül olurduk. Miktarı % 21 den az olsaydı, gıdalarımızı yakamazdı. Enerjisizlikten yine, hiç bir canlı yaşayamazdı. Bütün bunlara tesadüf denebilir mi? Diyenlere akli başında insan gözü ile bakılabilir mi?

Cenab-ı Hakka bu nimetlerin karşılığı olarak durmadan şükür etsek, yapılması gereken şükrün binde birini bile yapmış olamayız. Acizliğimizi, zavallılığımızı görüp Allahü tealanın merhametine, ihsanını sığınmaktan başka yapılacak bir şey yok. Şair ne güzel söylemiş:

Vücudümün her zerresi, gelse de dile / Şükrünün binde birini yapamaz bile.

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 TEMMUZ 2006 CUMARTESİ · KAYIT 241

Tesâdüfen oluyor saçmalığı

Dünyada herşey değişiyor. Canlılar ölüyor, cansızlar yıpranıp eskiyor, zamanla onlar da yok oluyorlar. Nitekim, dedelerimiz, eski milletler yok olmuşlar, binâlar, nice şehirler yok olmuş. Bizden sonra da başkaları meydana gelecek. Bu mu'azzam, çok büyük değişiklikleri yapan bir kuvvet vardır. Allaha inanmıyanlar, "Bunları tabiat yapıyor. Herşeyi tabiat kuvvetleri yaratıyor" diyorlar.

Bunun böyle olmadığını kendileri de pekâlâ biliyorlar. Bir otomobilin parçaları, tabiat kuvvetleri ile mi bir araya gelmiştir? Suyun akıntısına kapılan, sağdan

soldan çarpan dalgaların te'siri ile biraraya yığılan çöp kümesi gibi biraraya yığılmışlar mıdır? Otomobil tabiat kuvvetlerinin çarpmaları ile mi hareket etmektedir?

Aklı başında birisi, bu sorumuza güler. Hiç böyle şey olur mu? Otomobil, akıl ile, hesâb ile, plân ile, birçok kimselerin, titizlikle çalışarak yaptıkları bir san'at eseridir. Otomobil, dikkat ederek, akıl, fikir yorarak, hem de trafik kâidelerine uyarak, şoför tarafından yürütülmektedir demez mi?

Tabiatteki her varlık, otomobil ile mukayese bile edilemeyecek büyüklükte bir san'at eseridir. Bir yaprak parçası, mu'azzam bir fabrikadır. Bir kum tanesi, bir canlı hücre, fennin bugün biraz anlıyabildiği ince san'atların birer sergisidir.

Bir otomobilin tabiat kuvvetleri ile, tesâdüfen hâsıl olacağını kabûl etmeyen kimse, baştan başa bir san'at eseri olan bu âlemi tabiat yaratmış diyebilir mi? Elbette diyemez. Hesâblı, plânlı, ilimli, sonsuz kuvvetli bir yaratıcının yaptığına inanmaz mı? Tabiat yaratmıştır, tesâdüfen var olmuştur demek, saçmalığın, ahmaklığın ta kendisidir!

İslâm düşmanlarının, kendilerine önder, rehber olarak gösterdikleri, İngiliz doktoru Darwin bile, "Gözün yapısındaki san'at inceliğini düşündükçe, hayretimden tepem atacak gibi oluyor" demiştir.

Bugün fennin buluşları, başarıları diye öğündüklerimiz, bu tabiat san'atlarından birkaçını görebilmek ve taklîd edebilmekten ibârettir. Uçağın yapımında, kuşların; helikopterin yapımında, helikopter beceğinin örnek alınması gibi.

Bir ineği düşünelim. İneğin yediği, yemyeşil ot, bembeyaz, protein ve mineraller bakımından zengin süt hâlinde gelmektedir. İneğin kimya fabrikası, bu otu süte çevirebilmektedir.

İpek böceğinin durumu da bundan farklı değil. İpek böceği de, yine yemyeşil dut yaprağını yiyip, bembeyaz saf ipek imâl edebilmektedir.

Bu şekilde misâlleri çoğaltarak, milyonlarca misâl bulmak mümkün. Bugün her türlü teknik gelişmeler zirvede olmasına rağmen, saf süt imâlî yapılamamaktadır, saf ipek imâl edilememektedir. Uygun kan bulunamadığı için binlerce hasta ölmektedir. Vücut fabrikasında hiç haberimiz olmadan imâl edilen kan, imâl edilememektir.

Baştan başa bir san'at eseri olan bu âlemi, kainatı tabiat yaratmış, kendiliğinden yaratılmış demek mümkün mü? Elbette mümkün değil. Hesâblı, plânlı, ilimli,

sonsuz kuvvetli bir yaratıcının yaptığına aklı başında olan herkes hemen inanır. Tabiat yaratmıştır, tesâdüfen var olmuştur demek, câhillik, ahmaklık olur. Aklı başında olan kimselerin söyleyeceği söz değildir.

Daktilo ile yazmasını bilmeyen bir kimse, bir daktilonun tuşlarına gelişigüzel, meselâ beş kerre bassa, elde edilen beş harfli kelimenin türkçe veya başka bir dilde bir ma'nâ ifâde etmesi acaba ne derece mümkündür? Şâyet gelişigüzel tuşlara basmakla bir cümle yazmak istenilse idi, bir ma'nâ ifâde eden bir cümle yazılabilecek mi idi? Kaldı ki, bir sahîfe yazı veya kitap teşkîl edilse, sahîfenin ve kitabın, tesâdüfen belli bir konusu bulunacağını sanan kimseye akıllı denilebilir mi?

Bütün bunlar, Cenab-ı Hakkı tanımaya, büyüklüğünü idrak etmeye vesile olacak ibretli olaylardır. Tanımanın, idrak etmenin alameti de, O'nun emir ve yasaklarına uymaktır. Yaşayışında O'nun tayin ettiği dairenin dışına çıkmamaktır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 TEMMUZ 2006 CUMA · KAYIT 242

Sevapların on misli yazıldığı ay

Geçen Çarşamba, mübarek üç ayların başlangıcı olan Receb ayının birinci günü idi. Dün de, bu ayların ilk mübarek gecesini olan Regaib Kandili idi. Bu vesile ile kandillerle ilgili bazı yanlışlıkları dile getirelim. Memleketimizde ve birçok İslâm memleketlerinde, bir asırdan beri, Peygamberimizin babası Abdullah'ın evlendiği geceye, Regâib kandili ismini veriliyor. Regâib gecesine böyle manâ vermek doğru değildir.

Böyle söylemek, Resûlullah efendimizin dokuz aydan önce dünyayı teşrîf etmiş olduğunu bildirmek olur ki, bu da, noksanlık ve kusûrdur. Her bakımdan, her insanın üstünde ve her bakımdan kusûrsuz olduğu gibi, Amine vâlidemizi nûrlandırdığı zaman da, noksan ve kusûrlu değildi. Bu zamanın noksan olması, tıp ilminde ayıp ve kusûr sayılmaktadır. Regâib kandilinin, Resûlullah efendimizin babası Hz. Abdullah'ın evlendiği gece ile hiçbir ilgisi yoktur.

Regaib Gecesi'nin kıymeti, çeşitli hadîs-i şerîfler ile bildirilmiştir. Receb ayı, kıymetli aylardan olduğu için her gecesini kıymetlidir. Her cum'a gecesini de kıymetlidir. Bu iki kıymetli gece bir araya gelince daha kıymetli olmaktadır. Allahü

teâlâ, bu gecede mü'min kullarına râğibetler yâni ihsânlar, ikramlar yapar. O gece yapılan duâ reddolmaz ve namaz, oruç, sadaka gibi ibâdetlere kat kat sevap verilir. O geceye hürmet edenleri affeder.

Bazı camilerde bu gecede Regâib namazı diye bir namaz kılınmaktadır. Regâib namazı diye bir namaz yoktur. Hicretten dörtyüz seksen sene sonra ortaya çıkmıştır. Birçok âlimler bunun, çirkin bid'at olduğunu bildirmişlerdir. Çok kimsenin kılmasına aldanmamalı, sünnet sanmamalıdır. Hatta bazı camilerde de bu namaz cemâ'atle kılmaktadırlar. Halbuki, nâfile namazları cemâ'atle kılmak mekruhtur. Böyle mubarek gecelerde kazası olan kaza namazı kılmalı, kazası olmayan da Allah rızası için nâfile namaz kılmalıdır.

Bir yanlış da, kadınların bu gecelerde cami cami dolaşmalarıdır. Kadının en makbul namazı evinde kıldıklarıdır. Yine orucunu tutup evinde diğer ibadetlerle ile meşgul olmasıdır.

Bir gün Peygamber efendimiz, Receb ayındaki ibâdetlerin fazîletini anlatıyordu. Yaşlı bir zât, "Yâ Resûlallah, ben Receb ayının hepsini oruç tutamam, dediğinde; Peygamber efendimiz buyurdu ki: "Sen Receb ayının birinci, onbeşinci, sonuncu günleri oruç tut, hepsini tutmuş sevâbına kavuşursun. Çünkü sevaplar on misli yazılır. Fakat sen Receb-i şerîfin ilk cum'a gecesinden gafil olma ki, melekler o geceye Regâib gecesini demişlerdir. Zira o gece, gecenin üçte biri geçtikten sonra göklerde ve yerde bir melek kalmaz, hepsi Kâ'be-i muazzama etrafında toplanırlar. Allahü teâlâ onlara hitâben: "Ey meleklerim dilediğinizi benden isteyiniz." buyurur. Onlar: "Yâ Rabbî, istediğimiz, Receb ayında oruç tutanları mağfiret etmendir." deyip, isteklerini arzederler. Allahü teâlâ: "Ben, Receb ayında oruç tutanları mağfiret ettim buyurur."

Peygamber efendimiz, başka bir zaman da Receb ayının hilâlini görünce Selmân-ı Fârisî hazretlerine:

- Ey Selmân, erkek ve kadın mü'minlerden biri Recebde her rek'atında fâtiha-i şerîfeyi bir kere, ihlâs-ı şerîfi ve Kâfirûn sûresini üç kere okuyarak otuz rek'at namaz kılsa, Allahü teâlâ onun günâhını elbette mağfiret eder ve ona yılın bütününü oruç tutmuş gibi sevab verir. O kimse gelecek yıla kadar namaz kılanlardan olur ve mahşer yerinde susuzluktan emîn olur, buyurdu.

Hadis-i şerîifte bildirilen otuz rek'at namaz, nâfile namazlardandır. Nâfile namazlar, 2 veya 4 rek'atte bir selâm verilerek kılınır. Eftal olanı, iki rek'atte bir selâm vermektir.

Kaza borcu olanlar, Receb ayında kaza namazlarını kılarken bu namaza da niyyet ederlerse, hadîs-i şerîfte bildiriler bu büyük sevaba da nail olurlar.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 29 TEMMUZ 2006 CUMARTESİ · KAYIT 243

Mübârek günler ve geceler

Geçtiğimiz Cuma akşamı ragaib kandili idi, Ağustosun 20’ sinde de Mirâç Kandili var. Arkasından Berat Kandili, Kadir gecesı.. devam edecek. Mübârek geceler, İslâm dîninin kıymet verdiği gecelerdir. Allahü teâlâ kullarına çok acıdığı için bazı gecelere, bazı günlere kıymet vermiş, bu gecelerdeki, günlerdeki duâ ve tevbeleri kabûl edeceğini bildirmiştir.

Kıymetli geceye kendinden sonra gelen günün ismi verilir. Önceki günü öğle namazı vaktinden, o gecenin fecrine kadar olan zamandır. Yalnız, Arefe ve üç Kurban günlerinin geceleri böyle değildir. Bu dört gece, bu günleri takip eden gecelerdir.

Senenin belli günleri kıymetli olduğu gibi, belli ayları da diğerlerinden farklıdır, diğerlerine göre daha fazîletlidir. Senenin belli günleri gibi, haftanın günleri de farklıdır. Allahü teâlâ, bazı günleri de diğerlerinden daha fazîletli yaratmıştır. Diğer ümmetlerde de bu günler farklı olmuştur. Müslümanların cum'a günü kıymetlidir. Sevgili Peygamberimiz buyurdu ki:

“Cumartesi günleri yahûdîlere, pazar günleri nasârâya verildiğı gibi, cum'a günü, müslümanlara verildi. Bugün, müslümanlara hayır, bereket, iyilik vardır.”

Bu mübârek aylarda, gecelerde, günlerde va'dedilen sevâblara kavuşabilmek için, her şeyden önce i'tikadı düzeltmelidir. Ehli sünnet itikadına sahip olunmalıdır. İlmihal bilgilerini, ibâdetleri, haramı ve helali öğrenmeli ve yaşayışı bunlara uygun hale getirmelidir. Çok tevbe ve istigfar etmeli, kazaya kalmış oruç ve namazları, bu günleri vesile ederek hemen kaza etmeye başlamalıdır.

Bir an evvel bu borçlardan kurtulmak için çalışmalıdır. Kaza borcu olanın, nafîle ibâdetlerle meşgul olması uygun değildir. Nafîle ibâdetlerin sevâbına kavuşabilmek için, farzları yapmak ve farz borçlarını bitirmek, haramdan sakınmak lazımdır.

Fırsatı, ganîmet bilmelidir. Bu günlere bir daha kavuşup, kavuşamayacağımız belli değildir. Bu günleri fırsat bilerek günâhlara istigfar etmeli, Allahü teâlânın affetmesi için yalvarmalıdır. İbâdetleri yapmalı, ömrü zayi etmemelidir.

Mübârek aylar ve geceler günâhkâr ve yaratılış gayesini unutan insanlara kerem ve ihsan sahibi yüce Allah tarafından tanınan ve eğer değerlendirilirse çok büyük kazançlara vesile olan bir fırsattır.

Bu aylarda ve gecelerde içimizi ve dışımızı bilen Rabbimize karşı, nefsimizi muhasebeye çekmeli, O'nun bizim dünya hayatımızı ve âhîret hayatımızı huzur ve saadet içinde geçirmemiz için gönderdiği İslâma tam teslim olup olmadığımızı gözden geçirmeli, hiç vakit geçirmeden İslâmın rahmet, bereket, mağfiret, fazilet ve hayat bahşeden çeşmesinden kana kana nasip almak için bu ayları başlangıç yapmalıyız.

"Bana açılan duâ ellerini boş olarak geri çevirmek benim şanıma yakışmaz" ve "Duâ edin cevap vereyim" buyuran Rabbimizin bu va'dinden istifade ederek, kendimize, âilemize, komşularımıza, milletimize ve bütün Müslümanlara dua etmeliyiz.

Bu gecelerde kaza namazı nafîle namaz kılmanın yanında Kur'ân-ı kerîm okumalı, duâ ve tevbe etmeli, sadaka vermeli, Müslümanları sevindirmeli, bunların sevâblarını ölmüşlere de hediye etmelidir. Gündüzleri de oruç tutmalıdır. Bu gecelere saygı göstermelidir. Saygı göstermek, günâh işlememekle olur.

Mübârek günlerde ve aylarda yapılan duâlar kabûl edildiği gibi, bu aylarda yapılan bedduâlar da reddolunmaz. Bunun için, büyükleri, bilhassa ana-babayı üzmemeli, onların bedduâsını almamalıdır. Bu geceyi fırsat bilip, büyüklerimizi ziyâret etmeli, onların gönüllerini ve hayır duâlarını almalıdır. Yakınları uzakta olanlar, telefonla arayıp kandillerini tebrik etmelidir. Bütün Müslümanlar, mübârek günlerde, gecelerde birbirlerini arayıp tebrikleşmelidir.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

08

Ağustos

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 AĞUSTOS 2006 CUMA · KAYIT 244

İnsan başıboş değildir

Toplumsal gözö önünde olan, sanatçı, politikacı, ilim adamı gibi kimseler yaşayışlarına, sözlerine dikkat etmek zorundalar; hatta buna mecburlar. Çünkü, sorgulamadan, yaptıkları doğru mu yanlış mı demeden, onları körö körüne taklit eden pek çok hayranları vardır.

Geçenlerde bir bayan sanatçı bir açılışta yaptığı konuşmada, “Mutlu bir birlikteliğı olduğunu” söyledikten sonra “evliliğı hiç düşünmediğini” de ilave etti. Hızını daha da alamayarak, “Eğer babaannemin döneminde yaşasaydım evlenip bir sürü çoluk çocuk yapardım, ama şu zamanda evliliğı inanmıyorum. Evlilik gibi çirkin bir şey asla yapmam. Evlenip de kimsenin kahrını çekemem. ‘Yok oraya gittin, yok buraya gittin’ diye kimseye hesap veremem.” dedi.

Ertesi gün bu konuşma gazetelerde, TV’lerde, “Evlilik gibi çirkin bir şey asla yapmam” başlığı ile verildi.

Kendini bilmez bir sözde sanatçının bu kısa konuşması ile devirdiğı çamlara bakın: Gençleri, birliktelik adı altındaki nikahsız, gayri meşru hayata özendiriyor. Evliliğın, lüzumsuz, hatta zararlı, kötü bir davranış olduğı imajını veriyor. En önemlisi de toplumun temel taşı olan aileyi hiçe sayarak yıkılmasını teşvik ediyor.

Neymiş efendim, kimseden emir almazmış, kimseye hesap vermezmiş. Toplumda hesap vermeyen, emir almayan insan var mıdır? Bu kendini bilmez, çalıştığı manken şirketine, emrinde olduğı patrona hesap vermiyor mu? Her istediğini yapabiliyor mu?

İnsanlar medeni olarak yaratılmışlardır. Bir cemiyet, bir toplum içinde yaşamak zorundadırlar. İnsanı hayvanlardan ayıran en önemli fark da budur. İnsanlar hayvanlar gibi başı boş değildirler. Akıllarına gelen her şeyi yapamazlar. En alttaki memurdan tutun da, Cumhurbaşkanına varana kadar, herkes bir yerlere hesap vermek zorundadır. Resmi kurum olsun, özel şirkette olsun herkes belli kurallara uymak, başında bulunan amirinin, müdürünün direktiflerine göre hareket etmek zorundadır.

Bunun gibi ailede bir kurumdur. Bunun ayakta kalabilmesi için belli kuralları vardır. Kadın veya erkek evde, ben istediğim gibi hareket ederim, diyemez. Her nedense, akşama kadar işyerinde, kendisine bir zarar gelmesin, işten atılmasın diye müdürünün ağzının içine bakan, her türlü kaprisine katlananlar, akşam eve gelince kahraman kesiliyorlar. Eşler işyerlerinde şeflerine, patronlarına gösterdikleri itaatin, saygının yarısını evde birbirlerine gösterecekler boşanmalar durur, aileler dağılmaktan kurtulur.

Aile toplumun vazgeçilemez bir parçasıdır. Ailesiz bir toplum düşünülemez. Bir toplumun yıkılmasının yolu aileyi yıkmaktan geçer. Dış güçler, Türklerdeki sağlam aile yapısını bildikleri için, aileyi yıkmadıkça Türk toplumunu zarar veremeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Bunun için, son 50-60 yıldan beri bütün güçlerini bu yöne çevirdiler. Gazetelerde, TV’lerde “magazin” adı altında, yukarıda bahsettiğim tür haberlere çarşaf çarşaf yer vererek ailenin temeline dinamit koydular.

Son yıllarda bu çalışmalarının neticelerini almaya da başladılar. Yapılan araştırmalara göre, evlenen gençlerin yarısı 1-2 yıl içinde ayrılıyor. Ayrılınca ne oluyor, çocuklar ortada kalıyor. Aile şefkatinden mahrum kalan çocuklar, her türlü kötülüğe açık oluyorlar. Uyuşturucu bağımlısı çocukların çoğunun dağılmış aile çocukları olması bunun açık göstergesidir.

Başka ne oluyor? Fuhuş alabildiğine yayılıyor. Fuhuş tacirleri, çaresiz kalmış koca kahır çekmem diyen kadınları köle olarak kullanıyor. UNODC'nin raporuna göre, insan tacirlerinin asıl mağdurları kadınlar. İnsan tacirleri tarafından mağdur edilen her 100 kişiden 77'si kadın, 33'ü çocuk. Bunların yüzde 87'si seks kölesi olarak kullanılıyor.

İşte, “Evlilik gibi çirkin bir şey asla yapmam” zihniyetinin bedeli bu. Bu bedeli de maalesef en feci şekilde ödeyenler de kadınlar ve çocuklar...

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 AĞUSTOS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 245

Huzurun gerçek adresi

Bazı şeylerin geri dönüşü zordur, hatta çoğu zaman mümkün değildir. Bugün bütün dünyada aile önemli bir yara aldı. Ölüm kalım mücadelesi veriyor. Aileyi bu

hale Batı getirdi. Patronlar kadını istismar ederek, ceplerini doldurmak istediler. Ceplerini doldurdular fakat ailenin için boşalttılar. Hiçbir toplumda huzur kalmadı. Rüzgar eken fırtına biçer. Siz huzurun kaynağını kurutursanız netice bu olur. Şimdi birçok ülke hatasının farkına vardı, geri dönüş yapmak istiyor fakat ok yaydan çıktığı için bundan geri dönüş imkanı yok.

Batı'nın etkisiyle bizde de aile bağları hayli zayıfladı fakat daha kopmadı. Yol yakınken ailenin kıymetini bilelim, aile bağlarını kuvvetlendirmek için elimizden gelen her şeyi yapalım. Yoksa son pişmanlık fayda vermez.

Bunun için eşler birbirlerinin kıymetini bilmeli, ufak tek şeyler yüzünden birbirlerini kırmamalı, üzmemelidir. Kırıcı her hareket, aile bağına zedeler, zamanla da kopmasına sebep olur. Aileler de, evli çocuklarına yerli yersiz müdahale edip onları huzursuz etmemelidir. Genelde huzura, rahata kavuşmak için yapılan boşanmalar tarifi mümkün olmayan huzursuzluklara sebep olmaktadır. Çünkü huzurun kaynağı ailedir, başka yerde huzur aramak beyhudedir.

Günümüzde her sokak başında, özellikle kadınları istismar etmek için pusuya yatmış o kadar kötü niyetli kimseler var ki... Sözde manken, şarkıcı, artist, tezgahtar, konfeksiyoncu şu kursu bu kursu adı altında akıl almaz tuzaklarla karşı karşıya genç kızlarımız..Nitekim, Marmara Üniversitesi Rektörü, barınma sorunu olan kız öğrencilerin kadın satıcılarının eline düştüğünü ifade etti.

Yine, 'Bazı manken ajansları fuhuş merkezi gibi' diyen uzun yıllardır İstanbul'da görev yapan bir Emniyet yetkilisi de sokağın ne hale geldiğini bakınız nasıl anlatıyor: "Uyuşturucu ve fuhuş ortak işleyen çark. Bu çarkın içerisindeki insanların bazıları yetenekli; bazısının sesi güzel, bazısının fiziki özellikleri var. Çevrelerindeki insanlar tarafından televizyona çıkmaya teşvik edilip ünlü yapılıyorlar. Fuhuş piyasasında ne kadar ünlü olursanız fiyatınız o kadar artar. Fuhuştan kazanılan para ise uyuşturucu için kullanılıyor. Manken olmak için ajanslara gelen gençler ilk olarak fuhuşa itiliyor. Kızlar ve erkekler bilinçli olarak aynı odalarda, birlikte yatırılıyor. Manken olacağım diye buralara başvuran gençler fuhuş pazarına itilmiş oluyor."

Bütün bu olumsuzlukların sebebi, gençlerin aile hayatından soğutulup serbestlik, özgürlük adı altında sokağa dökülmesidir.

Din İşleri Yüksek Kurulu üyesi Doç. Dr. Halil Altuntaş, aileyi yıkıcı programlar, yayınlar sebebiyle, üniversite gençliğinin, yüzde 33'ünün evliliğe sıcak

bakmadığını söyleyerek "bu olumsuz yönelişin sebepleri üzerinde ciddiyle durmak gerektiğini" ifade etti. Olumsuz sebepler ile ilgili olarak da şunları söyledi: "Evliliğe soğuk bakmak nikahsız birlikteliğe yönelişin bir göstergesidir. Bu durum, toplumdaki dini ve ahlaki değerlerin, eğitilmiş genç nesil üzerindeki etki alanının daralma sürecine girdiğini gösteriyor. Bazı gazeteler ve televizyon programları bu yönelişi teşvik diyor. Magazin dünyasının öne çıkartılan simalarının, evliliğin bağlayıcı ve özgürlükleri kısıtlayıcı olduğu yönündeki beyanları gençleri evlilikten uzaklaştırıyor. 'Ayrıldık ama iki medeni insan gibi arkadaşlığımız sürüyor' sloganı da eksik edilmiyor. Bu tür mesajlar, heyecanları ve hevesleri henüz oturmamış gençlerin aile kurumuna bakışları üzerinde şüphesiz büyük tahribat yapmaktadır."

Evliliğe sıcak bakmayan sanatçı camiasında aslında manevi huzursuzluk had safhadadır. Bütün ömürleri boyunca bunun ıstırabını çekerler. Fakat bunun itirafını yaşları 70'i geçince yaparlar. Nitekim, Türk Sanat Müziği sanatçısı Müzeyyen Senar, ahir ömründe, "Ne sahne ne başka bir şey isterdim. Bir erkekle ömür boyu aile hayatı yaşamak isterdim." İtirafında bulunmuştur.

Cenab-ı Hak, "Allah, evlerinizi, sizin için, bir huzur ve sükûn yeri yaptı." buyurarak.(En-Nahl/80.), huzurun adresini bildirmiş. Huzuru başka yerde arayan, çölde susuz kalmış kimsenin su diye serap peşinde koşmasına benzer!.. Bu koşma sonunda onu helaka götürür.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 AĞUSTOS 2006 CUMA · KAYIT 246

“Kanla alınan para ile satılamaz!”

Filistin halkının dramatik hali ortada. Her gün tüyler ürpertici manzaralarla karşılaşyoruz. Osmanlı idaresinde bulunduğu 400 yıllık huzurlu bir dönemden beri, Filistin halkı hiç huzur görmedi. Yaşanan acılar, felaketler her gün arta arta bugüne gelindi. Tarihten ibret almak gerekir. İbret alınmazsa aynı şeyler tekerrür eder. Bunun için öncelikle, Filistin'in dününü ve bugününü bilmemiz lazım.

Hazret-i Ömer'in halifeliği zamanında 637'de Kudüs'ün fethiyle Filistin, Müslümanların hâkimiyeti altına girdi. 1516 senesinde de, Yavuz Sultan Selim tarafından Osmanlı topraklarına katıldı. Osmanlı Devleti'nin son zamanlarına kadar, Filistin halkı bolluk, refah ve huzur içinde yaşadı.

İngiltere 19. asrın başlarında Ortadoğu'nun zenginliklerinden faydalanmak, dünya hâkimiyetini devâm ettirebilmek ve İslâm ülkelerini bölmek için Filistin'de bir Yahûdî Devleti kurulması ve bunun için dünya Yahûdîlerini bir bayrak altında toplama fikrini otaya attı.

Bu târihlerde Filistin'de sadece 8000 Yahûdî bulunuyordu. Bu kadar az kişi ile devlet kurulamayacağı için Filistin'in zirâate elverişli bölgelerine Yahûdîlerin göçü teşvik edildi. Buralar Filistinlilerden yüksek paralarla ile satın alındı.

1897'de İsviçre'de Basel şehrinde ilk siyonist kongresi Dr. Theodor Hertzl başkanlığında 200 delege ile toplandı ve bu kongrede mühim kararlar alındı. İkinci siyonist kongre 1898'de yine Basel'de toplandı. İki milyon sterlin sermâyeli "Karen Kaymet" adlı bir vezne vâsıtasıyla Filistin'de, Yahûdî kolonileri teşkiline karar verildi.

Sultan İkinci Abdülhamîd Han bu çalışmaları yakından takip ediyordu. Osmanlı tahtına çıkınca ilk icraatı, Filistin'in bütün topraklarını sarayın (Osmanlı Hânedanının) mülkü hâline getirmek olmuştur. Böylece Filistin'de toprak satışı kesin olarak önlendi. Ayrıca Filistin'e 33 senelik saltanatı esnâsında tek bir Yahûdînin girmesine izin vermedi.

Siyonizm teşkilâtının lideri Dr.Theodor Hertzl birçok defâ saraya ve Bâbîâlî'ye mektup yazdı. İngiltere'nin aracılığı ile Theodor Hertzl ve Haham Moşe Levi, Sultan Abdülhamîd Han ile görüştüler. Dr.Theodor Hertzl, Sultan Abdülhamîd Han'a, Filistin'de altın para karşılığı toprak sattığı takdirde, başta Osmanlı Devleti'nin bütün borçlarını ödemek olmak üzere birçok vaatte bulundu.

Sultan Abdülhamîd Han bu teklifler karşısında çok hiddetlendi ve yüksek sesle: "Dünyânın bütün devletleri ayağıma gelse ve bütün hazînelerini kucağıma dökseler, size siyonistlik adına bir karış yer vermem. Ecdâdımızın ve milletimizin kanıyla elde edilen bir vatan, para ile satılamaz. Derhal burasını terk edin. Defolun!" demiştir.

Bu teşebbüsten sonra, İngilizler başta Abdülhamid han olduğu müddetçe Yahudi Devleti'nin kurulamayacağını anladılar. Bu maksatla İttihat ve Terakki Partisine destek vererek, onun vasıtasıyla padişahı tahtdan uzaklaştırdılar. Abdülhamid Han'ın indirilmesinden sonra kurulan ilk hükümete üç Yahûdî bakan (mâliye, ticâret ve zirâat ile nâfia bakanlıkları) soktular. İttihat ve Terakki Hükümeti'nin ilk icraatlarından biri, azınlıkların da toprak satın alabileceğine dâir kânun çıkartmak oldu. İttihat ve Terakki'nin en büyük ihânetlerinden biri de bu

idi.Yahûdiler geniş topraklar alarak üzerlerine tapuladılar. Sultan Abdülhamîd Hanın şahsî (Hânedan) arâzisi kasten ve yok pahasına Yahûdilere satıldı.

Târih kitaplarında Birinci Dünyâ Harbinin hakikî ve zâhiri sebepleri olarak çok şeyler söylenmiştir. Fakat gerçek sebep Osmanlı Devletini yıkmak ve Yahûdî devleti kurmaktır.

1919'da Filistin'de, Arapların sayısı, Yahûdilerin 16 misliydi. 1922'de 600.000 Araba karşılık 80.000 Yahûdî bulunuyordu. Yahûdî göçü, 1932'den sonra hızlandı ve Hitler'in Almanya'da iktidara gelişi ve Yahûdî aleyhtarı politikası sebebiyle Yahûdilerin Filistin'e göçleri aşırı derecede arttı. 1947'de ise Yahûdî sayısı ile Arap sayısı eşit duruma geldi.

Yarın, Yahudi devletinin kuruluşunu ve bağımsızlık hareketlerini ele alalım.

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 AĞUSTOS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 247

Yağmurdan kaçarken doluya tutuldular

Uzun yıllar yapılan planlı çalışmalar sonunda, 2. Dünya Savaşı bittiğinde, Filistin'de Yahudiler nüfusun çoğunluğunu ele geçirmişlerdi. Savaş, müttefiklerin gâlibiyeti ile de bittiğine göre İngilizlerin sözlerinde durup Filistin'i Yahûdilere hediye etmesine artık hiçbir mâni kalmamıştı.

İngiltere şartlar oluşunca, Filistin meselesini Birleşmiş Milletlere getirdi. 29 Kasım 1947'de ABD'nin baskısı ve 25 oyla Filistin'in Arap ve Yahûdiler arasında taksimine karar verildi. Ardından İngilizler Filistin manda idâresini kaldırıp, yerlerini Yahûdilere terk ederek, süratle Filistin'den çekildiler.

İngilizlerin Filistin'i terk edişlerinin ertesi günü, 14 Mayıs 1948'de Yahûdiler, İsrâil'in kuruluşunu îlân ettiler. 11 dakika sonra ABD ve 2 saat sonra Rusya İsrâil'i resmen tanıdı. 11 Mayıs 1949'da Birleşmiş Milletler, 1 oy farkı ile İsrâil'i Birleşmiş Milletlere üye kabul etti.

Daha sonraki yıllarda üç defa Arap- İsrail savaşı çıktıysa da, Batılı devletler bu savaşların neticesini İsrail'in lehine çevirmeyi başardılar. 1967'deki üçüncü Arap-İsrail savaşı sonunda, Sina Yarımadası-Gazze, Batı Şeria, GolanTepeleri ve

Kudüs'ün tamâmı İsrâil'in eline geçti.İsrâil bu baskın ve taarruza 16 senede hazırlandı.İsrâil'in ilk başbakanı Ben Gerion konuşmasında:

“Filistin'in bugün elimizdeki haritası, İngilizler tarafından çizilmiştir. Yahûdî milletin bir diğer haritası daha vardır ve bu haritada bizim hudutlarımız Nil Nehrinden Fırat'ın doğusuna kadar uzanır. Bu hedefi, istikbaldeki genç nesillerimiz gerçekleştirecektir.” demiştir.

Şimdi ise “istikbaldeki gençler” tayin edilen hedefe varmanın mücadelesini veriyorlar.

Batılı güçler, bu haksız gasbın neticesinde Filistin halktan bir tepkinin olacağını, bağımsızlık mücadelesi vereceklerini tahmin ediyorlardı. Filistin halkı bu mücadeleye girmeden önce, kendi adamlarını bu sözde mücadelenin içine soktular. Sözde, bağımsızlık örgütleri kurdurdular.. İşte isimlerinden bile ne oldukları belli olan bu örgütler:

Yaser Arafat başkanlığındaki koyu arap milliyetçisi fakat Mao'nun halk savaşı taktiğini benimsemiş El-Fetih Teşkilâtı; Dr.George Habbaş başkanlığında Marksist-Leninist ideolojiye sâhip, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi; Ürdünlü Hıristiyan Naif Havatmen liderliğinde koyu Marksist Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi; Irak Baas sempatizanı olan Abdülvehhab Kayalı liderliğinde Arap Kurtuluş Cephesi; Suriye taraftarı El-Saika; Filistin Genel Yönetimi Halk Kurtuluş Cephesi ile Filistin Silahlı Mücâdele Komutanlığı gibi yedi büyük ve birçok küçük teşkilât kuruldu. 1969'da bu teşkilâtlar, El-Fetih lideri Yaser Arafat etrafında Filistin Kurtuluş Teşkilâtı olarak birleşti.Yaser Arafat, Birleşmiş Milletlerce ve pekçok ülke tarafından Filistinlilerin kânûnî temsilcisi kabul edildi. 15 Kasım 1988'de toplanan Filistin Millî Konseyinin aldığı bir kararla “Filistin Devleti” kuruldu. Fakat devletin memurlarının maaşını Batılı ülkeler ve İsrail veriyordu.

El - Fetih'in Batılıların himayesinde olduğu anlaşılınca, bu defada yine yerli halkın sünni itikatına ters düşüncedeki Hamas, İslâmi Cihad Hareketi, Hizbullah gibi dış destekli başka kurtuluş örgütleri ortaya çıktı. Örneğin, İslami Cihad Hareketinin kurucu ve lideri Dr. Fethi Şikâki, İran yanlısı olup,: "Humeyni, İslâmi Çözüm ve Alternatif" adlı bir kitap yazmıştı.

Bütün bu ideolojik yapılanmalarda en çok Hasan el-Bennâ, Seyyid Kutub ve İzzettin Kassam'ın fikirleri esas alınmıştır. Bunlar ise, şiddet yanlısı, Müslümanı terörist gibi gösteren, İslamı kendilerine göre yorumlayan dinde reform yanlısı

kimselerdir. Dolayısıyla, sünni Ehli sünnet inancına mensup Filistin halkının inancına uymayan düşüncelerdi bunlar.

Kısacası, Osmanlıdan sonra Filistin halkı, kendine doğru yolu gösteren, kendi inancına, yaşayışına ters düşmeyen bir rehber bulamamıştır. Hep yağmurdan kaçayım derken doluya tutulmuştur. Geçmişine sahip çıkan, halkın inancına ters düşmeyen temsilcilerle kavuşana kadar da bu sıkıntıların devam edeceği anlaşıyor. Çünkü yanlış istikamete gidilerek hedefe varılamaz.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 AĞUSTOS 2006 CUMA · KAYIT 248

“Evliler uzun ömürlü olur!”

Batı’ya göre, sağlam bir kurumumuz vardı; bu da geleneklerimize sıkı sıkıya bağlı Türk ailesi idi. Fakat son yıllarda bu kurumumuz da büyük yaralar almaya başladı. Geleneksel aile yapımızdan hızla uzaklaşıyoruz. Maalesef eski aile yapımızın muhafazası için hiçbir ciddi bir çalışma da yapmamaktadır. Geçenlerde, günlerce basını meşgul eden, çocuk kaçırma olayının perde arkasında yaşananlar ailenin içler acısı halini gözler önüne serdi; kimin eli kimin cebinde belli değil.

Yine geçenlerde, daha çok gençlerin ilgi gösterdiği meşhur bir star, beş yıldır beraber yaşadığı bayan ile evlenmeyi düşünmediği söyledikten sonra; “Ben evliliğe inanmam. Çocuk sahibi olacağım zaman evlenirim.” diyerek hayranlarına kötü bir örnek oldu.

Batı ile münasebetlerimiz arttıkça, Türk toplumu da hızlı bir şekilde insani değerlerden uzaklaşmaktadır. Halbuki evlilik, aile sadece insanlara mahsus bir olgudur. İnsanın dışında hiçbir canlıda aile mefhumu yoktur. Beraberlikleri sadece nesillerini sürdürecek kadardır.

İnsanlık aile ile başlar. Yüce kitabımız Kur’an-ı kerimde bildirildiği gibi, aile bir erkek ile bir kadından ibarettir. Hucurat suresi on üçüncü ayet-i kerimesinde mealen: “Ey insanlar! Biz sizleri bir erkek ile bir kadından yarattık. Birbirinizle tanışmanız için milletlere ve kabilelere ayırdık.” buyurulmaktadır.

İnsanoğlunun, insani değerleri bırakıp hayvani özelliklere özenmesini anlamak mümkün değildir. Evliliği sadece cinsel ilişki olarak görmek, çocuk sahibi olmak

için bir vasıta kabul etmek insanı tanımamanın, insanın hayvandan farklı olarak bir de ruhunun olduğunu bilmemenin alametidir.

Evliliğin, ruhen ve bedenen insanı verdiği sayısız faydalar vardır. Evlenmemiş kimselerin genelde kişiliği oturmamıştır, sağlam bir karaktere sahip değildirler. İnsaf sahibi her ilim adamı bunu açıkca ifade etmektedir. Tanınmış ilim adamlarımızdan Prof. Dr. Osman Müftüoğlu evliliğin, ailenin önemini bakınız nasıl dile getiriyor:

“Evlilik, sadece bedensel sağlığımızı korumaz; duygusal ve zihinsel sağlığımızın korunmasında da önemli olduğunu gösteren yüzlerce bilimsel çalışma var. Bu çalışmaların ortak noktası, zihinsel sağlık için güçlü bir aile ve sosyal bağların çok önemli olduğudur.

Evlilik kurumu, sosyal ilişki ağımızın önemli bir parçasıdır. Evlilik, yaşam kalitesi ve süresi üzerinde etkili bir faktördür. Özellikle erkeklerde evli olup olmamak, yaşam kalitesini derinden etkiler. Evli erkekler, bekâr erkeklere oranla daha az hastalanır. Duygusal ve bedensel açıdan kendilerini daha iyi ve mutlu hissederler. Bekar erkeklerde yaşlılık sorunları daha erken yaşlarda ortaya çıkıyor ve çoğu kez daha ağır seyrediyor.

Evlilik kurumunun her iki cinsten de yaşam süresi ve kalitesi üzerine olumlu etkileri olduğu muhakkak. Ama evlilik erkekler için biraz daha önemli bir sosyal bağdır. Evli erkeklerin eşlerini kaybettikten sonra yaşam kaliteleri süratle düşüyor. Evlilere oranla daha kısa ömürlü oluyorlar.

Yalnızlık hiçbir canlı için iyi değildir ama insanlar için dayanılması en güç durumlardan biridir. Güçlü aile, sosyal bağlar, yalnızlık duygusunu azaltır. Bazen sıradan kalabalıklar içindeyken bile rahatlamamız bundandır.

Yaşınız ilerledikçe mükemmelliğe olan tutkunuz törpülenmekte, huzur anlayışınız sadeleşmektedir. Kişisel kusurlarınızı yaşlandıkça daha kolay fark eder, başkalarının kusurlarını sorunsuzca affedersiniz. Eğer iyi ilişkiler kurabilen biriyseniz ve yalnızlığınızı azaltabilecek güçlü sosyal bağlara sahipseniz, yaşlanma yolculuğunuz daha kolay ve neşeli olacaktır.

Evlilik, yalnızlığı azaltmakta ve güçlü sosyal bağlar kurdukmakta çok güçlü bir çözümdür. Güvenebileceğiniz, birlikte yürüyebileceğiniz, paylaşabileceğiniz, geleceği birlikte planlayabileceğiniz, beraberce üretebileceğiniz, zorluklara birlikte katlanabileceğiniz bir hayat arkadaşınız varsa hayatınızın daha sağlıklı, keyifli, huzurlu ve rahat geçeceğinden hiç kuşkunuz olmasın.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 AĞUSTOS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 249

”Şerli olanlarınız bekarlarınızdır”

Evliliğin insan hayatında çok önemli bir yeri vardır. Çünkü, neslin devamı buna bağlıdır. İnsanların ruhen ve bedenlen rahat ve huzur içinde yaşamalarında evliliğin, ailenin büyük rolü vardır. Dün, evliliğin ruhi, bedeni ve sosyal yönden faydalarına değinmiştim. Bugün de, evliliğin dinimizdeki yeri üzerinde durmak istiyorum. Peygamber efendimiz;

”İslamiyette ruhbanlık (evlenmemek) yoktur”

”Nikah yapmak benim sünnetimdir. Sünnetimi yapmayan kimse, benden değildir”

”Bedeni ve maddi güç mevcut iken İslamda evlenmemek şeklinde bir uygulama yoktur.” buyurmuştur.

Peygamber efendimiz her zaman evlenmeyi teşvik buyururdu. Aileye, evliliğe çok önem verirdi. Bir defasında Resulullah efendimiz gençlere şöyle hitap etti: “ Ey gençler, sizlerden kimin evlenmeye gücü yetiyorsa evlensin. Çünkü evlilik gözü harama bakmaktan sakındırır, haya ve iffeti korur.”

Peygamber efendimizin Eshabının bekar kalmasını istemezdi:

”Şerli olanlarınız bekarlarınızdır”, “ Allahü teâlâ, harama düşmekten korkarak evlenene mutlaka yardım eder, “ buyurmuştur.

Evlenme hususunda Kur’an-ı kerimde mealen şöyle buyurulmaktadır:

“ Aranızdaki bekârları, kölelerinizden ve cariyelerinizden elverişli olanları evlendirin. Eğer bunlar fakir iseler, Allah kendi lütfu ile onları zenginleştirir. Allah, (lütfu) geniş olan ve (her şeyi) bilendir. Evlenme imkânını bulamayanlar ise, Allah, lütfu ile kendilerini varlıklı kılınca kadar iffetlerini korusunlar “(Nur: 32,33))

“Kaynaşmanız için size kendi cinsinizden eşler yaratıp aranızda sevgi ve merhamet peydâ etmesi de O'nun (varlığının) delillerindendir. Doğrusu bunda, iyi düşünen bir kavim için ibretler vardır.” (Rum: 21)

Temim kabilesinden Ukka bin Bişr Resulullahın yanına geldiğinde ona, evli olup olmadığını sordu. Hayır cevabı alınca, “Evlenmen için gerekli malın var mı?” diye sordu.. “Var, ey Allahın Resulü!” cevabını alınca. “Evlenmeyen şeytanın işini kolaylaştırır, onun kardeşlerinden olur. Hıristiyan olsaydın rahiplerine katılırdın. Olmadığına göre bu bekârlık niye? Bizim yaşayışımızın gereği evlenmektir. Biliniz ki, sizin en kötüleriniz bekârlarınızdır. İbadetli ve ahlaklı kulları saptırabilmek için şeytanların kadınlardan daha güçlü bir silahı yoktur. Şeytanlar ancak evli olan ibadetli ve ahlaklı kulları saptıramazlar!”

Sonra bu zata seslenerek,” Yazılar olsun sana ey Ukka! Hemen evlen! Evlenmezsen gidip gelenlerden; bocalayanlardan olursun.” buyurdu.

Bunun üzerine Ukka, “Beni evlendir ey Allahın Resulü!” dedi. Resulullah efendimiz de, “Seni Gülsüm kızı Kerîme ile evlendirdim” buyurdu. (Müsnet)

Başka bir zamanda da buyurdular ki:

"Evleniniz. Ben sizin çokluğunuzla diğer ümmetlere övünürüm. Sakın ha! Hıristiyan rahipleri gibi bekârlığa yapışır olmayınız" (Camiü's-Sagir).

Buhârî’de bildirilen hadis-i şerifte de, "...Allah'a yemin ederim ki, ben sizin Allah'tan en çok korkanınız ve en çok takva sahibi olanınızım. Bununla beraber ben bazen oruç tutarım, bazen de oruçsuz bulunurum. Nafile namaz kılarım, gecenin bir kısmında da uyurum. Kadınlarla da evlenirim. İşte bu benim sünnetimdir, her kim benim bu sünnetimden yüz çevirirse, o Benden değildir." buyurulmuştur. (Evlilik ve aile hakkında daha geniş bilgi için “HUZURUN KAYNAĞI AİLE” kitabını önemle tavsiye ederim. (Arı Sanat Yayınevi, 0212 5204151)

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 AĞUSTOS 2006 CUMA · KAYIT 250

“Sabredenlerle beraberim!”

Hayatın tamamının “sabır” olduğu gerçeğini unutup incir çekirdeğini doldurmayan şeyler yüzünden bir kaşık suda fırtınalar kopartan insanlar haline geldik. Eskiden, günlük hayat insanı sabra alıştıırıyordu, hatta zorluyordu. Elektrik yok, su yok, yol yok... Çocukluğumda ilçeye merkep ile pazar alış verişine gidişi

hatırlıyorum. Dört saat gidiş dört saat dönüş. Giderken de gelirken de yüklü oluğu için hayvana binme imkanı da yok. Hiç kimsenin bundan şikayeti de olmazdı. Sıradan bir işti. Eskiden hacca gidişi hatırlayalım. En az üç ay sürüyordu. Yolda çekilen zorluklar, konaklama tesisleri olmadığı için orada çekilen sıkıntılar... Ama kimsenin şikayeti yoktu. Sevinç içinde gidip gelinirdi.

Şimdi öyle mi? Atlıyor arabasına veya otobüse, dört saatlik yol iniyor 20 dakikaya. Atlıyor uçağa üç aylık yol iniyor 1.5 saate. Bu örnekler günlük hayatın her safhası için geçerlidir. Teknolojik gelişmeler günlük hayatta büyük kolaylıklar getirdi. Dolayısıyla insanoğlu her isteğine en kısa zamanda ulaştığı için sabretmeyi unuttu; her arzusunun hemen olmasını istemeye başladı. Teknolojinin her derde deva olacağını zannediliyor. Sıkıntısız hayat olmaz, giden sıkıntıların yerini başka zorluklar alır.

En önemlisi de, eskiden dini telkinlerle devamlı sabır aşılırdı, tevekkül etmenin, sabretmenin faziletleri anlatılırdı. Dini eğitim ve yaşayış zayıflayınca sabra tahammül de kalmadı.

Tahammül kalmayınca da, “sabırsızlık” had safhaya ulaştı. Olaylara gösterilen tepki, isyan, imanın şartı olan “Kaza ve kadere” iman akidesini zedeler hale geldi.

Bunun için sıkıntılara en güzel ilaç olan sabrın ne olduğunu, faziletleni dini kitaplardan okuyup öğrenmemiz lazımdır.

İslâm büyükleri sabrı çeşitli şekilde tarif etmişlerdir:

"Sabır, acı şeyi yüzünü ekşitmeden içmektir. Yâni, şikâyet ve feryatta bulunmadan, hoşnutsuzluk göstermeden, gelen belâya katlanmaktır."

"Sabır, muhalefetten sakınmak, belâların acılığını yudum yudum tadarken, sâkin olmak, geçimde fakirlik başgösterince zengin görünmektir."

"Sabır, belâ gelince güzel edeple durmak, şikâyetsiz olmak, belâda fâni, yok olmaktır."

"Sabır, âfiyet gibi belâ ile de arkadaş ve ahbap olmak, onunla bulunmaktır."

Hazret-i Ali buyurdu ki:

"Sabrın îmândaki yeri, başın bedendeki yeri gibidir. Başsız beden olmayacağı gibi, sabırsız da îmân olmaz."

Şakîk-i Belhî hazretleri buyurdu:

"Musîbete sabretmeyip feryat eden, Allahü teâlâya isyân etmiş olur. Ağlamak, sızlamak, belâ ve musîbeti geri çevirmez."

Belâlara sabretmek, kurtuluşa sebep olan güzel huylardandır. Sabır, peygamberlerin hasletlerindendir. Peygamber aleyhisselâma, "İmân nedir?" diye sorulduğunda, "Sabırdır" buyurdu. Yine sabırla ilgili olarak; "Sabır, Cennet hazinelerinden bir hazinedir.", "Mü'mine gelen her dert, üzüntü, hastalık, eziyyet, sıkıntı, günâhlarına keffârettir.", "Hoşlanmadığın şeye sabretmende büyük hayır vardır." buyurdu.

Sabrın büyüklüğü ve fazileti sebebiyle Kur'ân-ı kerîmde yetmişden fazla yerde sabır ve sabredenlerin sevâblarının hesapsız verileceği bildiriliyor. Allahü teâlâ, "Elbette sabredenlerle beraberim." buyuruyor.

Peygamber efendimiz, büyük taşları kaldırıp kuvvet denemesi yapan bir topluluğa buyurdu ki: "Bu taşı kaldırmaktan daha zorunu bilir misiniz? Bundan daha zorunu size bildireyim mi? Öfkeli bir kimse, öfkesini yener, sonra sabır yolunu tutarsa, sizin en ağır taş kaldırmanızdan daha zor bir işi yapmış olur."

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 AĞUSTOS 2006 CUMARTESİ · KAYIT 251

Depresyonun ilacı: Sabır ve tevekkül

Dün, teknolojik gelişmelerin günlük hayatta büyük kolaylık sağladığından fakat beraberinde bazı olumsuzlukları da getirdiğinden bahsetmiştik. Bu gelişmelerde din ihmal edildiğinden, hatta dine meydan okunduğundan insanların ruh dengesi bozuldu. On kişiden birinin kişiliği bozuk bir toplum haline geldik. Teknolojinin zararı faydasından çok oldu. Çünkü insanın maddeye ihtiyacı oranında manaya da ihtiyacı vardır. Manevi boşluk, olaylar karşısında gösterilmesi gereken, tevekkül ve sabrı zayıflattı. Bu da insanlarda, antisosyalite, depresyon gibi kişilik bozukluklarına sebep oldu.

Bugün kişilik bozuklukları dünyayı tehdit eder boyutları ulaştı. Dünya Sağlık Örgütü'ne göre gelecek yıllarda depresyon dünyanın en önemli sağlık sorunu olacak. Modernleşmenin getirdiği yalnızlaşma, sosyal dayanışma sistemlerinin çözülmesi depresyonu bir salgın hastalık boyutuna taşıyacak.

Kişilik bozukluklarının boyutunu ve tehlikesini konunun uzmanı Doç. Dr. Kemal Sayar bakınız nasıl dile getiriyor: “ABD’de yapılan araştırmalar kişilik bozukluğunun iki katına çıktığını gösteriyor. Bunda genç nesillere değer aktarılamamasının ve televizyon kültürünün üzerinde duruluyor. Antisosyalitede ülkemizde de büyük bir patlama var. Medya aracılığıyla merhametin olmadığı bir dünya sunuluyor. Televole gibi programlar toplumun altını oyuyor. Türk televizyonları Türk toplumunun ruh sağlığını tehdit eden en büyük unsurdur. Bu programlar, insanları değersizleştiriyor, metalaştırıyor. Bunun sonucunda da toplumda birbirine saygı duymayan, nesne muamelesi yapan bir gençlik türüyor.”

Toplamları bu tehlikelerden kurtarmak için ilim adamları çalışmalar yapıyorlar. Fakat gündemleri yine maddi; maneviyat yok. İnsanı sadece maddi bir varlık gördükçe, dünyanın yaratılış gayesini bilmedikçe, bunu kabullenmedikçe insanoğlunun, sıkıntıdan depresyondan kurtulması mümkün değildir.

Dünya mihnet ve sıkıntı üzerine kurulmuştur. Sıkıntının ise, sabretmekten başka çâresi, kabullenmekten, katlanmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Üç sabır çok kıymetlidir: Tâ’ate sabır, günâh işlememeğe sabır, belâ ve sıkıntıya sabır.

Başa gelen her sıkıntının; hastalık, ölüm, malının elden çıkması ve göz, kulak gibi uzuvların görmemesi ve işitmemesi gibi insanın isteği ile ilgisi olmayan musibetlere sabretmekten faziletli sabır yoktur. Belâlara sabır, sıddıkların derecesidir. Bunun için Peygamber aleyhisselâm duâ ederken: “Yâ Rabbî! Bana o kadar yakîn ver ki, musibetler bana kolay ve hafif gelsin!” buyurdu.

Hadîs-i şeriflerde buyuruldu ki:

“Allahü teâlâ buyurdu ki: Belâ gönderdiğim kimseler sabredip insanlara şikâyet etmezse, onlara imânla ölmeyi nasip ederim.”

“Allahü teâlâ buyurdu ki: Ben kullarımdan herhangi birine, bedeninde, malında veya evlâdında bir musibet verdiğim vakit onu güzel bir sabırla karşılarsa, Kıyâmet günü onun için mîzân ve hesap kurmaktan hayâ ederim.”

“Her hangi bir mü’mine bir felâket geldiği vakit, Allahü teâlânın buyurduğu gibi “Allahtan geldik, Allaha gideceğiz” dedikten sonra, Allahım, bu felâketten dolayı beni mükâfatlandır ve bundan hayırlısını bana ver, derse, mutlak sûrette Allahü teâlâ dileğini yerine getirir.”

Bir kimse Resûlullah efendimizin huzûruna gelip, “Ey Allahın Resûlü, malım gitti, param gitti, vücûdum hasta oldu, bunun mükafatı nedir? diye sorunca,

Peygamber efendimiz buna şöyle cevap verdi: “Malı gitmeyen, parası bitmeyen ve hasta olmayan kimsede hayır yoktur. Zîrâ Allahü teâlâ bir kulunu severse, onu belâyâ mübtelâ kılar. Ona belâ verdiğinde, ona sabır ihsân eder.”

Abdullah bin Mübârek hazretleri buyurdu ki:

"Musîbet birdir, kişi, feryat eder, ağlar, sızlarsa, iki olur. Biri musîbet, diğeri sevâbın gitmesi. Bu musîbet öncekinden daha büyüktür. Sabredenlerin karşılığı ise hesapsızdır. Yâni sabredenlere verilen sevâbın miktarını Allahü teâlâdan başkası bilmez."

2006 YILLIK KÜLLİYATI

09

Eylül

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAĞÇESİ · 1 EYLÜL 2006 CUMA · KAYIT 252

Câhil kimselerin âlâmetleri

Şu altı özellik, cahillik âlâmetidir. Câhillik, ahmaklar bu âlâmetler ile belli olur:

Birincisi: Cahiller, yerli yersiz her şeye hemen öfkelenirler, sinirlenirler. İnsana, hayvana ve hoşlanmadıkları her şeye hemen kızıp öfkelenirler. Hattâ cansız varlıklara bile kızarlar, onlara zarar verirler.

İkincisi: Mallarını, paralarını faydasız işlerde sarfederler. Âhırette faydası olmayan, hattâ âhırete zarar verecek işler yapan yerlere harcarlar. Akıllı insana yaraşan, malını, mülkünü, servetini faydalı yerlere harcamak, hiç bir sevâbı ve hiç bir faydası olmayan yerlere harcama yapmaktan sakınmaktır. Âhırette, malı nereden kazanıp nereye harcadığı sorulacaktır. Malını, servetini faydasız yerlerde harcamak, câhillik âlâmetlerindendir.

Üçüncüsü: Hemen hemen erkese bütün sırlarını söyleler. Müslüman nerede nasıl konuşacağını bilir. Her sözün her yerde söylenmeyeceğini bilir. Müslüman kendi sırrını rastgele söylemediği gibi, başkasının emânet ettiği sırrı da, başkasına söylemez. Sır saklamasını bilmemek de câhillik âlâmetlerindendir.

Dördüncüsü: Herkese îtimât ederler. Herkese güvenip malını emânet etmek de câhillik âlâmetlerindendir. İtimat edilecek kimseyi iyi tanımak lâzımdır. Birkaç defa karşılaşp konuşmakla kişi anlaşılamaz. Bunun için eskiden büyüklerimiz, kişiyi tanımak için, "Onunla yolculuğa çıktın mı, onunla alış - veriş yaptın mı?" diye sorarlardı.

Beşincisi: Dostunu, düşmanını bilmezler. Müslümana yakışan, dostunu tanıyıp ona bağlanmak, düşmanını tanıyıp ondan da uzak durmaktır. Kişinin baş düşmanı kötü arkadaştır, kötü çevredir. Bundan sonra nefis ve şeytan gelir. Bunun için her müslümanın bu düşmanların oyununa gelmemek için çok uyanık olması gerekir.

Altıncısı: Faydalı, faydasız demeden akıllarına geldiği gibi konuşurlar. Akıllı olan bir kimse, müslümana yakışmayan, faydasız söz söylemez, bilâkis ya dünya ile alâkalı veya âhıreti ile alâkalı sözler konuşur. Faydasız, lüzûmsuz ve fuzûlî, boş sözler konuşmak câhillik âlâmetlerindendir.

İsâ aleyhisselâm buyurdu ki:

Allahü teâlâyı unutarak konuşulan her söz boştur. Tefekkür ile geçmeyen her sükût hâli gaflettir. İbretli olmayan her bakış kıymetsizdir. Sözü Allahı zikir, sükûtu tefekkür, bakışı ibret olanlara ne mutlu!..

Rebî' bin Haysem hazretleri her sabah kalkışından bir kâğıt ile bir kalem alarak o gün konuştuğu her sözü yazar, akşam olunca da onlarla kendisini muhâsebeye çekerdi.

İşte zâhidlerin ameli böyleydi. Onlar, dillerini koruma husûsunda, her türlü külfete katlanırlar. Dünyada kendi kendini hesâba çekerlerdi. Herkesin kendisini hesâba çekmesi gerekir. Zîrâ dünyada kendi kendini hesâba çekmek, âhirette hesâba çekilmekten çok daha kolaydır. Yine dünyada diline sâhip olmak, âhirette nedâmet duymaktan daha kolaydır.

Rebî' bin Haysem ile yirmi sene arkadaşlık eden birisi, bu kadar uzun müddet zarfında ondan hiç fuzûlî söz işitmediğini bildirmiştir.

Evvâî hazretleri, "Mümin az konuşur, çok iş yapar. Münâfık ise çok konuşur, az iş yapar" buyurdu.

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Beş şey vardır ki münâfıkta bulunmaz. Bunlar; dinde bilgi sâhibi olmak, dilini fuzûliyyattan, boş şeylerden korumak, güler yüzlü olmak, kalbinde nûr bulunmak ve müslümanlar arasında sevmektir.

Lokman Hakîm, oğluna yaptığı öğütlerde buyurdu ki:

"Ey oğulcuğum, kötü arkadaşlarla düşüp kalkan selâmet bulamaz. Kötü yerlere girip çıkan töhmet altında kalır. Diline hâkim olmayan nâdim olur."

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 EYLÜL 2006 CUMARTESİ · KAYIT 253

Akıllı kimselerin alâmetleri

Dün cahil, ahmak kimselerin özelliklerinden bahsetmiştik. Bugün de akıllı kimselerin alâmetlerinden bahsedelim. Hikmet ehli zatlar akıllı kimselerin özelliklerini şöyle bildirmişlerdir:

Akıllı kimse, sadece iyiyi ve kötüyü anlayan değil, iyiyi görünce onu alan ve kötüyü görünce de onu terk edendir.

Akıllı, ileriye gören, düşünen, zararını kârını bilen sonunda pişman olacağı işi yapmayan kimsedir.

Akıllı kimse, emellerini kısa tutup, sabaha bile çıkamayacağını düşünen, ibâdetine kuvvet verecek ve irfan yolunda yürüyecek miktardan fazla geçim derdi olmayandır.

Akıllı, şehvetten kendini koruyan, âhireti dünya ile değişmeyendir.

Akıllı, yalnız ihtiyâcı kadar ve delille konuşur, sâdece âhiretinin ıslâhı için çalışır.

Akıllı, günâhlardan sakınır, ayıp işlerden uzak durur. Günâhlarını tövbe ile örter.

Akıllı kimse, ibâdetle, nefsin arzusuna karşı gelendir.

Akıllı kimse, dilini kötü söz ve gıybetten koruyan, kalbini şek ve şüpheden temizleyendir.

Akıllı kimse, kendisine birşey söylendiği zaman, söyleyenin sözü bitmeden, cevap vermez. Cevapta acele etmez. Soruyu dikkatle dinler, soru bittikten sonra düşünüp öyle cevap verir. Önce düşünür, sonra söyler. İhtiyaç olmadan konuşmaz.

Akıllı kimse, adımını atmadan önce basacağı yeri iyice görür, sonra oraya adımını atar.

Akıllı insan, önce kendi ayıplarını görür. Kendi ayıbını görmeyen kimse, başkasının güzelliklerini göremez. Kişinin, kendi ayıbını görememesi, kötülük olarak ona yeter. Çünkü ayıbını göremeyen kimse, bu ayıbından kurtulamaz.

Akıllı kimse, her zaman kalbini kontrol eder. Allahü teâlânın emrettiği şeyleri yapıp, yasak ettiklerinden sakınır. Allahü teâlâdan gâfil olmaz ve emirlerini yapmakta gevşeklik etmeyip, uyanık olur. Böyle olan kişi işlerinde tedbîrli olur.

Akıllı kimsenin ilimle uğraşmasından maksadı, onunla amel etmektir. Çünkü, bundan başka bir gâye için ilim öğrenen kişi, şöhretini ve kibrini artırmış olur.

İnsanların bir kısmı dili sebebiyle ikrâm görür. Bir kısmı dili yüzünden hor görülür, sevilmez. Akıllı kimse, dili sebebiyle sevilmiyenlerden olmaz. O, kendini diliyle herkese sevdirebilir.

Şu dört hasleti kendisinde bulundurmıyan kimseye akıllı ve ilim sâhibi denmez. Birincisi; Allah korkusu. Bütün hayır ve fazîletlerin başı budur. İkincisi; güzel bir hayâ, utanma duygusu. Asâlet bununla anlaşılır. Üçüncüsü; yumuşaklık. Dördüncüsü; emri altında bulunanlara cömertlik yapmak.

Akıllı kimse, bayağı ve düşük kimselerle arkadaş olmaz. Onları dost edinmez. Böyle kimseler, yılan gibidir. Onların, sokmak ve zehirden başka sermâyesi yoktur.

Bir kimse, öldükten sonra, malının zamanın en akıllı olanına verilmesini vasiyet etse, dünyaya düşkün olmayana vermek lazımdır. Çünkü onun dünyaya kıymet vermemesi, aklının çok olduğunu gösterir.

Peygamber Efendimiz de, akıllı kimseleri şöyle tarif buyurmuşlardır:

“Akıllı kimse, ölmeden önce hesabını gören, ölümden sonra kendisine yarıyacak şeyleri yapan kimsedir”

“Akıllı ve tedbirli kimseler, yarına ulaşamayacağı düşüncesiyle, içinde bulundukları ânı en iyi değerlendiren, bu yolda gayret sarfedenlerdir.”

“Akıllı kimse için dört saat vardır: Biri Rabbine yalvardığı saattir. İkincisi kendi nefsinin hesâba çektiği saattir. Üçüncü saat, Allahü teâlânın kudretini kâinatta görüp hissettiği, tefekkür ettiği saattir. Dördüncü saat ise, yiyip içtiği saattir.”

“İnsanlar, ya âlim veya talebedir. Bu ikisinden olmıyanda hayır yoktur.”

Akıllı olan kimse, ya âlim olur ya talebe. Ya öğretir, ya öğrenir!

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 EYLÜL 2006 CUMA · KAYIT 254

Müzmin bekarların savunmaları

Evliliğin öneminden ve faydalarından sık sık bahsetmem sebebiyle, bazı müzmin bekarlar savunmaya geçip, “Evleniyor da ne oluyor, üç-beş ay sonra ayrılıyorlar; ayrılmasalar da evde huzursuzluk, sıkıntı eksik olmuyor” diyerek kendilerini haklı göstermeye çalışıyorlar.

Önce şunu söyleyeyim; ayrılmalara zannedildiği kadar çok değil. Muhafazakar, dindar çevrelerde boşanmaların oranı diğerlerine göre çok düşük. Yüzde onu bile geçmiyor. (Diğer kesimlerde % 40 civarında) Fakat olumsuzluklar çok

konuşulduğu, devamlı gündemde tutulduğu için, evlenenlerin çoğunun ayrıldığı zannediliyor.

Huzursuzluk ve geçimsizlik de böyle. On aileden birinde geçimsizlik varsa hep bu konuşulduğu için sanki hepsi huzursuzmuş gibi algılanıyor. Buna sebep de, geçimsiz ailelerin bu konuda kendilerini haklı çıkarmak için her ortamda bu olumsuzlukları dile getirmeleridir. Ayıp telakki edildiği için de, geri kalan dokuz aile “huzurlu” bir yuvalarının olduğunu, geçimsizlik problemlerinin olmadığını anlatmıyorlar. Anlatmadıkları için de onlar da, huzursuz aile sınıfına dahil edilmiş oluyorlar. Aslında bu ayıp olan, günah olan bir şey değildir. Zaman zaman yeri geldiğinde, Cenab-ı Hakkın verdiği bu huzur nimeti izhar edip, tereddütlü gençlerin gönüllerine su serpmelidirler, onları cesaretlendirmelidirler. Çünkü dinimizde, iyiliğe, hayara vesile olan onu işlemiş gibi sevap alır. Dinimizin emri gereği iki gencin evlenip yeni bir yuva kurmalarına vesile olmak çok büyük sevaptır. Bu ailede işlenen her sevaba buna vesile olanlar da ortak olur. Ulu orta konuşup, evlenmelerine mani olanlar da onların işledikleri günahlara ortak olurlar.

Her ailede ufak tefek sıkıntılar oldur. Bu hayatın gerçeğidir. Hayatın diğer safhalarında hiç sıkıntı olmuyor mu? Dünya hayatının tamamı zaten başlı başına sıkıntıdır. Ailenin, bu az bir sıkıntının karşılığı sayısız nimetleri de var. Bu nimetleri görmemizlikten gelip sadece olumsuzlukları dile dolamak insafsızlık olur.

Sanki bekarlığın hiç mi sıkıntısı yok? Aslında bekarlık başlı başına problemli bir hayattır. Bekarlık, güzelim aile hayatını tepip kendi elleriyle kendini rezillığe atmaktan başka bir şey değildir. Daha önce de yazdık; evlilik sağlık açısından beden maddi ve ruhi yönden sigortasıdır. Bunu ben söylemiyorum, tıpta söz sahibi doktorlar söylüyor.

Bu kadar derine dalmaya da gerek yok. Herkes çevresindeki müzmin bekarların, ileri yaşına rağmen hiç evlenmemiş kimselerin haline baksın yeter. Böyle kimselerin perişanlıklarını, ruhi dengesizliklerini görmemek için kör ve sağır olmak lazım.

Dinimizin emir yasaklarında bilinen bilinmeyen sayısız hikmetler faydalar vardır. Kadını da erkeği de O yarattığına göre, onların nasıl huzurlu olacaklarını, beden ve ruhen nasıl sağlıklı olacaklarını da en iyi O bilir; bundan şüphemiz yok. Kur'an-ı kerimde “ Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükun yeri yaptı.”

(Nahl 80) buyurduğuna göre, huzuru başka yerde aramak lüzumsuzluk, boş iş olur. Hatta yaratılışa aykırı olduğu için zararlı bir iş olur.

Demek ki, Cenab-ı Hakkın emrine uyup, yine O'nun emrettiği gibi bir yuva kurulursa, kadın-erkek hem dünya hem de ahirette huzur içinde olur.

Tabii ki, her nimetin bir külfeti olduğu gibi, bu “Huzur” nimetinin de bir külfeti olacaktır. Güle kavuşmak isteyen üzerindeki, birkaç küçük dikene de katlanacak. Cenab-ı Hak o kadar ihsan sahibidir ki, bu küçük dikerlere sabrı bile karşılıksız bırakmıyor. Dünyada ve ahirette misliyle bunun karşılığını veriyor. Peygamberimiz bakınız bunu nasıl müjdeliyor: “Hanımının huysuzluklarına katlanan erkek belâlara sabreden Hz. Eyyüb gibi mükâfâtlara kavuşur. Kocasının huysuzluklarına sabreden kadın da, Hz. Âsiye gibi sevâba kavuşur.”

Bu büyük nimet yetmez mi? Bir Müslüman için bundan büyük nimet olur mu?

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 EYLÜL 2006 CUMARTESİ · KAYIT 255

Ailede sıkıntıların sebepleri

Dün, az da olsa evlilikte bazı sıkıntıların olabileceğini fakat bunun evlenmeye bir engel teşkil etmeyeceğinden bahsetmiştik. Aslında bunu en asgari düzeyi indirmek de bizim elimizde. Bu da, evliliğin genel kurallarına uymada göstereceğimiz hassasiyette bağlı. Evlilikte görülen sıkıntıların sebeplerini bir kaç maddede özetleyelim:

1- Evlilikte gençlerin küfvü yani, dengi kuralına uymamak: Gençler inanç, yaşayış, dindarlık, örf ve adet gibi konularda birbirlerine denk olmalıdır. Kadının, dört hususta erkekten aşağı olması gerekir: Yaşı ve boyu ve hısımları ve akrabası. Dört şeyde de, kadının kocasından üstün olması gerekir. Güzellikte, edepte, iyi huyda ve takva sahibi olmada.

Buna göre, dinimize uygun yaşamayan bir kadın dindar bir gence denk olamaz. Dindar bir kız da, dini yaşayışı ve inancı zayıf erkeğe denk olamaz. Zaten örf ve adet olarak da erkek, kadının evinde olmasını, çocukları ile bizzat ilgilenmesini ister. Okumuş kariyer sahibi çok bilmiş kadın tipinden hoşlanmaz. Aslında, en dindarından en sosyetisine kadar her erkeğin içinde bu arzu vardır. Çevre baskısı

ile bunu dile getiremektedirler. Son yıllarda dünyaca ünlü Feminist kadın örgütleri bile yaptıkları yanlışlığın farkına varıp kadını evine çekme yollarını aramaktadırlar.

Aileler, çeşitli sebepleri bahane ederek, denklik meselesine uymadıkları için aile içi sıkıntılar artmaktadır. Mesela, erkek ekonomik sebeplerle çalışan bir kadın alıyor, sonra da kıskançlık krizine girip öfkesini eşinden çıkartıyor.

2- Evlilik öncesi ve sonrası ailelerin haddini aşan müdahaleleri. Bilhassa erkek annesi kadınlar, oğluna uygun bir eş değil, kendine uygun bir gelin aramaktadırlar. Kendi oğullarının huyunu, yaşayışını göz ardı etmekte. Evlendikten sonra da, gelinini kızı olarak görüp dizinin dibinden ayırmak istememektedirler. Her yere onunla gidip, egosunu tatmin için yanında muhafız gibi taşımaktadırlar. Gelin gelindir, gelin hiçbir zaman kızı gibi olmaz. Halbuki, gelinin de kendi yaş grubuna göre bir çevresi vardır. O ancak orada rahat eder. Onu rahat edemediği yerde kalmaya zorlamak, sıkıntıya depresyona sokar. Yine, evlendirdiği kızının peşini bırakmayan anne babalar da, damadını depresyona sokar. Boşanmaların çoğu, ailelerin yersiz müdahaleleri ile olmaktadır. İyilik yapalım derken kötülük yapmış oluyorlar.

Bunun için aileler kendi hallerine bırakıp uzaktan ilgilenmelidirler. Müdahaleler ile ayakta tutmak değil, onların kendi kendileri ile ayakta kalmalarına fırsat vermeli, bu konuda onlara yardımcı olmalıdır. Problemlerde kabahati önce kendi kızında, kendi oğlunda aramalıdır.

3- Gençlerin evlilik ve aile hayatı konularında yeterli bilgilerinin olmamasıdır. Dinimize göre aile müessesesinin de kuralları var. Erkeğin hanımına karşı, hoşgörülü, yumuşak huylu olması gerekir. Fakat bunun da bir sınırı var. Her yaptığına da hoşgörü gösteremez. Çünkü, kadının işlediği her günahıtan erkeğe de pay vardır. Erkeğin de, kadının da hakları ve sorumlulukları var. Bunlar bilinmez, sınırlar aşılsa karşı tarafa zulüm yapılmış olur. Zulüm olan yerde de huzur olmaz. Son yıllarda, Müslüman kadınlar da, Feministlerin, kadın programlarının etkisinde kalıp haklarını aşan taleplerde bulunuyorlar; bu da zulümdür.

Dinimize göre, nikah nedir, talak, boşanma nedir, şartları nedir gençler bunları bilmelidir. Bunları bilmeyen bir genç erkek, dinimize göre günah olan, bid'at olan olan, cahil halk arasında yaygın olan “üçten dokuza..” veya bir çırpıda, boşsun boşsun boşsun sözlerini söyleyip, geri dönüşü olmayan bir yola giriyor. Ondan sonra da, eyvah ben ne yaptım, şimidi ne olacak deyip çaresizlik içinde kıvranıyor.

Tabii ki, erkeği bu hale getiren kadının da bunda büyük suçu var. Herşeyin bir kaynama noktası var. Kadın bunu düşünmeden, yorgun argın eve gelmiş kocasına, bunu neye almadın, bunu niçin yaptın, bu yapılır mıydı, sen nasıl erkeksin... gibi sözlerle bunalıyor. Sonuda da erkeğin çileden çıkmasına sebep oluyor. O da daha sonra yaptığına pişman oluyor. Fakat olan oluyor. Mesela, erkeğin yaptıklarından, işlediği günahlardan kadın mesul değildir. Ondan bunların hesabını soramaz. Sormaya kalkarsa sınırı aşmış olur, bu da sıkıntı getirir.

Bunun için kadın- erkek, sınırını iyi bilmeli, nerede ne kadar konuşacak, bunun hesabını iyi yapmalıdır. Bunları bilmiyorsa, okuyup öğrenmelidir. İslam büyüklerinin huzurlu aile hayatları örnek alınmalıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 EYLÜL 2006 CUMA · KAYIT 256

“İlim Çinde de olsa alınız!”

Pazartesi günü okullar açılıyor. Eğitim ile ilgili tartışmalar yine yoğunlaşacak. Her eğitim döneminde tartışmaların yaşanması eğitim sistemimizin tam oturmadığı, biryerlerde bazı eksikliklerin olduğunu gösterir. Bu eksikliklerin de, eğitimde başarıyı yakalamış, sistemini oturtmuş modellerden istifade ederek tamamlamak gerekir. İlim nerede, kimde olursa olsun, ilimdir bundan istifade etmek gerekir. Peygamber efendimizin, “ İlim Çinde de olsa alınız!” emrinde de buna işaret vardır.

Bu vesile ile, ABD’nin başarıyı yakalamış eğitim sisteminin temel ilkelerini, değerli araştırmacı yazar Ayşe Göktürk Tunceroğlu’nun, Babıali Kültür Yayıncılığı tarafından basılan “Amerika Amerika” kitabından özetliyerek eğitimcilere, velilere ve öğrencilere sunmak istiyorum. Hep, dilimizi öğretmedik, ezbercilikten kurtulamadık, çocuklarımızı hayata hazırlayamadık, devletimizi. milletimizi tam sevdiremedik... gibi konulardan şikayet eder dururuz. İşte bunların nasıl sağlandığının cevabı:

ABD’de okullarda eğitimin gayesi çocuğun "Amerikalı" olarak yetişmesidir. Okula giren her çocuğa "Amerikalılık" sıfatları yavaş, yavaş, sevdire sevdire, büyük bir maharetle giydirilir. Eğitim hayatının prensipleri hep bu "Amerikalı"yı gerçekleştirecek şekilde düzenlenmiştir.

Amerika'da, okullarda herşeyden önce çocuklara dört dörtlük dil öğretilir. Öğretmenler "Dilimizi bu sıralarda öğretemezsek bir daha hiçbir yerde öğretemeyiz." düşüncesinde hem fikirdirler. İlköğretimde dilbilgisi kuralları, doğru okuma, doğru yazma, kelime hazinesini zenginleştirme ve el yazısı ile başlayan dil eğitimi orta öğretimde derinleşir. Her ay şiir, deneme, makale yazma ödevleri vardır. Noktalama işaretlerine ne kadar önem verdiklerini görüp şaşarsınız. Noktanın, virgülün, noktalı virgülün nerelere konacağı anayasa maddesi gibi kesindir, her hata puan götürür.

Lisede dört sene boyunca, her dönem alınması gereken sadece iki ders vardır: İngiliz dili ve Edebiyatı ile Jimnastik. Matematik, fizik, kimya, tarih... diğer hiçbir ders için bu şart yoktur, onları arzuya ve kabiliyete göre birer, ikişer, üçer sene almak mezuniyet için yeterlidir ama bu ikisini her sene almayan öğrenci liseyi bitiremez..

Ayrıca Amerika'da okul, çocuğu hayata hazırlar. Ne ilkokullarda, orta öğretim için kolejlere girebilmek telâşının hummalı yarışı vardır, ne de ortaokul ve lise kayıtsız şartsız üniversiteye hazırlanma yeri kabul edilir. Zaten üniversite, behemahal girilmesi gereken bir kapı, tek hedef değildir. Lise öğrencisi üniversiteye gerçekten gitmek isteyip istemediğini, kabiliyetlerini düşünür, dört yıl boyunca ödeyeceği öğrenim parasını hesap eder. Üniversiteye gidememek bir genç için hayatının kayması demek değildir. Bu durumda, genellikle, üniversitelere ya gerçekten çok başarılı, idealist, iddialı öğrenciler devam ediyor ve okullar, çeşitli kurumlar onlara burs veriyor; ya da ailesi çok zengin olup, zevk için, kültür olsun diye okuyanlar gidiyor.

Böylece mezuniyetten sonra birinci gruptakiler işsiz kalmıyor, şirketler böyle üstün başarılı öğrencilere hemen kapılarını açıyor; ikinci gruptakiler de zaten bir an önce işe girip para kazanma telâşında olmuyorlar. Genç, üniversiteyi bitirdiği halde garsonluk yapma ihtimali varsa üniversiteye değil, hemen garsonluğa başlıyor. Amerika, hangi iş olursa olsun çalışmanın ayıp olmadığı, çalışanın kazandığı bir ülke.

Lise öğrencisi olup da ücretli işler yaparak para kazanmayan, babasının vereceği harçlığı bekleyen genç azdır. Öğrencilerin çalışması okul tarafından teşvik edilir, kolaylıklar sağlanır. Amerikalı çocuk rahattır, ama hazırcı değildir. Küçük yaşlardan itibaren ona kendi ayaklan üzerinde durmak öğretilir, küçük yaşlardan itibaren "adam" yerine konur. Onyediy yaşındaki genç arabası olsun ister, ama

babam alsın diye beklemez. Benzin pompalar, garsonluk, kasiyerlik yapar, kazandığı para ile elden düşme bir araba tedarik eder. (Bu konuya yarın da devam edeceğiz inşaallah)

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 EYLÜL 2006 CUMARTESİ · KAYIT 257

Okuma alışkanlığı gelişmişliğin işareti

Dün, ABD'nin eğitimdeki önemli temel ilkelerinin bazılarından bahsetmiştik. Amerika'nın eğitimde çok önem verdiği hususlardan biri de, öğrencilere okuma alışkanlığının kazandırılmasıdır. Genelde, okuma alışkanlığı zirvede olan ülkeler, teknolojiye de zirvedeler. Bunun için ABD'de, okullarda buna çok önem verilir. Öğrencilere sadece eğitim verilmez, onlara okuma ve kitap sevgisi kazandırılır. Birbirinden cazip yollarla çocuklar kitaba ısındırılır. Kitap okuyan çocuk mahallî televizyona çıkar, bedava pizza yer, hediye kitap kazanır.

İlkokulda haftada bir gün bir ders saati okulun kütüphanesinde geçirilir, ödünç kitap alınır. Öğrencilerin evdeki kitaplıklarından kitap getirip, birbirleriyle değiş tokuş ettikleri özel haftalar vardır. Yılda iki defa bir yayıneviyle Okul-Aile Birliği ortaklaşa olarak okulda kitap fuarı düzenler, öğrenciler sınıf sınıf gelip gezer, istedikleri kitap varsa satın alırlar. Böylece çocuklar daima kitapla yüzyüze gelir, kitaba dokunur, kitabı severler. Çocuk kitapları, ders kitapları ve bütün kitaplar son derece özenli basılmıştır.

İlk ve orta tahsilde öğrenci ve kitap karşı karşıya değil, iç içedir. Öğrenci bilgileri okuyup ezberleyip geçmez. Her bilginin tatbikatı vardır. Cemiyet meseleleri (siyaset, savaş, uyuşturucu, şiddet olayları) hakkında öğrenciye kuru bilgi verilmez. Televizyonda haber dinlemeleri, gazeteden makale okuyup kesip getirmeleri istenir ve o konuda yorum yazdırılır, anket, röportaj, münazara yaptırılır. Deneysiz fen dersi yoktur. "Söylersen unuturum, gösterirsen hatırlıyamayabilirim. Eğer beni işin içine kaşıtırsan, işte o zaman anlarım." sözünü düstur edinmişler

Amerika'da okullarda müşahhaslık esastır. Bilgiyi, fikri müşahhaslaştırarak sunmak öğretmenin vazgeçilmez görevidir. Okunan her bilgi, her düşünce resimle, fotoğrafla, maketle göze hitabeder hale getirilir. Göze hitabeden bu

malzemelerin çoğunu da öğrenciler kendileri yaparlar. Sınıf duvarları, koridorlar, yemek salonu öğrencilerin yaptığı resimler, grafikler, karikatürler, yazdıkları kompozisyonlar, çektikleri fotoğraflarla doludur, bazı yerlerde duvarlar o kadar doludur ki badananın rengini anlayamazsınız.

Çocuğa vatan, millet, bayrak, tarih sevgisi okutularak öğretilmez, gösterilir. Çocuk pencereden baktığında bahçede çıplak bir direk değil, dalgalanan Amerikan bayrağını görür. Bayrağın hafta başında törenle indirilip dürülüp bükülüp gözlerden gizlenmesini, hafta sonlarında okul boşaldığında tekrar göndere çekilmesini şart koşan bir kanun yoktur. ABD bayrağı okullarda ve bütün resmî daireler de hafta içi günlerde direğinde asılıdır. Okulun her yerinde, yemekhanede, dershanelerde mutlaka bayrak vardır. Öğrenciler her sabah ayağa kalkıp sınıftaki bayrağın karşısında hep bir ağızdan, sağ elleri kalplerinde, and içerler.

Amerika'da eğitim hayatının böylesine müspet özellikleri var da her öğrenci okuldan mükemmel bir genç olarak mı çıkıyor? Elbette hayır! Ama çıkanlar yetiyor. Bir düzine vagonu sürükleyip götüren bir tane lokomotif değil midir zaten?

Gençliğin eğitimi konusunda evin okuldan daha çok etkisi vardır. Çünkü eğitim "okul"da değil evde başlar. Eğitim zincirinin ilk halkası evdir. Televizyonu, sofrası, sokağı, mahallesi bu ilk halkaya dahildir. O ilk halka sağlam değilse zincir tamamlanamaz.

Evde kafasına hiçbir şey sokmadığımız, ilgilenmediğimiz, kendisine zaman ayırmadığımız, "adam" yerine koymadığımız, yahut büsbütün "adam"dan sayıp salıverdiğimiz, doğru eğitemediğimiz çocuğun, başarısızlıkları, bunalımları karşısında bütün suçu okula yüklemek haksızlıktır. George Bernard Shavv'ın şu iğneli sözü doğrudur: "Sadece okulda eğitilen çocuk eğitimsiz kalır."

GÖNÜL BAĞÇESİ · 22 EYLÜL 2006 CUMA · KAYIT 258

Günahların yok olduğu rahmet ayı

Allahü teâlâ, yapılan amellerin karşılığını, o amelin durumuna göre, değişik olarak vermektedir. İbâdetlerde, iyiliklerde bire karşı ondan, yedi yüze kadar ihsan

etmektedir. Orucun sevabını ise, “Karşılığını ben veririm” buyurmuştur. Hadîs-i şerîfte buyuruldu ki:

“Ameller, Allahü teâlâ katında yedidir. İkişi vâcibi gerektirir. İkişi misli iledir. Birisi on katdır. Birisi yedi yüz mislidir. Birisinin sevabını ise Allahü teâlâdan başka kimse bilmez. Vâcibi gerekli kılan amellerden birincisi şudur ki, Allahü teâlâyâ ortak koşmadan ihlâsla kulluk yapana Cennet vâcib olur. Ortak koşarak ölene ise Cehennem vâcib olur. Misli ile olan amelden birincisi, günah işleyene misli ile karşılık verilir. Diğerisi ise, iyi amel için niyyet ettiği şeyi yapamıyana yapmış gibi sevap verilir. Bire on verilen amel, iyiliklerin sevâbıdır. Kötülüklerin günahının aksine iyiliklere bire on sevap verilir. Bire yediyüz sevap verilen amel, helâl malından Allah yolunda vermektir. Sevabını yalnız Allahü teâlânın bildiği amel, Allah için tutulan oruçtur. Onun karşılığını Allahü teâlâdan başka kimse bilmez.”

Allahü teâlânın, “Âdem oğlunun her ameli kendisi için, yalnız orucu benim içindir.” buyurması ile şu ihsana kavuşulur. Kıyâmet günü olunca, Allahü teâlâ kuluna hesap sorar. Öyle ki hiç sevabı kalmaz. Yalnız orucu kalır. Bunun üzerine Allahü teâlâ, kulun ihtiyâcı olan sevap kadar kendi fazlından ihsân edip, kulunu orucu sebebiyle Cennete sokar. Herkesin sevâba ihtiyacı aynı değildir. Cenâb-ı Hak da orucu sebebiyle kuluna bol bol ihsanda bulunur.

Cenâb-ı Hakkın, Orucun karşılığını ben veririm, buyurmasının hikmetlerinden biri şudur: Allahü teâlâ, kula mahsûs olan yemek ve içmek gibi şeylerden münezzehtir. Oruç tutmakla Cenâb-ı Hakkın ahlâkından birine yapışılmış olur. Bununla çok sevâba kavuşulur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 EYLÜL 2006 CUMARTESİ · KAYIT 259

Ramazanda bahşedilen beş ihsan

Ramazan-ı şerîf orucu, her müslümana farz olduğu gibi, tutamıyanların kazâ etmeleri de farzdır. Herhangi bir özür ile Ramazanda oruç tutamıyanlar, Ramazandan hemen sonra, kazâsını tutmalıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 EYLÜL 2006 CUMA · KAYIT 260

Fırsat ayında fırsatları kaçırmayalım

Ramazan-ı şerif ayı, Müslümanlar için bir fırsat ayıdır: Derlenip toparlanma, tevbe istigfar ederek, günahlardan kurtulma ayıdır. Allahü teâlânın ihsanlarından istifade edip sermayeyi kurtarma, hatta kâra geçme ayıdır. Çünkü bu ayda yapılan ibadetlere, iyiliklere, sadakalara verilen karşılık diğer aylardakine göre kat kat fazladır.

Bu ayda, Allah için ufak bir iyilik yapmak, başka aylarda, farz yapmış gibidir. Bu ayda, bir farz yapmak, başka ayda yetmiş farz yapmak gibidir. Bu ayda ibadet ve iyi iş yapabilenlere, bütün sene, bu işleri yapmak nasip olur. Bu aya saygısızlık edenin, günah işleyenin bütün senesi, günah işlemekle geçer. Bu ayın fırsat ayı olduğu unutulmamalıdır. Elden geldiği kadar ibadet etmelidir. Allahü tealanın razı olduğu işleri yapmalıdır. Bu ayı, ahireti kazanmak için fırsat bilmelidir. Bu ay nasıl geçerse, senenin diğer onbir ayı da öyle geçer.

Allahü teala, kullarına iyilik etmek, günahlarını affetmek için, onlara bahaneler, fırsatlar ihsan buyurmaktadır. Mesela, beş vakit namaz kılan kimsenin, bu vakitler arasında işlediği günahları kıldığı namaz hürmetine affeder. İşlediği günahlar kıldığı namazlardan aldığı sevaplar ile kapatılamadıysa o zaman kıldığı Cuma namazı ile bir haftalık günahlarını affeder. Bu da yetmediyse, sene içindeki mübarek günlerde ve gecelerde yaptığı ibadetler hürmetine affeder. Bunlar da yetmediyse, Ramazan-ı şerif ayında, tuttuğu oruç ve yaptığı diğer ibadetler, iyilikler, hayır hased hürmetine birikmiş bir senelik bütün günahlarını affeder.

Cenab-ı Hak, yapılan her ibadetin, her iyiliğin, hasenetın karşılığında ne kadar sevap vereceğini bildirmiş, fakat ikisini bildirmemiş, sevap hanesini açık bırakmış, hesapsız olarak vereceğini bildirmiştir. Bu iki şeyden birisi, yemek yedirmek diğeri oruç tutmaktır.

Yemek yedirmek her zaman kıymetlidir. Ramazan ayında yapılıncı, yani iftar verilince daha kıymetli olmaktadır. Yetmiş kat daha fazla sevap verilmektedir. Ayrıca bu yemek, hesapsız sevap verileceği bildirilen oruçlu kimseye verilince kıymeti kat kat artmakta, büyük bir nimete dönüşmektedir. Bunun için bu

nimetten mahrum kalmamak gerekir. İmkan nisbetinde Ramazan boyunca iftar verip, hesapsız sevaptan istifade etmek gerekir.

İftar yemekleri başka sevaplara da vesile olmaktadır. İftar yemeği sebebiyle, komşular, eş - dost bir araya gelmekte, yemek esnasında ve yemekten sonra yapılan sohbetlerle, hasret giderilmekte, karşılıklı muhabbet, sevgi hasıl olmaktadır. Müslümanların bir araya gelmesi, birbirlerinin yüzüne muhabbetle bakması bile sevaptır.

İftarlar vesilesi ile bir-iki gün öncesinden evde hanımlar arasında tatlı, hoş bir telaş başlamakta, hazırlıklar yapılmakta, zevkli yorgunluklar yaşanmakta dolayısıyla hanımlar da bu hesapsız sevaptan paylarına düşeni almaktadırlar. Dışarıda lokantalarda, çoluk çocuk karışık, hoş olmayan uygunsuz ortamlarda, iftar vererek hanımları bu sevaptan mahrum bırakmamalıdır. Ayrıca, evlerdeki hanımların Besmele ile hazırlanmış bu hoş iftar yemekleri ve sohbetleri güzel İslam adetidir. Zaruret olmadıça asırlardır devam eden bu güzel İslam adeti terk edilmemelidir. Kâr beklerken bu zarara dönüşmemelidir.

Ramazan-ı şerifte, yapılan ibadetlere, yapılan iyiliklere, ihsanlara kat kat, hesapsız sevap verildiği gibi, bu ayda işlenen günahlara ve yapılan kötülöklere de kat kat fazla günah yazılmaktadır. Bunun için bu ayda, ibadetlerimizi aksatmadan daha dikkatli yapmalıyız. Çok sabırlı olup, kimseyi üzmemeliyiz. Herkese iyilik yapıp, hayır dualarını almalıyız.

Hadis-i şerifte, “Bu ay, sabır ayıdır. Sabır edenin gideceği yer Cennettir. Bu ay, iyi geçinmek ayıdır. Bu ayda müminlerin rızkı artar. Bir kimse, bu ayda, bir oruçluya iftar verirse, günahları af olur. Hak teala, onu Cehennem ateşinden azad eder. O oruçlunun sevabı kadar, ona sevap verilir.” buyuruldu.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 30 EYLÜL 2006 CUMARTESİ · KAYIT 261

Kur'ân-ı kerîm ve Ramazan ayı

İslâm âlimlerinin ve evliyânın en büyüklerinden olan, ikinci bin yılının yenileyicisi İmâm-ı Rabbânî hazretleri, “Mektûbât” isimli eşsiz kitabında, Kur'ân-ı kerim ile Ramazan-ı şerifin bağlığını ve hurmanın üstünlüğünü, faziletini şöyle anlatmaktadır:

Mübârek Ramazan ayında, bütün iyilikler, bütün bereketler bulunur. Her iyilik, her bereket, Allahü teâlânın zâtından gelmektedir. Her kusûr, her kötülük de, mahlûkların zâtlarından ve sıfatlarından hâsıl olmaktadır. Nisâ sûresinin yetmişsekizinci âyetinde, “Sana gelen her güzel şey, Allahü teâlâ’dan gelmektedir. Sana gelen her kötülük de, kendindendir.” buyuruldu.

Bu üstünlüklerin hepsi de, kelâm şânında bulunmaktadır. Kur’ân-ı kerîm, bu kelâm şânının hakikatının hepsinden hâsıl olmuştur. Bundan dolayı, bu mübârek ayın, Kur’ân-ı kerîm ile tam bağılılığı vardır. Çünkü, Kur’ân-ı kerîmde bütün üstünlükler bulunmaktadır. Bu ayda da, o üstünlüklerden hâsıl olan bütün iyilikler bulunmaktadır. Bu bağılılıktan dolayı, Kur’ân-ı kerîm bu ayda nâzil oldu. Ramazan-ı şerif ayının Kur’ân-ı kerîm ile bağılılığı olduğu için, bu ayda bütün hayırları ve bereketleri kendinde toplamıştır.

Bekara sûresinin yüzseksenbeşinci âyetindeki “Kur’ân-ı kerîm, Ramazan ayında indirildi.” İfadesi bunu bildirmektedir. Kadir gecesı bu aydadır. Bu ayın özüdür? Kadir gecesı, çekirdeğin içi gibidir. Ramazan ayı da, kabuğu gibidir. Bunun için bir kimse, bu ayı saygılı, iyi geçirerek bu ayın iyiliklerine, bereketlerine kavuşursa, bu senesi iyi geçerek, hayırlı ve bereketli olur. Ramazan-ı şerif ayı, bir kimseden razı olursa, o kimseye müjdeler olursun. Bir kimseye gücenirse, bereketinden ve hayrından pay almazsa, o kimseye yazıklar olsun.

Peygamber efendimiz buyurdu ki:

“Oruçlu olan kimse, hurma ile iftâr etsin! Çünkü hurma bereketlidir.”

Resûl "aleyhisselâm", hurma ile iftâr ederdi. Hurmanın bereketli olması, şöyledir ki; onun ağacına “Nahle” denir. Bu ağacın yaratılışında, topluluk ve adâlet vardır. İnsanın yaratılışı da böyledir. Bunun içindir ki, Peygamber "aleyhisselâm" Nahle ağacına, Âdem oğullarının halasıdır, dedi. “Halanız olan nahleye saygı gösteriniz! Çünkü bu ağaç, Âdem aleyhisselâmın çamurundan kalan artıktan yaratılmıştır.” buyuruldu.

Görülüyor ki, nahle, Âdem aleyhisselâmın çamurundan yaratılmıştır. Nahlenin bereket buyurması, bunda herşeyin bulunduğu için olsa gerektir. Bunun için, nahlenin meyvesi olan hurma yenince, insanın parçası, dokusu olur. Böylece, hurmada bulunan herşey, insana da aktarılmış olur.

Hurmada bulunan sayısız üstünlükler, bunu yiyende de bulunur. Hurmayı yiyen herkes böyle olur ise de, oruçlu kimse, iftâr zamanında, şehvetlerden ve dünyanın geçici zevklerinden temiz olduğu için, hurmadan pekçok istifâde eder.

Anlattığımız faydaları daha tam ve daha olgun olur. Resûl aleyhisselâm, “Mü'minin sahurunun hurma ile olması, ne güzeldir.” buyurdu. Bu da, belki, hurma insanın dokularına karışınca, insanın hakikatini tamamladığı içindir. Oruçlu iken, böyle şey olmadığı için, bunun karşılığı olarak sahurda hurma yemenin güzel olduğunu bildirmiştir.

Hurma yemek, çeşitli yemekleri yemek gibi faydalı olmaktadır. Hurmanın bu bereketi, kendisinde herşey bulunduğu için, iftâr zamanına kadar insanda kalır. Hurmanın bu faydası ancak islâmiyete uygun olarak yenildiği, islâmiyetten kıl ucu kadar ayrılık bulunmadığı zamandır. Tam faydasına kavuşmak için, bir ağacın bir meyvesi olarak değil, bereketini düşünerek yemek lâzımdır. Yalnız bir meyve olarak yenirse, yalnız madde, kalori faydası elde edilir. İşin iç yüzü bilinerek yenirse, bereketine kavuşulup, rûhu da besler.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

10

Ekim

11 yazı · Gönül Bahçesi: 6 · Hikmetler: 5

GÖNÜL BAĞÇESİ · 6 EKİM 2006 CUMA · KAYIT 262

Resûlullahın veda hutbesi

Ey Eshâbım!

Hamd Allahü teâlâyâ mahsûstur. O'na hamdeder, O'ndan af diler ve O'na tevbe ederiz. Nefslerimizin şerrinden ve günâhlarımızdan Allahü teâlâyâ sığınırız. Allahın doğru yola ilettiğini saptıracak, saptırdığını da doğru yola getirecek yoktur.

Şehâdet ederim ki, Allahü teâlâdan başka ilâh yoktur. O birdir. O'nun eşi, ortağı yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed O'nun kulu ve Resûlüdür.

Ey Allahın kulları!

Ben size, Allahü teâlâyâ itâat etmenizi tavsiye ederim. Size hayır olan şeylerden söz açmak ister ve bundan sonra derim ki: Sözümü iyi dinleyiniz! Bilmiyorum, belki bu seneden sonra sizinle burada bir daha buluşamayacağım. Bu günleriniz nasıl mukaddes bir gün ise, bu aylarınız nasıl mukaddes bir ay ise, bu beldeniz - Mekke- nasıl mukaddes bir belde ise, Rabbinize kavuşuncaya kadar kanlarınız, mallarınız, ırzlarınız da öyle mukaddestir, birbirinize harâmıdır.

Ey Eshâbım!

Yarın Rabbinize kavuşacaksınız. Ve bugünkü her hâl ve hareketinizden muhakkak sorulacaksınız. Sakın benden sonra eski dalâletlere dönüp de birbirinizin boynunu vurmayınız!

Kimin yanında bir emânet varsa, onu sahibine versin! Borç mutlaka yerine verilecektir! Kiralanan şey sahibine iâde edilecektir! Hediyeler hediye ile karşılanır. Başkalarına kefil olanlar, kefâletin mes'uliyetini de üzerine almış olur. Ne zulmediniz, ne de zulme uğrayınız.

Allahın kesin emriyle, fâizcilik artık harâmıdır. Câhiliyetten kalma çirkin âdetlerin her türlü ayağının altındadır. İlk kaldırdığım fâiz, Abdulmuttalib'in oğlu amcam Abbâs'ın fâizidir.

Ey Eshâbım!

Câhiliyet devrinde güdülen kan da'vâları da kaldırılmıştır. Kaldırdığım ilk kan da'vâsı, Abdulmuttalib'in torunu Rebîa'nın kan da'vâsıdır. Câhiliyetten kalan örf ve âdetler de kaldırılmıştır. Ancak Kâ'be'ye dâir hizmetçilik ve hacca gelenlere sâkilik yapmak âdetleri bâkidir. Zulmetmeyiniz! Zulmetmeyiniz! Zulmetmeyiniz!

Ey nâs!

Artık şeytan sizin şu topraklarınızda, kendisine tapılmaktan ümidini kesmiştir. Fakat tapınmanın dışında basit gördüğünüz amellerinizde de şeytana uymanız onu memnun edecektir.

Harp edebilmek için harâm ayların yerlerini değiştirmek, şüphesiz ki, küfürde çok ileri gitmektir. Bu, kâfirlerin kendisiyle dalâlete düşürüldükleri bir şeydir.

Bir sene helâl olarak kabûl ettikleri bir ayı, öbür sene harâm olarak ilân ederler. Onlar, Allahü teâlânın harâm kıldığını helâl, helâl kıldığını harâm ederler. Hiç şüphesiz ki, zaman Allahın gökleri ve yeri yarattığı gündeki şekil ve nizâma dönmüştür.

Ey insanlar!

Kadınlara hayırla muamele etmenizi ve Allahü teâlâdan korkmanızı tavsiye ederim. Çünkü onlar emriniz altındadır. Siz kadınları Allahın emâneti olarak aldınız ve onların nâmuslarını ve iffetlerini Allah adına söz vererek helâl edindiniz.

Ey İnsanlar!

Şunu biliniz ki, sizin kadınlar üzerinde haklarınız olduğu gibi, kadınların da sizin üzerinizde hakları vardır. Kadınlarınızın sizin üzerinizdeki hakları, meşru bir şekilde her türlü yiyecek ve giyeceklerini te'mîn etmenizdir. Kölelerinize de yediğinizden yedirmeye, giydiğinizden giydirmeye dikkat ediniz. Affedemeyeceğiniz bir hatâ yaparlarsa, aslâ eziyet etmeyiniz! Çünkü onlar da Allahın kullarıdır. Üstünlük ancak takvâ ile olur.

Ey mü'minler!

Sözümü iyi dinleyiniz, iyi anlayınız ve iyi muhafaza ediniz! Muhakkak ki, Rabbiniz birdir. Babalarınız da birdir. Hepiniz Âdem'in çocuklarısınız. Âdem de topraktır. (Devamı yarın)

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 EKİM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 263

"Üstünlük ancak takvâ ileidir!"

(Dünden devam)

Veda hutbesinde Resulullah efendimiz devamla buyurdu ki:

Ey insanlar!

Müslüman Müslümanın kardeşidir. Böylece bütün Müslümanlar da kardeşir. Allah katında en hayırlınız, Allahtan en çok korkanınızdır. Arab'ın Acem'e, Acem'in Arab'a, sarı ırkın siyah ırka, siyah ırkın da sarı ırka üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvâ ileidir.

Din kardeşinize ait olan herhangi bir hakka tecâvüz etmek, gönül rızası olmadıkça bir başkası için helâl değildir. Haksızlık da yapmayın! Haksızlığa boyun da eğmeyin!

Ey Eshâbım!

Nefslerinize de zulmetmeyiniz. Nefslerinizin de üzerinizde hakkı vardır. Allahtan korkun. Emîr olarak başınıza burnu, kulağı kesik bir köle dahî seçilmiş olsa, Allahın kitabı ile hükmettiği müddetçe, onu dinleyiniz ve ona itâ'at ediniz!

Ey Eshâbım!

Allah, her hak sahibine hakkını vermiştir. Babasından başkasına neseb iddia eden soysuz veya efendisinden başkasına intisâba kalkan nankör, Allahın gazâbına, meleklerin ve bütün insanların la'netine uğrasın! Cenâb-ı Hak bu gibi insanların ne tevbelerini, ne de adâlet ve şehâdetlerini kabûl eder.

Ey nâs!

Her suçlu kendi suçundan bizzat kendisi mes'uldür. Hiçbir babanın işlediği suçun cezâsını evlâdı çekmez. Hiçbir evlâdın suçundan da babası mes'ul edilemez. Size bir emânet bırakıyorum ki, ona sıkı sarıldıkça, yolunuzu şaşırırmazsınız! O emânet Allahın kitabı Kur'ân-ı kerîmdir. (Başka rivayetlerde; "Sünnetim" ve "Ehl-i beytim" diye de bildirilmiştir.)

Ey mü'minler!

Allahtan korkun! Beş vakit namazınızı kılın! Ramazan ayındaki oruçlarınızı tutun! Mallarınızın zekâtını verin! Sizden olan âmirlerinize itâ'at edin ki, Rabbinizin Cennetine giresiniz.

Aşırı gitmekten sakının! Geçmiş ümmetlerin mahvolmalarının sebebi, aşırı gitmeleri idi. Hac usûllerini benden öğrenin! Bilemiyorum, belki bu seneden sonra bir daha sizinle burada buluşamayacağım.

Dikkat ediniz! Şu dört şeyi kesinlikle yapmayacaksınız! Allaha hiçbir şeyi ortak koşmayacaksınız! Allahın harâm ve dokunulmaz kıldığı canı, haksız yere öldürmeyeceksiniz! Zinâ etmeyeceksiniz! Hırsızlık yapmayacaksınız! İnsanlar Lâ ilâhe illallah... deyinceye kadar onlarla cihâd etmek üzere emrolundum. Onlar bunu söyledikleri zaman, kanlarını ve mallarını korumuş olurlar. Hesapları ise Allaha aittir.

Ey nâs!

Yarın beni sizden soracaklar. Ne diyacaksınız? Risâletimi tebliğ ettim mi? Vazîfemi yaptım mı?

Bütün Eshâb-ı kirâm, "Evet, yemîn ederiz, Allahın risâletini tebliğ ettin, vazîfemi yaptın. Bize vasiyet ve nasihat bulundun. Böylece şehâdette bulunuruz" dediler. Bunun üzerine Resûl-i ekrem efendimiz mübârek şehâdet parmağını kaldırarak buyurdu ki:

- Şâhid ol yâ Rab! Şâhid ol yâ Rab! Şâhid ol yâ Rab!

Vefatları esnasında ise son sözleri şunlar oldu:

"Aman! Aman! Ellerinizdeki kölelerinize iyi davranınız! Onların üzerlerine elbise giydiriniz, karınlarını doyurunuz. Onlara yumuşak konuşunuz. Namaza, namaza devam ediniz. Kadınlarınız ve köleleriniz hakkında Allahü teâlâdan korkunuz!.. Ey Allah'ım! Bana rahmetini ihsan eyle!.. Beni Refik-i ala zümresine kavuştur!.."

Cebrail aleyhisselama da son arzusunu şöyle bildirdi; "Allahü teâlâ katında üç muradım vardır: Biri; ümmetimin günahkarlarına beni şefaathı etmesi, ikincisi; dünyada yaptıkları günahlardan dolayı onlara azab etmemesi, üçüncüsü; Perşembe ve Pazartesi günleri ümmetimin amellerinin bana bildirilmesi."

Cebrail aleyhisselam, Allahü teâlâdan, bu üç arzusunun da kabul edildiği haberini verdi. Bunun üzerine sevgili Peygamberimiz rahatladılar.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 EKİM 2006 CUMA · KAYIT 264

İslamiyette aklın ve naklin yeri

Yaklaşık iki asırdır bu konu tartışılır. Batılı felsefeciler ve Hristiyan din adamları her fırsatta ”akıl” meselesini gündeme taşırlar. Geçenlerde Papa 16.Benediktus’un, Peygamber efendimizi ve dinimiz İslamiyeti hedef alan sözlerinde de yine bu konu dile getirildi. Bu konuşmasında Papa özetle, İslamiyetin bir şiddet dini olduğunu, Peygamber efendimizin dini şiddet ile yaydığını ve İslamiyette aklın yeri olmadığını iddia etti. Şimdi, kısaca aklın dinimizdeki yeriie bildirelim, sonra da Papa’nın böyle bir konuşma yapmaktaki maksadı neydi, ona bir bakalım.

İslamiyette aklın yeri yoktur, demek açık bir iftiradır. Çünkü, Kur’an-ı kerimde pek çok yerde, “Akletmez misiniz, aklınızı kullanmaz mısınız?” gibi ifadeler geçmektedir. Peygamber efendimizin de aklın önemini anlatan sayısız hadisi vardır. “Akı olmayanın dini yoktur.” , “Kişi, ilmi ve akı sayesinde kurtulur.”, “Akıllı kimse kurtuluşa ermiştir.” , “Akıl imandandır.” , hadis-i şerifleri bunlardan birkaçıdır.

Görüldüğü gibi dinimizde aklın çok önemli bir yeri var. Fakat akıl her şeyin üzerinde değildir. Çünkü, her ne kadar akıl, iyiyi kötünden ayıran bir kuvvet ise de, her işte ölçü olmaz. Akıl göz gibidir. İslamiyet de ışık gibidir. Göz karanlıkta cisimleri göremez. Görmesi için ışık gerekir Allahü teâlâya ait bilgilerde akıl senet olmaz. Akıl, kendi başına dinin emir ve yasaklarını bilseydi, Peygamberlere, kitaplara âlimlere lüzum kalmazdı..

İslam bilgileri fen ve din bilgileri olmak üzere ikiye ayrılır. Din bilgileri, yalnız nakil ile yani vahiy ile anlaşılır. Bunların kaynağı, Kur’an-ı kerim ile hadis-i şeriflerdir. Ahiret bilgileri, ibadetlerin nasıl yapılacağı ve din bilgilerinin çoğu böyledir. Akıl bunlara eremez. Bu bilgilerde akıl ile nakil çatışırsa, nakle uyulur, aklın yanıldığı anlaşılır.

Fen bilgilerine gelince; her Peygamber, akıl ile bulunacak dünya işlerine dokunmayıp, yalnız bunları araştırmak, bulup faydalanmak için çalışmayı emretmiş, Allahü teâlânın beğendiği ve beğenmediği şeyleri açık olarak bildirmiştir. Müslümanlar bu genel ölçüler içinde akıllarını, zekalarını kullanarak buluşlar yapmışlar insanlığa faydalı olmuşlardır. Müslüman fen adamları pek çok

buluşta diğer ilim adamlarına öncülük etmişlerdir. Nakil ile fen bilgisinde çatışma olduğu zaman, akla uyulur. Yani nakil, akla uygun olarak açıklanır.

Şimdi gelelim, Papa'nın niçin böyle bir konuşma yaptığı konusuna: Birincisi, Müslümanları şiddet yanlısı göstermek. İslam karşıtlığında birliği sağlamak, haçlı zihniyetini canlandırmak.

İkincisi, “akıl” konusunu ortaya atarak demek istiyor ki,”Biz nakli yani vahyi atıp, her şeyde akli, felsefeyi esas aldık, dinde reform yaparak bu güce ulaştık. Siz de böyle yaparsanız, vahyi terk edip, sadece akli esas alırsanız sizler de gelişirsiniz.”

Aslında bu söylediğine kendisi de inanmıyor. O da biliyor ki, Batı'nın gelişmişliği ile Hristiyanlığın hiçbir ilgisi yok. İslam aleminin geri kalmasının da İslamiyetle bir ilgisi yok. Gelişmişlik, gelişmemişlik insanların çalışması ve yaşayışıyla ilgili bir mesele! Papa da bilir ki, asıl aklın yeri olmadığı din bugünkü Hristiyanlıktır. Teslis, yani üçlü ilah inancı, her doğan masum yavrunun günahkar kabul edilmesi, para karşılığı günahların affedilmesi gibi daha nice akla, mantığa ters inaç var Hristiyanlıkta.

İnanmadığı halde niçin söylüyor? Müslümanların dinlerini sorgulamasını istiyor. İKT, Ezher, Diyanet ve daha birçok dini kuruluş, şimdi bu konuda Papa'ya cevap hazırlığında. Cevapları da, nakle önem vermeyen Batı yanlısı ilahiyatçılar hazırlayacağından nakilden yana değil akıldan yana bir tavır sergilenecek. Bu cevaplar, tartışılacak, kafalar karıştırılacak, böylece Papa'nın istediği gibi, İslam aleminde vahy inancı sarsılacak, akılcılık ön plana çıkacak. Nihayet, Hristiyanlıkta olduğu gibi, tarihselcilik öne çıkartılacak, din akla göre yeniden yorumlanacak, sorgulacak; ortaya İslamiyetle ilgisi olmayan fakat adı İslam olan bir din ortaya çıkacak. Batı'nın, Papa'nın da en büyük arzusu da bu zaten. (Yarın da, İslamın şiddet dini olduğu iftirasına değinelim inşaallah)

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 EKİM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 265

Müslüman olmada zorlama yoktur

Dün, aklın ve naklin dinimizdeki yerinden kısaca bahsetmiştik. Papa'nın ezeli İslam düşmanlığını yansıtan konuşması bir bakıma faydalı da oldu, denebilir.

Çünkü Müslümanların uyanmalarını, gerçeği görmelerini sağladı. Bundan önceki Papa 2. John Paul'un Müslümanlara sinsice yaklaşımları, İslam alemine yönelik sözde hoşgörü ve barış mesajları Vatikan'a, Papalığa karşı bir sempati uyandırmıştı. Hristiyanlığın da hak din olduğu, mensuplarının Cennete gideceği iddiaları yayılmaya başlanmıştı. Çok şükür Diyanet'in, "Hak din sadece İslamiyettir, diğer dinler batıldır, geçerliliği kalmamıştır" açıklaması ve hutbelerde bu konuya geniş yer verilmesi Vatikan'ın bu sinsi oyununu bozdu.

Aslında bundan önceki Papa'nın İslam düşmanlığı şimdikinden daha fazlaydı. Müslümanların Hristiyanlara karşı 14 asırlık bakışını, inancını değiştirmek, böylece İslamiyeti içerden yıkmak için dostmuş gibi göründü. Yeni Papa'nın son çıkışı ile, "Küfür tek millettir" hadis-i şerifinin hükmü bir defa daha tecelli etti. Müslüman alemi, Hristiyanların Müslümanlara bakışında değişiklik olmadığını, düşmanlıkta azalma değil artma olduğunu, bunlardan dost olamayacağını açıkça anladı. İmanın alameti olan "Hubbi fillah ve Bugd-ı fillah" inancını tazeledi.

Dün, bugün için, İslamiyette zorlamanın, şiddetin olmadığından bahsedeceğiz, demiştik. Bununla ilgili cildler dolusu kitap yazılabilir; yazılmıştır da. Bunun en kısa, en güzel ispatı şu: İslamiyette şiddet, zorla Müslüman yapma olsaydı, bugün Ortadoğu'da, Anadolu'da, Balkanlar'da hiçbir gayrimüslimin olmaması lazım gelirdi. Müslümanlar, geçmişte bu bölgelerde bunu yapacak güçteler, hiçbir devlet gücü buna mani olamazdı. Buna rağmen, bunlara din değiştirmeleri için zorlama yapılmadı, sadece İslamiyet tebliğ edildi, Müslüman olan oldu, olmayan korkusuzca dinini yaşamaya devam etti.

Buna karşılık Hristiyanlar ne yaptı? Avrupa'ya insanlığı, Medeniyeti getiren ve İspanyada 800 yıl hüküm süren Endülüs devletini yıkıp, Müslüman olan halkı Hristiyan olmaya zorladılar, kabul etmeyenleri bir kişi kalmayana kadar katlettiler. Müslümanlıktan iz bırakmadılar. Sadece Müslümanları değil, Yahudileri hatta farklı mezhepten olan dindaşlarını bile hunharca katlettiler.

Sadece Endülüs mü ne gezer? Haçlı seferlerinde, İstanbul'da yüz binlerce Ortodoks Hristiyanı, Kudüs'te yüz binlerce Müslümanı ve Hristiyan'ı kılıçtan geçiren onlardı. Roma meydanında insanları diri diri yakan, Güney Amerika'da yerli halkı yok eden, onları tarihten silen, medyetlerini ortadan kaldıran onlardı. "Otuz Yıl", "Yüz Yıl" savaşlarında farklı Hristiyan mezhebinden oldukları için yüzbinlerce dindaşını katleden de onlardı. Bunların hepsinin arkasında da Vatikan vardı.

Müslümanlar arasındaki Hristiyanlar ise, Peygamber efendimiz zamanından beri her devirde, devlete baş kaldırmadıkça, Müslümanlar arasında rahat ve huzur içinde yaşamışlar, Müslümanlar her zaman onların hakkını hukuku korumuş, hatta gayrimüslimin hakkı Müslüman hakkından daha önemli tutulmuştur. Bunun sayısız örnekleri vardır.

Mesela, Belgrad'ın fethinde Şeyhülislam, yerli halka zarar verilmemesi için padişahın karşısına dikilmiş ve halka verilecek zararın hesabını Allaha veremeyeceğini, halkın kendisine Allahın emaneti olarak verildiğini söyleyerek padişahı askerinin halka zarar vermesine mani olmasını istemiştir.

Bursa müzesi arşivinde ise ikiyüz sene öncesine ait bir mahkeme kaydında şöyle ibretli bir hadise anlatılıyor: Altıparmak'ta bir Yahudinin arsasına câmi yapılıyor. İş mahkemeye düşüyor. Arsanın Yahûdiye ait olduğu anlaşılınca mahkeme, câminin yıkılmasına, arsanın Yahûdîlere verilmesine karâr veriyor.

Adâlete bakınız! Nerede görülmüş böyle bir uygulama? Bursa tamamen Müslümanların idaresinde olan bir şehir. Arsa sahibine hakkı verilmediği takdirde, müracaat edebileceği başka bir merci de yok. Bütün bunlar, gerçek ahlâkın, yüksek ahlâkın eseridir. Bu yüksek ahlâkın kaynağı da Resûlullah efendimizdir.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 20 EKİM 2006 CUMA · KAYIT 266

“Oruç tutanları affettim!”

Peygamber efendimizin, “İlk günleri rahmet, ortası af ve magfiret ve sonu Cehennemden azâd olmaktır.” buyurduğu Ramazan-ı şeref ayının sonuna geldik. İnşaaallah bizler de Cehennemden azad edilen, kurtulan kimseler sınıfına dahil oluruz. Bu ayın diğer aylardan çok farklı üstünlüğü ve fazileti vardır. Resulullah efendimiz, Ramazan-ı şerif ayının bu üstünlüklerini şöyle bildiriyor:Cennet her sene, Ramazan-ı şerifin gelmesiyle süslenir. Ramazanın ilk gecesinde, Arş'ın altında Mesire adlı bir rüzgar esip, Cennet ağaçlarının dallarını, budaklarını, kapılarının halkalarını sallar. Dinliyenlerin hiç duymadıkları güzel sesler onlardan duyulur. Cennet meleklerinin büyüğü olan Rıdvan'a, bu gece hangi gecedir, diye sorulduğunda, bu gece Şehr-i Ramazanın ilk gecesidir, diye cevap verir. Bunun

üzerine Allahü teâlâ buyurur ki:- Ey Rıdvan! Cennet kapılarını aç! Ey Mâlik Cehennem kapılarını kapa! Ey Cebrâil, yeryüzüne in şeytanları bağla, hapsed ki, Habibimin ümmetinin orucunu bozmasınlar. Allahü teâlâ Ramazan-ı şerîfin her gecesinde üç defa buyurur ki:- Benden birşey istiyen var mıdır? İsteddiğini vereyim. Tevbe eden var mıdır? Tevbesini kabûl edeyim. İstigfar eden var mıdır? Magfiretime kavuşturayım. Allahü teâlâ Ramazan-ı şerîfin her gününde, iftâr vaktinde, kendilerine azap edilmesi gereken milyonlarca kişiyi Cehennemden azâd eder. Cum'a günü ve gecesi olunca, her saatte azap edilmesi gereken bin kerre bin kişiyi Cehennemden azâd eder. Ramazan-ı şerîfin son günü olunca, o gün Ramazan-ı şerîfin ilk gününden son gününe kadar Cehennemden azâd ettiklerinin toplamı kadar kimseleri Cehennemden azâd eder. Kadir gecesi olunca, Allahü teâlânın emriyle, Cebrâil aleyhisselâm yeşil bir sancakla büyük bir melek kalabalığı içinde yeryüzüne inip sancağını Kâ'beye diker. Cebrâil aleyhisselâmın altıyüz kanadı vardır. Bu kanatlarını ancak Kadir gecesinde açar. Kanatları açılınca doğuyu batıyı kaplar. Cebrâil aleyhisselâm meleklerle: "Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin arasına girin, der." Melekler de, aralarına girip, ibâdet eden, namaz kılan, zikreden kimselere selâm verip, onlarla musâfaha ederler. Duâlarının kabûl olduğunu bildirirler. Tan yeri ağarınca kadar böyle devam eder. Daha sonra, Cebrâil aleyhisselâm meleklerle "Herkes yerli yerine gitsin." der. Melekler, Cebrâil aleyhisselâma sorar: "Ey Cebrâil! Allahü teâlâ Muhammed aleyhisselâmın ümmetinin isteklerini verdi mi?" Cebrâil aleyhisselâm şöyle cevap verir: "Allahü teâlâ onlara nazar etti. Dört sınıf insan hariç diğerlerini affeyledi. Bunlar: İçki içmeğe devam edenler, ana-babasına âsî olanlar, yakın akrabâya ziyâreti terkedenler ve Ehl-i sünnet vel-cemâ'atten ayrılanlar..." Bayram sabahı olduğunda, Allahü teâlâ meleklerini her tarafa dağıtır. Melekler yeryüzüne inerler. Sokak başlarına dururlar. Cin ve insanlardan başka her canlının duyabileceği bir sesle seslenirler: "Ey Muhammed aleyhisselâmın ümmeti, çok büyük sevâblar veren, büyük günâhları affeden Rabbinize dönün!" Câmiye gitmek üzere evlerinden çıktıklarında, Allahü teâlâ meleklerine şöyle buyurur: "Ey benim meleklerim, siz şahit olunuz ki, Ramazan-ı şerifte oruç tutanlardan râzı oldum ve onları affettim." Daha sonra Allahü teâlâ şöyle buyurur: "Ey kullarım, bugün benden dilediğinizi isteyiniz! Bugün âhiretiniz için istediğiniz her şeyi veririm. Dünyanız için istediğiniz şeye de sizin için nazar ederim. Benim emirlerime uyduğunuz müddetçe, ben sizin hatalarınızı, kusurlarınızı örterim. Sizi rezil ve rüsvâ etmem.

Sizler evlerinize magfiret olunmuş olarak dönünüz. Zira beni râzı ettiniz, sizden râzı oldum.”

GÖNÜL BAĞÇESİ · 21 EKİM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 267

Azlık çokluk değil niyet önemli

Yapılan hayır hasenata bire yetmiş sevap verildiği bu mübarek Ramazan ayı yarın son buluyor. Bu sevaba nail olabilmek için az - çok hayır hasenatta bulunduk. Zaten önemli olan verilenin azlığı çokluğu değil, ne niyetle verildiğidir. Niyetin ne kadar önemli olduğunu bildirmek için eshab-ı kiramdan Sehl bin Hanîf hazretlerinin başına gelen ibretli olayı nakletmek istiyorum bugün:

Sehl bin Hanîf hazretleri, Peygamber aleyhisselâmın yanından hiç ayrılmazdı. Devamlı O'nun hizmetlerinde bulunmayı bir şeref sayar, bütün savaşlara katılırdı. Hendek gazâsı hazırlıklarında ve hendek kazmada hiç durmadan akıllara durgunluk veren gayretle çalışmıştı.

Bu gazâda müşriklere çok ok atmış. Peygamber efendimizin sevgisini daha çok kazanmıştı. Hendek gazâsına katılarak onların üzerlerine yürümüş, burada da büyük kahramanlıklar göstermişti.

Hicretin sekizinci yılında Mekke fethine katılmış, hemen bunun ardından Hüneyn gazâsına iştirak etmişti. Burada bütün kuvvetiyle düşmanlarla savaşmıştır. Sehl bin Hanîf hazretlerinin bu üstün gayreti ile ilgili olarak hakkında Allahü teâlâ tarafından bir âyet-i kerîme bile gönderilmiştir. Şöyle ki:

Hicretin dokuzuncu yılında, Peygamber aleyhisselam Tebük savaşı hazırlığına başlayınca, bütün Eshabı yardıma çağırdı. Peygamberimizin teşviklerinin sonunda bilhassa zengin olanları çok miktarda yardım ettiler.

Bu hâli gören Sehl bin Hanîf hazretleri çok duygulandı. Fakir olduğu ve Peygamberimizin bu yardım davetine katılamadığı için çok üzüldü. Hemen eve gidip çocuklarının ihtiyaçları için ayırmış olduğu iki ölçek hurmayı getirerek Peygamber efendimize teslim etti ve, “Ey Allahü teâlânın Resûlü! Bundan başka evde hiçbir yiyecek şeyimiz yoktur. Bu benim ve kızımın yardımlarıdır. Kabûl buyurunuz ve bize bereketle duâ edin” diye yalvardı.

Peygamber aleyhisselâm, hazret-i Sehl bin Hanîf'in getirdiği hurmaları bizzat kendi mübârek elleriyle diğer hurmaların üzerine koyup bereketle duâ etti.

Bu hali gören, münâfıklar, “Allahü tealânın Sehl bin Hanîf'in iki ölçek hurmasına ihtiyacı yoktur! Bu kadarcık hurma getirilir mi, ayıp değil mi “diyerek onun bu istek ve arzusunu ayıplayarak kınadılar. Hatta Sehl bin Hanîf hazretlerinin Allahü teâlâya ve Peygamber aleyhisselâma karşı olan samimi duygu içerisindeki davranışını, hafife alarak Medine şehrinin sokaklarında alay konusu ettiler. Sokakta onu gördükleri zaman güldüler. Münâfıkların bu davranışları üzerine, Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin Tevbe sûresinin yetmiş dokuzuncu âyet-i kerîmesini indirdi: "Sadaka hususunda bağışlarda bulunan mü'minlerle bir türlü, gücünün yettiğinden başkasını bulamayan fakirlerle başka türlü eğlenenler yok mu? Allahü teâlâ onları maskaraya çevirmiştir. Onlar için pek acıklı bir azâb vardır." Allahü teâlâ bu âyet-i kerîme ile Sehl bin Hanîf'in samimi hareketini övdü. Münâfıkları ise susturdu.

Halis niyetle, Allah rızası için yapılan hayır hasenatın, sadakanın dünyada ve ahirette pek çok faydası vardır: 1- Malı temizler: Hadis-i şerifte buyuruldu ki: “Malınızdaki günah kirlerini sadaka ile temizleyin!” 2- Günahları temizler. 3- Hastalıktan ve belâdan korur. 4- Muhtaçları sevindirir. 5- Rızkı artırır, malı bereketlendirir. Şeytan, malı ya israf ettirir veya cimrilik ettirir, hayra harcamaktan alıkor "Yoksul olursun, elin daralır" diye korkutur.

Sadakanın malı azaltmayacağı ayet-i kerimelerde de şöyle bildirilmiştir:

HİKMETLER · 27 EKİM 2006 CUMA · KAYIT 268

Evliya olabilmek için

- Allah için sev, Allah için darıl, Allah için anla! Evliyalık mertebesine ancak böyle kavuşabilirsin! Bu minvâl üzere olmıyan kişi, namazı ve orucu çok olsa bile, îmânın tadını alamaz. Yâ Abdullah, sabaha çıktığın zaman akşam için kendini kaygılandırma! Akşama çıktığın zaman sabah için kendini kaygılandırma! Sağlığında hastalığın ve hayatında ölüm için tedbîr al!

* * *

Abdullah bin Ömer hazretleri, harâmdan çok korkardı. Bunun için, sık sık buyururdu ki:

- Kambur oluncaya kadar namaz kılsanız ve kıl gibi oluncaya kadar oruç tutsanız, harâmdan kaçmadıkça bunların va'dedilen mükâfâtına kavuşamazsınız!

* * *

Birisi, Abdullah bin Ömer hazretlerine, “Allah için, seni çok seviyorum” deyince buyurdu ki:

- Ben de Allah için, seni hiç sevmiyorum. Çünkü sen, ezânı tegannî ederek, şarkı söyler gibi okuyorsun.

* * *

Tâbiînin büyüklerinden Nâfi' buyurdu ki:

“Ben henüz çocuk iken Abdullah bin Ömer ile beraber gidiyorduk. Ney sesi işittik. Hz. Abdullah, kulaklarını parmakları ile kapadı. Oradan hızla uzaklaştık. Bir müddet sonra bana, “ Ney sesi daha işitiliyor mu?” diye sordu. “Hayır işitilmiyor.” diye cevap verince, ondan sonra parmaklarını kulaklarından ayırdı.”

Resûlullah efendimiz, Abdullah bin Ömer'i çok severdi. Nitekim bir gün Hz. Abdullah, Resûlullahın huzûrlarına gelmişti. Resûlullah efendimiz ona çok iltifât edip, “Kıyâmet günü herkesin berâtı [kurtuluş vesîkası] her işi ölçüldükten sonra verilir. Abdullah'ın berâtı ise, dünyada verilmiştir” buyurarak onu medh ve senâ buyurdu.

Bir gün Abdullah bin Ömer hazretlerinin devesi kayboldu. Çok aradı, bulamadı. “Alana helâl olsun!” deyip mescide girdi. Sonra birisi gelip, “ Deven filân kimsede!” dedi.

Mescidden çıkıp giderken, hatırladı. “Ben onu alana hediye etmiştim” deyip tekrar mescide döndü.

* * *

HİKMETLER · 28 EKİM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 269

Sofrasında misafir eksik olmazdı

Sofrasında misafir eksik olmazdı 28.10.2006

Abdullah bin Ömer hazretleri bir gün, birkaç arkadaşı ile Medîne-i münevvere dışına çıkmışlardı. Yemek vakti gelince sofraya hazırlandılar. O sırada köle olan bir çoban selâm verdi. Hz. Abdullah çobanı yemeğe da'vet etti. Çoban oruçlu olduğunu söyleyip sofraya oturmadı. İbni Ömer ona sordu:

- Bu çok sıcak günde hem koyunları otlatman, hem de oruç tutman nasıl oluyor?

Çoban da cevap verdi:

- Bu hâlde çok günler oruç tuttum.

Abdullah bin Ömer hazretleri, onu denemek için dedi ki:

- Koyunlarından birini satar mısın? Hem parasını, hem de iftâr etmen için etinden veririz?

- Koyunlar efendimindir.

- Efendine kayb olduğunu söylersin.

Bunun üzerine çoban, tam bir teslimiyetle şöyle cevap verdi:

- Allahü teâlâ görüp biliyor.

Abdullah bin Ömer hazretleri, çobanın sözünü birkaç defa tekrar etti. Medîne'ye döndüklerinde, çobanın efendisine birisini gönderip, sürüyü ve çobanı satın aldı. Onu azâd ederek, koyunları da ona hediye etti.

* * *

Abdullah bin Ömer hazretleri, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden olup, dört büyük halîfeden Hz. Ömer'in oğludur. İlk îmâna gelenlerdendir. Babası îmân ile şereflenince, o da küçük yaşta Müslüman oldu.

Küçük yaştan beri Peygamber efendimizle beraber bulundu. Bunun için Eshâb-ı kirâm içinde en çok hadîs-i şerîf nakledenlerden oldu.

Ayrıca, yaratılış olarak üstün hâllere sahip olduğundan ve Resûlullahın hizmeti ile şereflenip, uzun zaman sohbetlerinde bulunduğundan, bütün ilimlerde mâhir

oldu.

Harâm ve şüphelilerden sakınmakta, dünyaya düşkün olmamakta örnek durumdaydı. Her işte çok araştırmacı, inceleyici ve dikkatliydi. Çok cömert olup, ikrâm etmeyi çok severdi. Akşam yemeklerini, yalnız yediği hiç vâki değildi. Mutlaka misâfir arar bulurdu.

HİKMETLER · 29 EKİM 2006 PAZAR · KAYIT 270

Dünyaya düşkün değildi

Mekke'nin fethi sırasında, İbni Ömer yirmibeş yaşlarında bulunuyordu. Sür'atli koşan bir atı vardı. Bu at üzerinde, elinde mızrağı olduğu hâlde çok heybetli idi. Resûlullah efendimiz onun bu hâlini görünce, “Abdullah! İşte Abdullah” buyurarak mücâhidliğini övdüler. Müslüman ordusu, büyük bir ihtişamla Mekke'ye girdiği zaman, Resûl-i ekrem bir deve üzerinde olup, İbni Ömer de yanında bulunuyordu.

Mekke'nin fethinden sonra Abdullah bin Ömer, Huneyn muhârebisine katıldı. Büyük kahramanlıklar gösterdi.

Ordu bir ara geri çekilmek üzere iken İbni Ömer, Resûlullah efendimize yaklaşarak, duâ istedi ve, “Zafer nasîb olursa i'tikâf edeceğim” diye arzetti. Resûl-i ekrem onun bu arzûsu üzerine buyurdu ki:

- Dilediğini yapar, adağını yerine getirirsin.

Sonra zafer nasîb oldu.

Huneyn'den sonra Tâif muhâsarası oldu. Bu muhâsarada öncü kuvvetlerinden idi. Resûlullahın duâsı ile fetih nasîb oldu.

Abdullah bin Ömer hazretleri, Mûte harbinde de bulundu. Bu husûsla ilgili kendisi şöyle anlatır:

“Resûlullah efendimiz Mûte gazâsında Zeyd bin Hârise'yi kumandan yapmış, “Eğer Zeyd şehîd olursa, Ca'fer bin Ebî Tâlib, o da şehîd olursa, Abdullah bin Revâha kumandanlık yapsın” buyurmuştu.

Ben de bu savaşta idim. Ca'fer bin Ebî Tâlib'i harb meydanında aradık ve şehîdler içerisinde bulduk. Vücûdunda doksandan fazla kılıç ve mızrak yarası vardı.”

İyilik etmesini, hayrı, sadakayı, köle azâd etmeyi çok severdi. İyi ve güzel huylu olup, kötülükten uzaktı. Her işini ve her şeyini Allah için yapardı. Yüzüğünün taşında, “Abdullah bin Ömer, Lillah” ibâresi yazılı idi. Abdullah bin Ömer hazretleri buyurdu ki:

- Müslümanlıkla şereflendikten sonra, en büyük sevinç ve neş'em; gönlümün, herkesi peşinden koşturan birtakım istek ve arzûlara meyletmemiş olmasıdır.

Abdullah bin Ömer, Resûlullahı görme, sohbetinde bulunma, Ona hizmet etme şerefine kavuşma ve fitraten üstün hâllere sahip olması sebebiyle, bütün ilimlerde mâhir, üstâd idi.

İlmi, harâm ve şüphelilerden sakınması ve dünyaya düşkün olmaması yönleri ile örnek durumdaydı. Her işte çok araştırmacı, inceleyici ve dikkatliydi.

HİKMETLER · 30 EKİM 2006 PAZARTESİ · KAYIT 271

“Bu fırsatı kaçırmayınız!”

Abdullah bin Ömer, Amr bin Âs komutasındaki orduda vazîfe almıştı. Ordu, Filistin toprağına girince, Amr bin Âs, Abdullah bin Ömer'e bir sancak ve emrine bin süvâri verdi. Birlik, Amr bin Âs'ın emri üzerine hareket etti. Sabaha kadar yürüdüler. Bu sırada, kalabalık insan topluluğına dâir birtakım izlere rastladılar. Abdullah bin Ömer hazretleri, “Zannederim bu asker izi, Rumların öncü birliklerine âittir.” dedi. Sonra emrindeki askerlerle birlikte durdu. Askerler, izi takip etmek isteyince, Abdullah bin Ömer şu tâlimâtı verdi: “Hayır, izin kime âit olduğunu kesin olarak öğreninceye kadar kimse dağılmasın!”

Kimse yerinden ayrılmadı. Araştırma netîcesinde, Müslümanlardan haber almak için dolaşan, onbin kişilik Rum askerinin, yakınlarında olduğunu anladılar. Abdullah bin Ömer, onları görünce, askerlerine seslendi: “Bu fırsatı kaçırmayınız! Cennet kılıçların gölgesi altındadır!”

Bütün asker gür bir sesle, “Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah” dedi. Kelime-i tevhîd sesleri semâyı çınlattı. Sanki ağaçlar, taşlar ve her şey onlara Kelime-i tevhîd ile cevap veriyordu. İlk hücum eden İkrime bin Ebî Cehl oldu. Onu Süheyl bin Amr, sonra da Dehhâk takip etti. İki ordu birbirine girmişti. Abdullah bin Ömer hazretleri, savaş hâlini şöyle anlatmıştır:

“O anda, Rumların önde gelen cengâverlerinden, iri yapılı, sağına soluna çevik hareketlerle vuran birini gördüm. Bu, öncü kuvvetlerinin komutanı ve Rumların gözbebeği olan birisi idi. Rum askerinin üzerinde moral yönünden büyük te'siri vardı. Üzerine hücum edip, mızrağımı uzattım, fakat kendini kurtardı. Öldürmek için tekrar bir fırsatını bulup, yaraladım. Kılıcımla vurdukça vuruyordum. Sanki taşa çalışıyordum. Her vuruşta kılıç, sert taşa vurulmuş gibi ses çıkarıyordu. Hattâ kırıldığını zannettim. Nihâyet yere düşürdüm.

Bunu gören Rumlar büyük bir korkuya kapıldılar. Müslüman mücâhidler ise daha şiddetli ve aşkla çarpışmaya başladılar. Allah için, Dehhâk ve Hâris bin Hişâm çok kahramanlıklar gösterdiler ve düşman büyük bir hezîmete uğrayıp dağıldı. Böylece Allahü teâlânın yardımını ile zafere ulaştık.”

Muhârebe bittikten sonra, Müslüman askerleri toplandılar. Rumlardan aldıkları malları ve ganîmetleri ortaya getirdiler. Bütün askerler döndüğü hâlde, Abdullah bin Ömer hâlâ görünmüyordu. Bu arada, Abdullah bin Ömer hazretleri yüksek sesle, tekbîr getirerek geldi. Kendisine, nerede olduğunu sorduklarında, “Rumların kumandanları ile meşgûldüm. Onu öldürdüm” dedi.

HİKMETLER · 31 EKİM 2006 SALI · KAYIT 272

“Bir evden bir kurban yeter!”

Abdullah bin Ömer hazretleri, devlet kadrosunda vazîfe almaktan uzak durdu. İlme ve cihada ağırlık verdi. Zaten, babası Hz. Ömer, şehâdetinden önce yerine oğlunu göstermesini isteyenlere, “Bir evden bir kurban yeter!” buyurmuştu.

Seçilmemek şartıyla Hz. Osman'ı halîfe seçen şûrâ üyeliğinde bulundu.

Hz. Osman'ın şehâdetinden sonra, Hz. Ömer'in oğlu olması, ilmî mertebesinin yüksekliği ve savaşlardaki kahramanlığı ileri sürülerek, halîfe olması istendiyse de

kabûl etmedi. Hz. Ali'ye bî'at etti. Fakat, iç hâdiselere karışmadı.

“Cihâd, İslâm ülkesinde, Müslümanlar arasında olmaz. Cihâd, kâfirlere ve gayrı müslim memleketine karşıdır” buyururdu.

Kur'ân-ı kerîmin tefsîri husûsunda sahâbenin ileri gelenlerinden idi. Helâle ve harâma âit hadîs-i şerîflerin çoğunu o bildirmiştir.

İşittiği hadîs-i şerîfleri yazar, gerek duymadıkça hadîs-i şerîf rivâyet etmezdi.

İbni Ömer hazretleri, ekseriyâ Resûlullah efendimizin hizmetinde ve huzurunda bulunurdu. Bulunmadığı zamanlarda, Onun söz, fiil ve takrîrini sorar, araştırırdı.

Anlıyamadığında, bizzat Resûl-i ekremden öğrenir, bildiğini öğretmekten zevk duyardı.

Medîne-i münevverede ders meclisi kurup, hadîs-i şerîf öğretti. Ayrıca hac mevsiminde de dünyanın her yerinden gelen ilim ve hak âşıklarına hadîs-i şerîf rivâyetinde bulundu.

Hz. Âişe buyurdu ki:

- Hâl ve hareketinde Resûlullah'a en çok benzeyenlerden biri de İbni Ömer idi.

Abdullah bin Ömer hazretleri, Mûte ve Yermük savaşlarında bulundu. Hz. Ebû Bekir'in hilâfeti zamanında Hâlid bin Velîd'in Arabistan'da isyân hâlinde bulunan mürted kabîlelere karşı açtığı sefere iştirâk etti.

Ayrıca Nihâvend muhârebesine ve Hz. Osman'ın Mısır vâlisi Abdullah bin Sa'd'ın Kuzey Afrika fütûhatını tamamlamak için Medîne'den gönderdiği yardımcı kuvvetler ile harbe katıldı.

Yine az zaman sonra 650-651 târihinde Sa'îd bin Âs kumandasındaki Horasan ve Taberistan seferine iştirak etti.

Abdullah bin Ömer hazretleri, Hz. Muâviye'nin hilâfetinde, Yezîd bin Muâviye ile Bizans seferine katıldı. Eyyûb Sultân hazretleriyle İstanbul surları önüne kadar gelip, Bizanslılar ile olan mücâdelede bulundu.

2006 YILLIK KÜLLİYATI

11

Kasım

31 yazı · Hikmetler: 31

HİKMETLER · 1 KASIM 2006 ÇARŞAMBA · KAYIT 273

“Veren el alan elden hayırlıdır”

Abdullah bin Ömer hazretleri, fıkıh ilminde kemâl derecesinde idi. Fetvâ husûsunda çok eşsiz idi. Buna rağmen birçok meseleye, "Bilmiyorum" diye cevap verirdi. Fetvâları çok kıymetlidir. Peygamberimizden sonra, insanlara altmış sene fetvâ vermiştir.

Hadîs ve fıkıh âlimleri arasında Abdullah bin Ömer, Abdullah bin Abbâs, Abdullah bin Zübeyr ile Abdullah bin Amr bin Âs'a Abâdile-i erbea, yanî dört Abdullah ünvanı verilmiştir. Bu dört zât, bir mes'elede ittifâk edince, "Abâdile'nin kavli" denilir. Ancak fıkıh kitaplarında, Abâdile denilince, ekseriyâ İbni Mes'ûd, İbni Abbâs ve İbni Ömer hazretleri kastedilir.

İnsanları sevindirmesi, hayır hasenatı çoktu. Tâbiînün büyüklerinden Nâfi', Abdullah bin Ömer'in azâdlısıdır. Onu, onbin dirheme satın aldıktan, “Seni Allah rızâsı için azâd ettim.” buyurarak hürriyetine kavuşturdu.

Abdullah bin Ömer, çok cömert, halîm ve selîm idi. Köle ve câriyelerinden hangisini Allahü teâlâyâ ibâdet ederken görse, onu azâd etmek âdeti idi. Kölelerinin böyle görünerek kendisini aldattıklarını söylediklerinde buyurdu ki:

- Hayır için aldanmaktan iyi şey var mıdır?

İmâm-ı Nâfi', efendisi ile ilgili olarak buyurdu ki:

- Abdullah bin Ömer, bin kişi azâd etmeyince, rûhunu teslim etmedi. Sevmeye başladığı bir şeyi Allah rızâsı için, ihtiyâcı olana verirdi. Böylece, Allahü teâlânın; "Sevdiğiniz şeylerden infâk etmedikçe, iyiliğe kavuşamazsınız!" (Âl-i İmrân sûresi: 92) meâlindeki âyet-i celîlesiyle amel ederdi.

Zamanın zenginlerinden Abdülazîz bin Hârûn, "Her ne ihtiyâcın varsa bana bildir" diye Abdullah bin Ömer'e mektup yazmıştı. Karşılık olarak şöyle mektup yazdı:

“Resûlullahtan, ‘Önce geçindirmekle yükümlü olduğun kişilere ver; yüksek el, alçak elden hayırlıdır!’ buyurdıklarını işittim. Yüksek elin veren el, alçak elin de alan el olduğunu sanıyorum. Senden hiçbir isteğim yoktur. Allahü teâlânın bana gönderdiği bir nimeti de geri çevirmem.”

Abdullah bin Ömer hazretleri, Cum'a namazına gitmeden önce mutlaka gusleder ve güzel kokular sürünürdü. Bayram namazları için de aynı şeyi yapardı. Günde iki defa güzel koku sürünür, elbiselerinin tertemiz ve kokusunun güzel olmasına dâimâ dikkat ederdi.

HİKMETLER · 2 KASIM 2006 PERŞEMBE · KAYIT 274

“İnsanları överek helak etmeyin!”

Abdullah bin Ömer hazretleri çok tevazu sahibi birisi idi. Birisi kendisini göstererek, “Ey insanların en iyisi” deyince buna üzüldü, “Ben insanların en iyisi değilim. İnsanların en iyisinin oğlu da değilim. Ben sâdece Allahü teâlânın bir kuluyum. O'nun rızâsını bekler, O'ndan korkarım. Siz böyle övmeye devam ederseniz, insanı helâk edersiniz.” buyurdu.

Bir sohbetinde, “Kıyâmet gününde aksaklar diye çağrılacak kişiler vardır” dedi. Cemâ'at, “Aksaklar kimlerdir” diye sorunca şöyle cevap verdi: “Sağa-sola bakmak ve bazı hareketler yapmak sûretiyle namazlarını eksilten ve aksatan kimselerdir.”

Ebû Gâlib diyor ki:

"Abdullah bin Ömer Mekke'ye geldiği zaman, bize misâfir olurdu. Geceleri kalkar, teheccüd namazı kılardı. Bir gece sabah namazı yaklaştığı zaman, bana dedi ki:

- Kalkıp namaz kılmayacak mısınız? Kur'ân-ı kerîmin üçte birini okusan da olur.

Benim, "Sabah yaklaştı ve bu kadar kısa zamanda Kur'ân-ı kerîmin üçte birini okuyup yetiştiremem" cevabım üzerine buyurdu ki:

- İhlâs sûresi, Kur'ân-ı kerîmin üçte birine eşittir

Abdullah bin Ömer hazretleri, birçok sohbetlerinde buyurdu ki:

“Ey Âdemoğlu! Bedeninle dünyada ol, kalbinle âhireti bul!”

“Hikmet ondur; dokuzu sükût, biri de az konuşmaktır.”

“İnsanın mâhiyeti arkadaşından anlaşılır.”

“Kendinden üsttekine hased, aşağıdakine tahakküm eden ilim ehli sayılmaz.”

“Allah için sev, Allah için buğzet, Allah için dost ol, yine Allah için düşmanlık et! Allahü teâlânın sevgisine bu şekilde kavuşulur.”

“Biz öyle zamanlar gördük ki, hiç kimse Müslüman kardeşinden daha çok paraya, pula sahip olmayı düşünmedi. Şimdi ise, altın ve gümüş daha kıymetli gelmeye başladı.”

“Allah korkusundan dolayı bir damla yaş akıtmak, benim için, bin altın sadaka vermekten daha sevimlidir.”

“İnsan, imkânı kadar iyilik etmeli, her zaman tatlı konuşmalı ve güler yüzlü olmalıdır.”

“Sabaha çıktığın vakit akşama çıkacağını düşünme, akşama çıktığın vakit de sabahlayacağını hâtırına getirme!”

HİKMETLER · 3 KASIM 2006 CUMA · KAYIT 275

Mescid güvercini

Abdullah bin Zübeyr, Medîne'de muhâcirlerden ilk dünyaya gelen çocuktur. Hicretten yirmi ay sonra 622' de Medîne yakınındaki Kubâ'da dünyaya gelince, Muhâcirler çok sevinip rahatladılar. Çünkü Yahûdiler, “Biz muhâcirlere sihir yaptık, çocukları olmayacak” diyorlardı. Bu mübârek zâtın doğumu, Yahûdilerin yalanlarının ortaya çıkmasına sebep oldu.

Abdullah bin Zübeyr dünyaya gelince, annesi daha onu hiç emzirmeden, doğruca Resûlullah efendimize götürdü. Peygamber efendimiz çocuğu kucağına alıp ismini koydu ve duâ etti. Resûlullah efendimiz ismini “Abdullah”, künyesini de “Ebû Bekir” koydu. Diğer künyesi “Ebû Hubeyb” idi. Yedi yaşında iken de babası tarafından Peygamberimize getirildiğinde, Ona bî'at etme şerefine kavuştu. Böylece sahâbeden olma şerefine nâil oldu.

Hiz. Ebû Bekir devrinden sonra yavaş yavaş çocukluk devrinden çıkarak, Hiz. Ömer zamanında kendini göstermeye başladı. 636 senesinde oniki yaşlarında iken, babası ile Yermük savaşına gitti. Yine dört sene sonra, babası ile birlikte Amr bin Âs'ın kumandanlığında Mısır'ın fethine katıldı.

Hazret-i Abdullah bin Zübeyr, gündüzleri oruç tutar, gecelerini de namaz kılarak geçirirdi. Çok namaz kılması, mesciddet çıkmaması sebebiyle, kendisine “Mescid güvercini” denmiştir. Birkaç gün bir şey yemediği olurdu. Çok cesûr, kuvvetli ve kahraman idi.

Hz. Abdullah bin Zübeyr, hicretin 30. senesinde Sa’id bin Âs kumandasındaki ordu ile Horasan seferinde bulundu. Aynı sene Hz. Osman tarafından Kur’ân-ı kerîmin nüshasının çoğaltılması için toplanan ilmî heyete davet edildi.

Hz. Abdullah bin Zübeyr, şecâat ve cesâretiyle birlikte çok ibâdet ederdi. Namazda o kadar huzura daldı ki, tarîfi mümkün değildir. Babası onun hakkında; “İnsanların Ebû Bekr-i Sıddîk’a en çok benzeyeni” buyurmuştur.

Eshâb-ı kirâmın fıkıh, tefsîr ve hadîs âlimlerinden biri olan Abdullah bin Zübeyr hazretleri, Resûlullah efendimizden bizzat işiterek hadîs-i şerîf rivâyet ettiği gibi, babasından, Hz. Ebû Bekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman’dan, teyzesi Hz. Âişe’den, Hz. Ali gibi Eshâb-ı kirâmın ileri gelenlerinden de hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir.

Onun bildirdiği otuzüç hadîs-i şerîfin tamamı Ahmed bin Hanbel’in Müsned adlı kitabında yer almıştır. İslâmiyette ilk olarak yuvarlak gümüş parayı Mekke-i mükerrermede bastıran odur.

HİKMETLER · 4 KASIM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 276

“Ona yumuşa davranın!”

Bir gün, hak yoldan ayrıлып ayrı bir yol tutan hâricîlerden bir grup, Abdullah bin Zübeyr hazretlerinin huzûruna gelerek dediler ki:

- Senin görüşünü öğrenmek için geldik. Eğer doğru, yanî bizim gibi düşünüyorsan, seninle birlikte oluruz. Yoksa, seni bu i’tikâdını bırakmaya davet ederiz.

Sonra da şöyle sordular:

- Şeyhayn, yanî Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer hakkında ne dersin?

Abdullah bin Zübeyr hazretleri, onların sorularına şöyle cevap verdi:

- Onlar hakkında sâdece hayır söylerim.

Gaddalık ve sertlik yanlısı olan Hâricîler bunun üzerine, “Peki Osman hakkında ne diyorsun?” diye sordular. Aynı cevabı alınca, Hz. Osman'ın şânına lâayık olmayan ithâmlarda bulundular. Daha sonra; babası hazreti Zübeyr ve Talha hakkında da ileri geri konuştular. Onların bu konuşmaları üzerine, Abdullah bin Zübeyr hazretleri dedi ki:

“Sizin o büyükler hakkında böyle konuşmanız, aslâ doğru değildir. Çünkü Allahü teâlâ, Mûsâ aleyhisselâm ile kardeşi Hârûn aleyhisselâmı, en azılı kâfirlerden olup ilâhlık dâvâsında bulunan Fir'avn'a gönderirken, ona bile gâyet yumuşak konuşmalarını emretti.

Bu husûs Kur'ân-ı kerimde şöyle bildirilmektedir: “İkiniz (Mûsâ ve Hârûn aleyhisselâm) Fir'avn'a gidin! Çünkü o, ilâhlık iddiâsında bulunmakla hakîkaten pek azgınlık etti. Ona yumuşak muâmelede bulunun! Yumuşak söz söyleyin! Olur ki, nasîhat dinler, yahut Allahü teâlânın azâbından korkar.” [Tâhâ sûresi: 43, 44]

Resûlullah efendimiz de bir hadîs-i şerîflerinde şöyle buyurmaktadır:

“Ölmüş kimselere sövmek veya dil uzatmak sûretiyle dirilere eziyet etmeyiniz!”

Bunun için Resûlullah efendimiz, İkrime bin Ebî Cehil'e eziyet vermemek, onu üzmemek için babası Ebû Cehil'e sövmeyi, la'net etmeyi yasaklamıştır. Hâlbuki, Ebû Cehil, Allahü teâlânın ve Resûlünün düşmanı idi. Hicretten önce, Resûlullah efendimize buğz ve düşmanlık etmiş, hicretten sonra da savaşta bulunmuştu. Hepsî bir tarafa, azılı bir müşrik olması günâh olarak ona kâfi idi. Kâfir olduğu hâlde, la'netlenmesine izin verilmemesi; babama, arkadaşı Hz. Talha'ya ve diğer Eshâba söylediğiniz sözlerden vazgeçmeniz için yeterli bir sebeptir.”

Bu makûl sözlere verecek cevap bulamayan Hâricîler yanından ayrıldılar.

HİKMETLER · 5 KASIM 2006 PAZAR · KAYIT 277

“Allahü teâlâ onlardan râzı oldu”

Dört büyük halife ve diğer Eshab -ı kiramın aleyhinde konuşulduğu bir ortamda, hazreti Abdullah bin Zübeyr gelip, yüksekçe bir yere oturdu. Allahü teâlâyâ hamd

ve Resûlüne salât ve selâm getirdi. Sonra Hz. Ebû Bekir Hz. Ömer ve Hz Ali'den çok güzel bahsetti. Hz. Osman'ın hilâfetiyle ilgili olarak da şunları söyledi:

Hz. Osman bin Affân'ın durumunu bugün benden daha iyi bilen hiç kimse yoktur. Çok güzel hizmetleri olmuştur. Bir merakamet deryası idi. Mısırlıların katledilmesi için emir vermedi. Ben size onun böyle bir emir vermediğine yemîn edebilirim. Allahü teâlâ yemîninin kabûl edilmesini emrediyor. Hele Resûlullahın dâmâdı, imâmetteki vekîli, onun sebebiyle ağaç altında Bî'at-ı Rıdvân'ın yapıldığı Hz. Osman'ın böyle bir emir yazmadığına dâir yemîni, elbette kabûl etmek lâzımdır. Ancak hak olan bir şeye yemîn edilir. Resûlullah efendimiz buyuruyor ki: “Kim Allahü teâlâyâ yemîn ederse, tasdik edilsin! Yemîn edilen kimse de râzı olsun.”

Hz. Osman, Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer gibi mü'minlerin emîridir. Ben onu sevenin dostu, ona düşman olanın düşmanıyım. Babam ve arkadaşı Hz. Talha, Resûlullah efendimizin iki sahâbîsidir.

Hz. Talha'nın Uhud muhârebesinde parmağı kesilince, Resûlullah efendimiz;

“Parmağı Talha'dan önce Cennet'e girdi” ve, “Talha, Cennet'e girmesine vesile olacak bir iş yaptı” buyurdu. Hz. Ebû Bekir, Uhud harbinden bahsedilince, “Uhud harbinin hepsi veya çoğu Talha'ya âittir” buyurdu.

Babam Zübeyr bin Avvâm'a gelince, O Resûlullah efendimizin havârîsidir. Resûlullah efendimiz onu bu sıfatla zikretmişler, Talha ile beraber Cennetlik olduğunu bildirmişlerdir. Nitekim Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerimde meâlen şöyle buyurdu:

“Sana, ağaç altında ellerini uzatarak söz verenlerden Allahü teâlâ râzı oldu. Hepsini sevdi.” [Feth sûresi: 18]

Böyle müjdelere, iltifatlara mahzar olmuş mübarek zatlar hakkında ileri geri nasıl konuşursunuz. Ayrıca, onların, Allahü teâlâyı ve Resûlününü üzen bir iş yaptıklarına dair bir haber bize ulaşmadı. Onların hak olarak yaptıklarına gelince, onlar zâten buna lâyıktırlar. Şâyet onlarda bir zelle, sürçme meydana gelmişse, o sürçmeyi, onların Resûlullaha yaptıkları hizmetlerin hürmetine gidermek, Allahü teâlânın affındandır.

HİKMETLER · 6 KASIM 2006 PAZARTESİ · KAYIT 278

“Yollarından asla dönmediler!”

Hazreti Abdullah bin Zübeyr, 649 senesinde, Abdullah bin Sa'd ile Afrikıyye harbine katılarak, bu zaferin kazanılmasında mühim bir rol oynamıştı. Afrikıyye'nin fethinden döndükten sonra, mescide gelip buyurdu ki:

“Ey mü'minler! Kalblerimizi birleştiren, birbirimizi sevdiren ve ni'metleri aslâ inkâr olunamayan, Allahü teâlâya, bildirdiği şekilde hamdolsun. Yine Allahü teâlâya hamdolsun ki, Muhammed aleyhisselâmı seçip, vahyini Ona emânet etti. Kur'ân-ı kerîmi gönderdi.

Muhammed aleyhisselâma insanlardan yardımcıları seçti. Ona îmân ettiler; hürmet ve ta'zîmde bulundular. Allahü teâlânın dîni uğrunda hakkıyla cihâd ettiler. Bir kısmı bu hak yol olan İslâm'da, Allah yolunda şehîd düştüler. Geride kalanları ise, Allahü teâlânın rızâsını kazanmak için çalışmaktadırlar. Kınayanların kınamaları, onları bu yoldan aslâ çevirememektedir.” Daha sonra da zafer hakkında bilgi verdi.

H.z. Abdullah bin Zübeyr, 692 yılında Haccâc tarafından şehîd edildi. Resûlullah efendimiz bu hadîseye işâret ederek Abdullah'a buyurmuştu ki: “İnsanlardan senin başına neler gelecek biliyor musun? Senden de insanlara çok şey gelecek. Cehennem ateşi seni yakmaz.”

Abdullah bin Zübeyr, Eshâb-ı kirâma çok hürmet ederdi. Hattâ babası Zübeyr bin Avvâm'dan naklettiği hadîs-i şerîfte, Resûlullahın şöyle buyurduğunu bildirirdi:

“Herhangi bir memlekette vefât eden Eshâbımdan biri, kıyâmette, mahşer yerine giderlerken, o memleketin Müslümanlarına önder olur ve onların önlerini aydınlatır.”

Abdullah bin Zübeyr, Mekke'de namazlarını Mescid-i Harâm'da kılardı. Buyururdu ki:

Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki: “Benim mescidimde kılınan namaz, Mescid-i Harâm hariç diğer mescidlerde kılınan namazlardan üstündür. Mescid-i Harâm'da kılınan bir namaz, Mescid-i Nebî'de kılınan 100 namazdan efdaldir, üstündür.”

Abdullah bin Zübeyr, Kâ'be-i muazzamaya çok hizmet etmişti. Daha önce Hz. Ömer halife iken, onyedinci senesinde, Mescid-i saâdeti genişletirken, Hucre-i saâdetin etrafına kısa bir taş duvar çevirmişti. Abdullah bin Zübeyr bu duvarı yıkıp, siyah taş ile yeniden sağlam yaptırdı.

Hazretti Abdullah bin Zübeyr'in babası, Aşere-i mübeşşereden, yanî Cennetle müjdelenen on sahâbîden biri olan Zübeyr bin Avvâm, annesi Ebû Bekr-i Sıddîk'ın kızı Esmâ, teyzesi mü'minlerin annesi Âişe-i Sıddîka'dır. Babasının annesi (ninesi) Hz. Safiyye, Resûlullahın halası idi.

HİKMETLER · 7 KASIM 2006 SALI · KAYIT 279

“Allahım, onu dinde fakîh kıl!”

Resûlullah efendimiz Mekke'de iken, Abdullah ibni Abbâs'ın annesine, “Senin bir oğlun olacak. Doğduğu zaman bana getir!” buyurmuştu. Çocuk doğunca getirdiler, kulağına ezân ve ikâmet okuyup, ismini Abdullah koydular. Sonra da, “Allahım! Onu dinde fakîh kıl ve kitabını ona öğret” diyerek duâ ettiler. Ardından annesinin kucağına verip, “Halîfelerin babasını al, götür!” buyurdular. Hz. Abbâs bunu işitip, bu durumu Peygamber efendimize gelip sorunca, “Evet, böyle söyledim. Bu çocuk halîfelerin babasıdır” buyurdu.

Resulullahın bu sözleri yıllar sonra gerçekleşti. Abbâsî devletinin başına çok halîfeler geldi. Bunların hepsi, Abdullah bin Abbâs'ın soyundan oldu.

Abdullah bin Abbâs, Resûlullahın duâsı bereketiyle, ilimde çok yüksek derecelere ulaştı. Daha küçük yaşta iken, Resûl-i ekrem efendimizin yanına giderdi. Teyzesi Meymûne binti Hâris Resûlullahın zevcesi idi. Bu sebeple pek çok defa Peygamberimizin evine gidip gelmiş, bazı geceler orada kalmıştır.

Abdullah bin Abbâs, Resûlullahın abdest suyunu hazırlar, birlikte namaz kılarlardı. Abdest almayı, namaz kılmayı, Resûlullahtan bizzat görerek öğrendi. Devamlı hizmeti sebebiyle, Resûlullahın çok duâ ve iltifâtına kavuştu.

Bir defasında Peygamber efendimiz, mübârek elini Abdullah bin Abbâs'ın başına koyarak “Yâ Rabbî! Bütün ilim ve hikmeti, bu başa ver! Onları te'vîl ve tefsîr edebilsin.” diye duâ etti.

Bir başka gün de mübârek elini göğsü üzerine koyup: “Allahım! İnsanoğluna ihsân ettiğin her ilim ve hikmet, bu güzel göğüste toplansın” buyurmuştur.

Peygamberimiz, Medîne'ye hicret ettikten sonra, Abdullah bin Abbâs, âilesi ile birlikte hicretin sekizinci senesine kadar Mekke'de kaldı. Mekke'nin fethinden önce Medîne'ye hicret etti. Aklı, zekâsı, çabuk kavrayışı ile dikkati çekiyor ve çok seviliyordu.

Eshâb-ı kirâmın büyüklerinin meclisinde bulundu. Hz. Ömer'in sohbetlerine ve ilim meclisine devam edip, onun, Peygamberimizden aldığı ilme, feyze ve ma'rifetlere kavuştu.

Abdullah bin Abbâs, dört halife devrinde fetvâlar verdi. Hz. Osman devrinde yapılan Kuzey Afrika seferine katıldı. Bu seferde, İslâm ordusu adına kendisine elçilik vazîfesi verildi. Burada hükümdârlık eden Cercis ile görüştü. Cercis ve adamları onun aklını, zekâsını, fikrî kuvvetini ve ilmini görerek şaşırılmışlar, “Bu, Arabların en derin âlimidir” demişlerdir.

HİKMETLER · 8 KASIM 2006 ÇARŞAMBA · KAYIT 280

Yaşayışı muntazam ve planlıydı

Abdullah bin Abbâs hazretleri, Muhâcir ve Ensâr-ı kirâmdan birçoklarıyla görüşür, onlara Resûlullahın gazâları ve inzâl olan sûreler hakkında suâller sorardı. İlminin çokluğu sebebiyle kendisine lakab olarak “Bahr-ül ilim” y'nî ilim deryâsı denildi.

Çalışmaları, son derece muntazam ve belli bir plân dâhilinde idi. Hangi gün ne iş yapacağını önceden tesbit eder ve onlara aynen riâyet ederdi.

Dört büyük halife ve diğer Eshâb-ı kirâmdan çok iltifât gördü. Bu iltifâtlar karşısında aslâ hâlini değiştirmede. Tevâzudan hiç ayrılmadı. Çok methedildiği zaman; “Bana bu ni'meti ihsân eden Allahü teâlâdır. Çünkü, Resûlullah efendimiz benim için duâ etti” derdi.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, bilhassa Kur'ân-ı kerîmin tefsiri ve âyet-i kerîmelerin îzâhında yüksek bir ilme sahipti. Bu vasfından dolayı “Tercümân-ül Kur'ân” denilmiştir. Hz. Ömer, onu, ilim meclisinde bulundurur ve dâimâ ilme

teşvik ederdi. Yaşının küçüklüğüne rağmen İbni Abbâs'a hürmet eder, onunla istişârede bulunur, ilim ve irfânını takdir ve tebrik ederdi.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, Hz. Ömer'in kendisini üstün tutup, meclisinde bulundurması hakkında şöyle demektedir:

“Hz. Ömer, beni, Eshâb-ı Bedir'in meclisinde bulundururdu. Onlardan ba'zıları Hz. Ömer'e, “Niçin bu genci yanında bulunduruyorsun” diye suâl ettiklerind, “Bu, sizin bildiğiniz gençlerden değil.” Buyururdu.

Talebesi Atâ bin Ebî Rebâh der ki:

- İbni Abbâs'ın ilim meclisinden daha üstün ve daha faydalı bir meclis görmedim. Âlimler, sâlihler, şâirler onun meclisine devam ederler, her biri ilme doymuş olarak huzûrundan ayrılırlardı.

Abdullah bin Amr bin Âs da, İbni Abbâs'ı methederek der ki:

- Sünneti ve Kur'ân-ı kerîmdeki âyet-i kerîmelerin ihtivâ ettiği hükümlerin inceliklerini, en iyi bilenlerimizdendir.

Abdullah bin Abbâs hazretleri, devrinin ilim, irfân ve fazîlet bakımından önde gelenlerindendi.

İlimde canlı bir kütüphâne olup, bütün ilimleri kendisinde toplamış; tefsîr, hadîs, fıkıh, edebiyât ve sahâbenin ihtilâf ettiği konularda ve diğer ilim dallarında mütehassıs olmuştu.

Kur'ân-ı kerîmle ilgili ilmini, isteyen ve soranlara öğretirdi. Kur'ân-ı kerîm âyetlerinin toplanmasında ve neşrinde büyük hizmeti olmuştur.

HİKMETLER · 9 KASIM 2006 PERŞEMBE · KAYIT 281

Gelenler o kadar çoktu ki...

İbni Abbâs hazretlerinin verdiği fetvâlar, fıkıh ilminin en kuvvetli temellerindendir. Halife Me'mûn zamanında toplatılan fetvâları, yirmi cildi bulmakta idi. Kendisine havâle edilen mes'elelere gâyet açık ve isâbetli cevaplar vermesiyle meşhûr oldu. Bu sebeple müşkillerini sormak üzere kendisine çok sayıda gelen oluyordu. Suâl sormak için gelenlerin çok kalabalık olması sebebiyle,

gelenleri gruplar hâlinde yanına alıp, suâllerine cevap verirdi. Talebelerinden Ebû Sâlih anlatır: “İnsanlar meselelerini sormak için Abdullah bin Abbâs’ın evi önünde toplanmışlardı. Yol, insanla dolup taşmıştı. Kimsenin gelip geçmesi mümkün değildi. Huzûruna girip, kapı önündeki durumu haber verdim. Bana, su getirmemi söyledi. Getirdiğim su ile, abdest aldı ve buyurdu ki: - Şimdi çık ve dışarıdakilere söyle! Onlardan, Kur’ân-ı kerîm ve kırâat ilmine dâir soru sormak isteyenler gelsinler! Dışarı çıkıp söyledim. O husûsta mes’alesi olanlar içeri girdiler. Ev doldu. Müşkillerini sordular ve cevaplarını fazlasıyla alıp dışarı çıktılar. Sonra tekrar buyurdu ki: - Şimdi Kur’ân-ı kerîmin tefsîr ve te’vîli husûsunda bilgi edinmek isteyenler gelsin! Söyledim. İçeri girdiler. Onlar da evin odalarını doldurdular. Onların da suâllerini cevaplandırdı. Doymuş olarak çıktılar. Arkasından tekrar buyurdu: - Harâm, helâl ve fıkıhtan mes’alesi olanlar gelsinler! Haber verdim, onlar da içeri girdiler. Evde yine boş yer kalmadı. Gelenler de harâm, helâl ve fikhî mevzûlarda çeşitli suâller sordular. Onlara da çok güzel cevaplar verdi. Gelenler dışarı çıktılar. Sonra tekrar buyurdu ki: - Ferâiz yanî mîrâs mes’alesine dâir suâlleri olanlar girsinler! Onlar gelip evi doldurdular. Cevaplarını alıp çıktılar. Onlar çıktıktan sonra yine buyurdu: - Lügat ilminden ve edebiyattan sormak isteyenler girsinler. Onlar da gelip suâllerini sorup cevaplarını aldılar. Böylece, suâli olanların hepsi, cevaplarını teferruatlı bir şekilde aldılar. Bu duruma yakînen şahit olduktan sonra anladım ki, Kureyş, Abdullah bin Abbâs hazretleri ile ne kadar ıftihâr etse azdır. Hayatımda, kapısında böyle kalabalık insanların toplandığı bir başka kimse görmedim.”

HİKMETLER · 10 KASIM 2006 CUMA · KAYIT 282

“Azgın cezasını bulacak!”

İbni Abbâs hazretleri, hadîs ilminde bir deryâ idi. Rivâyetleri Kütüb-i sitte denilen meşhûr altı hadîs kitabında yer almaktadır. Abdullah bin Abbâs hazretleri, ömrünün son günlerinde 7-8 gün hasta yattıktan sonra, 687 senesinde Tâif’te vefât etti. Cenâze namazını, Hz. Ali’nin oğlu Muhammed bin el-Hanefiyye kıldırdı ve buyurdu ki:- Bugün, bu ümmetin en âlimi vefât etti. Onun vefâtı Müslümanları çok üzdü. Abdullah bin Abbâs hazretleri, uzun boylu, güzel beyaz yüzlü, iri vücutlu bir zât idi. Sakalını kına ile boyardı. Çok ağlaması sebebiyle, yanaklarında,

gözyaşlarının bıraktığı izler görünürdü. Ömrünün sonuna doğru gözleri görmez olmuştu. Bunun için şu beyti söylemişti: “Allah, gözlerimden görme nûrunu aldıysa/Dilimde ve kalbimde o nûr devam ediyor.” Hikmetli sözlerinden bazıları şunlardır: “Dağlar dahi birbirine karşı azsa, azgın cezâsını bulacaktır.” “Benim için gecenin az bir vaktini ilme ayırmak, bütün geceyi ibâdetle geçirmekten daha sevimlidir.” “İnsanlara hayrı öğretenler için, denizdeki balıklara varıncaya kadar her şey, Allahü teâlâdan magfîret diler.” “Resûlullah efendimiz misvâk kullanmak husûsunda bize öyle emirler verirdi ki, bu husûsta bir âyet geleceğini zannederdik.” “Her binânın bir temeli vardır. İslâm binâsının temeli de güzel ahlâktır.” “Zengine ikrâm edip, fakîre ihânet eden mel’ûndur.” “Kıyâmet günü Cennete ilk davet edilecek olanlar, her durumda Allahü teâlâyâ hamd edenlerdir.” “Ey çok günâh işleyen! Yaptığın işin şerli sonucu seni bekliyor, onun için kendinden emîn olma! Gülmektesin, ama başına neler geleceğini anlamıyorsun. Bu hâlin, günâhların en büyüğüdür. Bir hatâlı işte başarı kazanır, sevinirsin. Bu sevinmen, yaptığın hatâdan daha büyüktür.” “Sabır üç çeşittir. Birincisi, farzların yapılmasında güçlüklerle sabretmek. Bunun sevâbı üçyüz derecedir. İkincisi harâmlardan ve yasak edilen şeylerden sakınma husûsunda sabır. Bunun altıyüz derece sevâbı vardır. Üçüncüsü, musîbetin ilk geldiği anda gösterilen sabırdır. Bunun da fazileti dokuzyüz derecedir.”

HİKMETLER · 11 KASIM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 284

“Sıkıntıdan sonra rahatlık vardır!”

Abdullah bin Abbâs anlatır: Resûlullah efendimiz bana şöyle buyurdu: “Ey oğlum! Sana faydalı olacak ve Allahü teâlânın râzı olduğu birkaç şey öğreteyim mi? Sen Allahü teâlânın hakkını gözetirsen, O da seni gözetir. Genişlik vaktinde O’nu unutmazsan, sıkıntılı zamanında imdâdına yetişir. İnsanlar sana bir şey vermek için bir araya gelseler, o şeyi Allahü teâlâ takdîr etmedi ise vermeye güçleri yetmez. Bir şeyden seni men ettiklerinde, eğer Allahü teâlâ o şeyi takdîr etti ise, mâni olamazlar.” Bu hadis-i şerifi naklettikten sonra buyurdu ki: “Yaptığımı Allah için yap! Nefsinin hoşuna gitmeyen şeylere sabretmekte, senin için çok hayır ve iyilikler vardır. Allahü teâlânın yardımı, sabırla birlikte gelir. Sıkıntıdan sonra rahatlık vardır.” Talebesi Mücâhid bin Cebr, Abdullah bin Abbâs’ın şöyle

buyurduğunu nakleder: “Üzerine gerekmeven ve sana faydası dokunmayan şeyler hakkında konuşma! Çünkü bu fuzûlî bir iştir, zararından da emîn değilsin. Yerini bulmadıkça lüzûmlu olan sözü de konuşma! Çok kere faydalı söz yerini bulmaz da kaybolur gider. Sefih ve ahmak kimselerle mücâdele etme! Çünkü sefih, kalbinden sana buğzeder. Ahmak, âdî kimseler, dili ile sana eziyet ederler. Tanıdığın kimse yanından ayrıldığı zaman, onun ayrı bir yerde seni nasıl anmasını istersen, sen de onu öyle an! Sen, affedilmeni istediğin husûslarda, onu da affet! Kardeşinin sana ne şekilde muâmele yapmasını istersen, sen de ona o şekilde muâmele et! Suçlu olarak yakalanıp da, ihsân ile mükâfât görenin ameli gibi amel et!” Abdullah bin Abbâs bir dersinde şöyle buyurdu: “Besmeleyi okuyan, Allahü teâlâyı zikretmiş olur. Elhamdülillah diyen, şükretmiş olur. Allahü ekber diyen, Allahü teâlâyı tazîm etmiş, büyük bilmiş olur. Lâ ilâhe illallah... diyen, Allahü teâlâyı tevhid etmiş olur. Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh diyen, Allahü teâlâyı teslim olmuş olur. Onun için Cennette yüksek bir derece ve hazîneler vardır.” Abdullah bin Abbâs hazretleri, farzlara çok önem verirdi. Buyururdu ki: “İlk önce, Allahü teâlânın emirlerini yerine getir ve O’ndan yardım iste! Allahü teâlâ bir kulunda, düzgün niyet ve katındaki sevâba kavuşma arzûsu görünce, onun istemediği şeyleri ondan men eder. Allahü teâlâ, mü’min, fâcir, günâhkâr herkesin rızkını helâlden takdir etmiştir. Helâl rızkı için sabrederse, Allahü teâlâ onu mutlaka gönderir. Sabırsızlık gösterip harâmdan bir şey yerse, helâl rızkından eksiltir.

HİKMETLER · 12 KASIM 2006 PAZAR · KAYIT 283

Şerrin en fenâsı, hayrın en iyisi

Abdullah bin Abbâs nakleder: Resûlullah efendimiz buyurdu ki: Âdem aleyhisselâm yeryüzüne indirilince, İblîs, Allahü teâlâyı, “Kullarına saâdet yolunu göstermek için kitap ve Peygamber verdin. Kullarını azdırmak için, bana ne vereceksin?” diye sordu. Allahü teâlâ İblîs’e şöyle cevap verdi: “Senin kitâbın, nefsi azdıran şiirler ve mûsikidir. Peygamberlerin, kâhinler, falcılar, büyücülerdir. Gıdaların da, Besmelesiz yenilen, içilen şeyler ve sarhoş eden içkilerdir. Nasihatlerin, yalan; evin, zararlı oyun yerleri ve hamamlar; tuzakların, kadınlar; mescidlerin, fışk meclisleridir.” Abdullah bin Abbâs buyurdu ki: “Allahü teâlâ, bütün emir ve yasaklarında bazı hallerde özür kolaylığı getirmiştir. Özürlü olanı

affetmiştir. Yalnız, zikrediniz emri, böyle değildir. Bunun için bir özür tanımamıştır. Hiçbir özür ile zikir terk edilmez. Çünkü O, “Dururken, otururken ve yatairken de zikrediniz! Her yerde, her hâlde, dil ile ve kalb ile zikredin! Beni hiç unutmayın” buyurdu. Bekara sûresinin yüzelliikinci âyetinde meâlen, “Beni zikredin! Ben de sizi zikrederim!” buyuruldu. Allahü teâlâ İsâ aleyhisselâma buyurdu: - Yâ İsâ! Muhammed aleyhisselâma îmân et! Senin ümmetinden, Onun zamanına yetişecek olanların, Ona îmân etmeleri için de ümmetine emret! Muhammed aleyhisselâm olmasaydı, Âdem Peygamberi yaratmazdım. Muhammed aleyhisselâm olmasaydı, Cenneti, Cehennemi yaratmazdım. Arşı su üzerinde yarattım. Hareket etti. Üzerine, Lâ ilâhe illallah yazınca durdu.” Abdullah bin Abbâs anlatır: “Birkaç Sahâbî yolculukta bir çadır kurduk. Burada kabir olduğunu bilmiyorduk. Birisinin Mülk sûresini başından sonuna kadar okuduğunu işittik. Medîne’ye gelince, bunu Resûlullah’a arz ettik. Buyurdular ki: “Bu sûre, ölüyü kabirdeki azâbdan kurtarır.” Bir gün Hz. Abdullah’a soruldu: - Şerrin en fenâsı ve hayrın en iyisi hangisidir? Buyurdu ki: - Hayrın en iyisi; doğru söz, kötülüğü düşünmeyen kalb ve itâat eden hanımdır. Şerlerin de en fenâsı; yalan söz, fenâ kalb ve itâat etmeyen hanımdır.

HİKMETLER · 13 KASIM 2006 PAZARTESİ · KAYIT 285

“Yazmaya devam et!”

Hazreti Abdullah bin Amr bin Âs, Peygamber efendimizin yanında bulunup, bizzat işiterek çok ilim öğrenmiştir. Peygamberimizden işittiği her şeyi yazmak için izin istemiş ve aldığı müsâade üzerine pek çok hadîs-i şerîf yazmıştır.

Eshâb-ı kirâmdan en çok hadîs-i şerîf rivâyet eden Ebû Hüreyre, onun hakkında buyurmuştur ki:

- Resûlullahın hadîs-i şerîflerini, Abdullah bin Amr'dan başka benden çok ezberleyen ve rivâyet eden olmamıştır. Çünkü o, yazıyordu. Ben yazmamıştım.

Abdullah bin Amr'ın, Resûlullah efendimizden her işittiğini yazdığını gören Eshâb-ı kirâmın ileri gelenleri, ona dediler ki:

- Sen, Resûlullahtan her işittiğin şeyi yazıyorsun. Hâlbuki, Resûl aleyhisselâm bazan gadab, kızgınlık, bazan da neş'eli hâllerde iken söz söylemektedir.

Bunun üzerine Hz. Abdullah, işittiklerini yazı ile kaydetmek husûsunda tereddütte kalmış ve meseleyi Resûl-i ekreme arz etmişti. Resûlullah efendimiz, onu dinledikten sonra buyurdular ki:

- Yazmaya devam et! Çünkü, Allahü teâlâya yemîn ederim ki, ağzımdan hak (ya'nî doğru, gerçek) olandan başka bir şey çıkmamıştır.

Hız. Abdullah Resûlullahtan işittiği bütün hadîs-i şerîfleri, Sahîfe-i Sâdıka adında bir mecmûada toplamıştır. Kendisine sorulan suâllere, bizzat Resûlullahtan işiterek yazdığı bu mecmûayı çıkarıp bakar, sonra cevap verirdi.

Hadîs-i şerîf râvîlerinden Ebû Kubeyl, Abdullah bin Amr ile ilgili şunu nakletmektedir:

“Abdullah bin Amr bin Âs'ın yanında bulunuyorduk. Kendisine, İstanbul ve Roma şehirlerinden hangisinin daha evvel fethedileceği soruldu.

Hız. Abdullah, suâli dinledikten sonra, bir sandık getirtti ve Sahîfe-i Sâdıka'sını çıkarıp ona bakarak şu cevâbı verdi:

- Bir gün, Resûlullahın etrafında oturmuş, hadîs-i şerîf yazıyorduk. Bir ara Resûl-i ekreme; “İstanbul ve Roma şehirlerinden hangisi daha evvel feth edilecek” diye soruldu. “En önce Heraklius'un şehri olan İstanbul fetholunacaktır” buyurdular.”

Abdullah bin Amr'ın ilminden en çok istifâde eden muhitlerden biri de Basra'dır. Bu şehre vâli tâyin edilenler, onun derslerine koşmayı başlıca vazîfe biliyorlardı. Naklettiği ilimlerden bütün Müslümanlar faydalanmıştır.

HİKMETLER · 14 KASIM 2006 SALI · KAYIT 286

“Üzerinde bedeninin de hakkı var!”

Abdullah bin Amr hazretleri, geceleri sabaha kadar namaz kılar, gündüzleri oruç tutardı. Harâmıdan son derece sakınır, hattâ mubâhların çoğunu da terk ederdi. Kur'ân-ı kerîmi çok okurdu. Bazan gece lâmbayı söndürür, Allah korkusundan sabaha kadar ağlardı.

Çok ağlamaktan dolayı ömrünün sonuna doğru gözleri görmez olmuştu. Kendisi şöyle anlatır:

Ben, devamlı olarak, geceleri ibâdetle, gündüzleri de oruçlu olarak geçireceğimi söylemiştim. Benim bu sözlerim Resûlullah efendimize haber verilmişti. Peygamber efendimiz de bana buyurdular ki:

- Böyle diyen sen misin?
- Evet, öyle söylemiştim ya Resûlallah!
- Bunu yapamazsın. Bunun için bazan oruç tut, bazan da tutma! Hem uyu, hem de ibâdet et ve ayda üç gün oruç tut! Çünkü üzerinde bedeninin, gözlerinin, âilenin, misâfırların hakkı vardır. Ve muhakkak ki, ayda üç gün oruç sana yeter. Bu, bütün sene oruç tutmak gibidir. Çünkü iyi amel, on misli ile mükâfâtlanır.
- Bundan daha fazlasını yapabilirim.
- Bir gün tut, iki gün boz!
- Bundan daha fazlasını yapabilirim ya Resûlallah!
- Bir gün tut, bir gün tutma! Bu Hz. Dâvûd'ün orucudur ve en uygun oruç budur.
- Bundan daha fazlasını yapabilirim.
- Bunun fazlası yoktur.

Bundan sonra Hz. Abdullah diyor ki: Resûlullahın buyurduğu, ayda üç gün orucu kabûl etmiş olsaydım, bana çoluk çocuğumdan ve bütün malımdan daha sevgili olacaktı.

Arapçadan başka İbrânice ve Süryânice de bilen Abdullah bin Amr hazretleri, Resûlullah efendimizin mübârek ağızlarından işiterek topladığı hadîs-i şerîf mecmûasına, son derece titizlik gösterirdi. İmâm-ı Mücâhid diyor ki:

- Abdullah bin Amr'ın elinde bulunan kitaplarından hangisine bakmak istesek, mâni olmazdı. Fakat bu hadîs-i şerîf mecmûalarından birini okumak istediğimiz zaman, ona son derece îtinâ gösterir ve, “Ben, bunu bizzat Resûl-i ekremin mübârek ağzından işiterek topladım. Onu, bütün dünyaya değişmem” derdi.

HİKMETLER · 15 KASIM 2006 ÇARŞAMBA · KAYIT 287

Ya hayır söyle ya sus!

Hazreti Abdullah bin Amr, misâfire ikrâmı çok severdi. Bununla ilgili buyurdu ki: Resûlullahtan şu hadîsi işittim: “Allaha ve âhîret gününe î mân eden, misâfirine ikrâm etsin! Allaha ve âhîret gününe inanan, komşusuna hürmet etsin! Allaha ve âhîret gününe î mân eden, ya hayır söylesin, yâhut sussun.”

Bir gün Resûl-i ekreme, “Yâ Resûlallah! Müslümanın hangisi hayırlıdır” diye sorduğum zaman buyurdular ki: “Fakîrleri doyuran, tanıyıp-tanımadığı her Müslümana iltifât edendir.”

Birisi Resûl-i ekreme gelip cihâda gitmek için izin istedi. Resûlullah efendimiz, o kimseye “Anan baban hayatta mı?” diye sordu, “Evet hayattalar yâ Resûlallah!” deyince, “Onların yanına dön ve hizmetlerinde bulun!”

Abdullah bin Amr hazretleri, ilme çok ehemmiyet verirdi. Buyururdu ki:

- Resûlullahtan işittim. Buyurdu ki: “İlmin azalması, âlimlerin azalması ile olur. Câhil din adamları, kendi görüşleri ile fetvâ vererek fitne çıkarırlar, insanları doğru yoldan saptırırlar.”

Hikmetli sözleri çoktur. Buyurdu ki:

“Faydasız söz söylemeyiniz!”

“Müzevvirlik, ara bozuculuk ve iki dostun arasını açmak, Allahü teâlânın gadabına sebep olur. Eğer siz benim bildiğime vâkıf olsaydınız, çok ağlardınız.”

Abdullah bin Amr bin Âs hazretleri, uzun boylu, yakışıklı bir zât idi. Zühd ve takvâsı çok olup, zirâatle iştigâl eder ve geçimini bu yoldan sağlardı. Son derece cömert olup, eline geçeni dağıtır ve herkesi memnûn ederdi. Ayrıca iyi bir asker, iyi bir mücahid idi.

Bedir ve Uhud harbinden başka bütün harplere katılıp, Peygamber efendimizin yanında bulundu. İlk iki harbe yaşı küçük olduğu için katılamamıştır. Katıldığı savaşırlara süvâri olarak katıldı. Ayrıca harbe gidecek askerleri tâlim ile, onları savaşırla hazırlamak gibi mühim vazîfelerde bulundu. Birçok harbe kumandan

olarak katıldı. Babasından önce îmân etti. Müslüman olmadan önce adı Âs idi. Peygamber efendimiz Abdullah olarak değiştirdi.

Abdullah bin Amr hazretlerinin, Peygamber efendimizin vefâtından sonra katıldığı ve büyük kahramanlıklar gösterdiği savaşlardan biri Yermük'tür. Şam fâtihisi olan babası Amr bin Âs da bu savaşta ordu kumandanlarından idi. 240.000 kişilik Bizans ordusuna karşı, 46.000 kişilik İslâm ordusu, kısa zamanda zafer kazandı.

HİKMETLER · 16 KASIM 2006 PERŞEMBE · KAYIT 288

“Herkes iyilik ve ihsânda bulunun!”

Peygamber efendimizin amcası Abbâs bin Abdülmuttalib, kardeşlerinin içinde en zengini idi. Peygamber efendimizden üç yaş büyüktür. Resûlullah efendimiz, İslâmiyeti anlatmaya başlayınca, muhâlefet etmeyip akrabâlık şefkatinden dolayı, O'na yardımda bulunmuş ve destek olmuştu. Müslüman olmadığı hâlde, Akabe bi'atında Peygamber efendimizin yanında bulunup, orada tesîrli konuşmalar yaptı. Bi'at etmek için gelen Medîneli Müslümanlara şöyle hitâb etti:

“Ey Medîneliler! Bu, kardeşimin oğludur. İnsanların içinde en çok sevdiğim Odur. Eğer, Onu tasdik edip, Allahtan getirdiklerine inanıyor ve beraberinizde alıp götürmek istiyorsanız, beni tatmîn edecek sağlam bir söz vermeniz lâzımdır.

Bildiğiniz gibi, O bizdendir. Biz, Onu, Ona inanmıyan kimselerden koruduk. O, bizim aramızda izzet ve şerefiyle korunmuş olarak yaşamaktadır. Bütün bunlara rağmen, herkesten yüz çevirmiş ve sizinle beraber gitmeye karar vermiş bulunmaktadır.

Eğer siz, bütün Arap kabîlelerinin birleşip, üzerinize hücum ettiğinde, onlara karşı koyacak kadar savaş gücüne sahipseniz, bu işe karar veriniz! Bu husûsu aranızda iyice görüşüp konuşunuz. Sonradan ayrılığa düşmeyiniz! Verdiğiniz sözde durup, Onu düşmanlarından koruyabilecek misiniz? Bunu lâıykıyla yapabilirseniz ne âlâ. Yok, Mekke'den çıktıktan sonra Onu yalnız bırakacaksanız, şimdiden bu işten vazgeçiniz ki, yurdunda şerefiyle korunmuş hâlde yaşasın! “

Buna karşılık Medîneli Müslümanlar, “Biz, Resûlullahı malımız ve canımız pahasına koruyacağız. Biz, bu sözümüzde sâdıkız” dediler ve Resûlullah efendimize bî'at ettiler.

Kendisi de, Bedir savaşında, Peygamber efendimizin bir mucizesini görüp iman etti. Bundan sonra bütün ömrünü, Peygamber efendimize hizmette ve İslamiyetin yayılmasında harcadı.

Hz. Abbâs bin Abdülmuttalib, ekseriyâ şöyle derdi:

- Kendisine iyilik yaptığım hiç kimsenin kötülüğünü görmedim. Kendisine kötülük yaptığım hiç kimsenin de iyiliğini görmedim. Onun için, herkese iyilik ve ihsânda bulunun! Çünkü bunlar, sizi kötülüğün zararlarından korur.

HİKMETLER · 17 KASIM 2006 CUMA · KAYIT 289

Mekke'de bıraktığı altınlar

Hazreti Abbâs, Bedir savaşı esnasında daha Müslüman olmamıştı. Müşriklerin zoruyla savaşa sokulmuştu. Savaş sonunda, esir edilip Medîne'ye götürüldü. Peygamber efendimiz kendisine buyurdu ki:

- Ey Abbâs, kendin, kardeşinin oğlu Ukayl bin Ebû Tâlib ve Nevfel bin Hâris için kurtuluş akçesi öde! Çünkü sen zenginsin.
- Yâ Muhammed, ben Müslümanım. Kureyşliler beni zorla Bedir'e getirdiler.
- Senin Müslümanlığını Allahü teâlâ bilir. Doğru söylüyorsan Allah sana elbette onun ecrini verir. Fakat senin hâlin, görünüş i'tibâriyle, aleyhimizedir. Bunun için sen kurtuluş akçesi ödemelisin!
- Yâ Resûlallah, yanımda 800 dirhemden başka param yoktur.
- Yâ Abbâs, o altınları niçin söylemiyorsun?
- Hangi altınları?
- Hani sen Mekke'den çıkacağın gün, hanımın Hâris'in kızı Ümmül Fadl'a verdiğin altınlar. Onları verirken, yanınızda sizden başka kimse yoktu. Sen, Ümmül Fadl'a, “Bu seferde başıma ne geleceğini bilmiyorum. Eğer bir felâkete duçar olup da dönemezsem, şu kadarı senindir. Şu kadarı Fadl içindir. Şu kadarı

Abdullah içindir. Şu kadarı Ubeydullah içindir. Şu kadarı da Kusem içindir” dediğin altınlar?

Peygamber efendimiz altınlar hakkında bu kadar teferruatlı bir şekilde bilgi verince, Hz. Abbâs çok şaşırıldı:

- Allaha yemîn ederim ki, ben bu altınları hanımına verirken yanımda kimse yoktu. Bunları sen nereden biliyorsun?
- Allahü teâlâ haber verdi.

Bunun üzerine, “Senin, Allahü teâlânın Resûlü olduğuna şimdi gerçekten inandım. Doğru söylediğine şehâdet ederim” diyerek hemen Kelime-i şehâdet getirerek Müslüman oldu.

Hız. Abbâs Müslüman olunca, Resûlullah onu Mekke’de görevlendirdi. Müslüman olduğunu kimseye söylemedi. Mekke’de olup bitenleri, gizlice Peygamber efendimize bildirirdi. Bir zaman sonra Peygamber efendimizin hasretine dayanamayıp, Medîne’ye gelmek istediğini mektupla bildirdiğinde, Peygamber efendimiz, “ Senin bulunduğun yerdeki cihâdın daha güzel ve faydalıdır.” buyurdular.

HİKMETLER · 18 KASIM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 290

“Sana bir ihsânda bulunayım mı?”

Peygamber efendimizin amcası Hazreti Abbâs çok cömert idi. İkrâm ve ihsânları çok meşhûr idi. Fakîr, fukarâyı sevindirmeyi çok severdi. Özellikle köle satın alıp, azâd etmekten çok memnun olurdu. Yetmiş kadar köle azâd etmiştir. Yakın akrabâyı ziyâret etmeye, onların haklarına riâyete çok dikkat ederdi. Peygamber efendimiz, kendisini çok severdi. Bir defasında kendisine şöyle dua etti: “ Allahım, Abbâs’ı ve oğullarını magfîret eyle ve bağışla! Öyle ki, hiç günâhları kalmasın! Yâ Rabbî, onu ve oğullarını meydana gelecek âfet ve belâlardan koru!”

Peygamber efendimiz birgün, Hz. Abbâs’a sordu:

- Sana bir ihsânda bulunayım mı? Sana, akrabâlık hakkını ödeyip faydalı olayım mı?

- Evet yâ Resûlallah!

- Sana bir şey öğreteyim ki, onu yaptığın zaman, eski- yeni, önceki-sonraki, gizli- açık, hatâen veya kasten işlediğin bütün günâhları Allahü teâlâ affeder.

- Yâ Resûlallah öğreteceğin bu şey nedir?

- Dört rek'atli namaz kıl! Her rek'atte, sübhânekeden sonra onbeş defa, (Sübhânallahi velhamdülillâhi velâ ilâhe illâllahü vallahü ekber) dersin. Fâtiha'dan sonra bir zammı sûre okuyup ayakta iken on defa tekrar, (Sübhânallahi velhamdülillâhi velâ ilâhe illâllahü vallahü ekber) dersin!

Rükü'a eğilince bunu on defa söylersin! Rükü'dan kalktığında ayakta olduğun hâlde, bunu on defa söylersin! Sonra secdeye varır, orada on defa söylersin! Secdeden kalkıp oturduğunda on defa söylersin! Tekrar secdeye vardığında on defa söylersin!

Sonra ikinci rek'ata kalkarsın! Birinci rek'attaki gibi dört rek'atı da kıalarsın! Bu her rek'atta yetmişbeş, dört rek'atta üçyüz eder. Artık senin günâhların Alic'in (yürümekle dört gecede katedilen kumluk bir yer) kumlarının sayısı kadar da olsa, Allahü teâlâ seni bağışlar. Bunu hergün bir defa kılmaya gücün yeterse kıl!

- Yâ Resûlallah, bunu hergün yapmaya kimin gücü yeter?

- Hergün kılmaya gücün yetmezse, her Cum'a bir defa kıl! Her Cum'a kılamazsan, ayda bir defa kıl! Ayda bir defa kılamazsan senede bir defa kıl! Senede bir defa kılamazsan ömründe bir defa olsun kıl! (Kazâ borcu olan, nâfile namaz yerine kazâ namazlarını kılarak, önce borcunu ödemelidir! Çünkü kazâ borcu olanların nâfilelerine sevâb verilmez.)

HİKMETLER · 19 KASIM 2006 PAZAR · KAYIT 291

Her canlı ölümü tadacak!

Hayber gazâsından sonra, Haccâc bin İlâtüssülem hazretleri, Peygamber efendimizin huzûruna gelip, “Yâ Resûlallah, benim Mekke'de çoluk çocuğum, mallarım var. Bunları buraya getirmek istiyorum. Fakat, benim Müslüman olduğumu öğrenirlerse, bunları vermezler. Mekke'ye gittiğimde, sizin hakkınızda uygun olmayan sözler söylesem uygun olur mu?” diye sordu. Peygamber

efendimiz de buna izin verdi.Bu izin üzerine Mekke'ye gelip, müşriklere Peygamber efendimizin esîr alındığını, öldürülmesi için Mekke'ye getirileceğini söyledi.

Bu habere müşrikler çok sevindi. Hz. Abbâs ise, haberi alır almaz, üzüntüsünden bayıldı. Kendinden geçmiş bir hâlde evine götürdüler. Kimsenin bulunmadığı bir zamanda Haccâc, Hz. Abbas'ın yanına giderek, "Hayber'de zafere ulaşıldı. Ben mallarımı kurtarmak için Resûlullahtan izin alarak böyle söyledim. Ben buradan ayrıldıktan üç gün sonra, yaptığım hileyi onlara söyle " dedi. Bu açıklama üzerine Hz. Abbas kendine geldi, rahatladı.

Hazreti Abbâs, Resûlullahın yakını olması sebebiyle, Eshâb-ı kirâm arasında ayrı bir yeri vardı. Sözü dinlenirdi. Peygamber efendimiz vefât edince, Eshâb-ı kirâmın aklı başından gitti. Mescidde ağlaşmaya başladılar. Hiç kimsenin inanası gelmiyordu.

Hele Hz. Ömer, tamamen kendinden geçmiş bir hâlde idi. Peygamber efendimizin mübârek yüzüne bakıp, "Resûlullah bayılmış, fakat baygınlığı çok ağır" diyordu. Ölüm sözünü ağzına almadığı gibi, kimsenin de söylemesini istemiyordu. Dışarı çıkıp, " Kim, "Resûlullah öldü" derse, kılıcımla boynunu vururum!" dedi.

Eshabı ancak Hz. Ebû Bekir ile Hz. Abbâs teskîn edebilirdi. Bunun için beraber mescide gittiler. Hz. Abbâs, " Ey insanlar! Resûlullahın, "Ben vefât etmiyeceğim" dediğini içinde duyan var mı?" diye sordu. "Hayır böyle bir söz duymadık." dediler. Sonra Hz. Ömer'e dönüp, " Yâ Ömer, bu husûsta sen birşey duydun mu?" diye sordu. "Hayır duymadım." cevabı üzerine, Eshâb-ı kirâma dönüp buyurdu ki:

- Hiç kimse Resûlullahın vefât etmiyeceğini söyleyemez. Cenâb-ı Hakka yemin ederim ki, Resûlullah ölümü tatmış bulunmaktadır. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde, "Muhakkak, sen de öleceksin, onlar da ölecektir" buyurmaktadır. Resûlullah, İslâmiyetin bütün hükümlerini tamamladıktan sonra aramızdan ayrıldı. Artık kendimize gelip, defin işlerini tamamlayalım.

Sonra, Hz. Ebû Bekir de buna benzer konuşmalar yaptı. Böylece Eshâb-ı kirâmın aklı başlarına geldi.

HİKMETLER · 20 KASIM 2006 PAZARTESİ · KAYIT 293

“Hanzala’yı kim kurtarır?”

Hazreti Abbâs, Mekke'nin fethinden sonra yapılan Huneyn gazâsında da, Peygamber efendimizin yanından ayrılmadı. İslâm ordusu, sabah gün ışımadan çukur ve geniş bir vâdiden aşağı iniyordu. Düşman ordusu, önceden oraya geldiği için, vâdinin her iki yanında gizlenip pusu kurmuştu.

Müslümanlar tam oraya geldiklerinde, düşman etraftan saldırmaya başladı. Müslümanlar ne olduklarını anlayamadılar. Bir an karışıklık oldu. Hz. Abbâs, Hz. Ebû Bekir ve birkaç kahraman, ölümü göze alıp, Resûlullahla birlikte bir adım gerilemediler.

Bunun üzerine Peygamber efendimiz, “Yâ Abbâs! Sen onlara; “Ey Medîneliler! Ey Semûre ağacının altında bî'at eden sahâbiler!” diye seslen! buyurdular.

Hz. Abbâs, iri yapılı ve heybetli idi. Bağırıldığı zaman sesi çok uzaklardan duyulduğu için, bütün gücüyle, “Ey Medîneliler! Ey Semûre ağacının altında Peygamberimize söz veren Eshâb! Buraya toplanınız! Dağılmayınız!” diye bağırarak, ordunun tekrar toparlanmasını sağladı.

Bunu işiten Eshâb-ı kirâm geri dönmek istediler. Fakat binek hayvanları öyle ürkmüşlerdi ki, bazıları hayvanlarını geri döndüremediler. Binek hayvanlarından kendilerini atmak mecbûriyetinde kaldılar. Müslümanlar toparlandılar ve şiddetli bir muhârebeden sonra düşman yenik düştü. Askerlerinin çoğu öldürüldü. Bir kısmı da esir alındı.

Hz. Abbâs bin Abdülmuttalib, çok yiğit idi. Hz. Câbir anlatır:

“Resûlullah efendimiz Tâife gittiğinde, oradaki halka, elçi olarak Hanzala bin Rebî'i göndermişti. Hanzala Tâiflilerle görüşürken, kendisini yakalayıp kaleye hapsedmek istediler. Bunu gören Resûl aleyhisselâm buyurdu ki:

- Kim bunların elinden Hanzala'yı kurtarır? Bu işi başarana bütün gâzilerin sevâbı verilecektir.

Hz. Abbâs bin Abdülmuttalib yerinden fırlayıp, yıldırım gibi koştu. Hanzala'yı kaleye sokmak üzere olan Tâiflilere yetişerek, ellerinden aldı. Kaleden Hz. Abbâs'a

taş atıyorlardı. Bu sırada Resûlullah efendimiz de, Hz. Abbâs'a duâ ediyordu. Hz. Abbâs yaralanmadan Hanzala'yı Resûlullaha getirdi.”

HİKMETLER · 21 KASIM 2006 SALI · KAYIT 294

Kureyş'in en cömerdi

Hazreti Abbâs, Peygamber efendimize yakınlığı ve faziletlerinin çokluğundan dolayı herkes tarafından sevilen, sayılan, hürmet edilen bir kimse idi. Herkes kendisine imrenirdi. Dört büyük halife gibi büyük zâtlar, o gelince, hürmetlerinden ve tevâzularından ayağa kalkarlardı.

Çok zengin idi. Medîne'ye yerleştikten sonra yapılan bütün muhârebelerde ve özellikle, Bizans'a karşı gerçekleştirilen seferde, İslâm ordusunun techîzi için çok yardım etti.

Ziyâdesiyle cömert olup, ikrâm ve ihsânları çok idi. Yakın akrabâyı ziyaret etmeye, onların haklarını yerine getirmeye çok dikkat eder, muhtaç olanlara yardım ederdi.

Hz. Ömer, Medîne'de kuraklık olunca, Hz. Abbâs'ın duâ etmesini istedi. Hz. Abbâs duâ edip, duâsı bereketiyle yağmur yağdı ve toprak yeşerdi. Bundan sonra Hz. Ömer buyurdu ki: “Abbâs, Allahü teâlâ ile bizim aramızda vesîledir.”

Hz. Âişe şöyle anlatır:

Resûlullah efendimiz Eshâb-ı kirâmı ile oturuyordu. Yanında Hz. Ebû Bekir ile Hz. Ömer vardı. O esnâda Hz. Abbâs içeri girdi. Hz. Ebû Bekir ona yer verdi. Hz. Abbâs, Resûlullahla Ebû Bekir arasına oturdu. Resûl aleyhisselâm bu hareketinden dolayı Hz. Ebû Bekir'e buyurdu ki: “Büyüklerin kıymetini büyükler bilir.”

İbni Şihâb'dan bildirildiğine göre; Hz. Ebû Bekir ve Hz. Ömer'in hilâfetleri sırasında, kendileri bir binek üzerinde iken Hz. Abbâs'a rastlarsa, bineklerinden inerler, onunla beraber gideceği yere kadar yürürler, sonra dönerlerdi.

Hz. Ömer, Mescid-i Nebvînin genişletilmesini istedi. Mescidin hemen yanında Hz. Abbâs'ın evi vardı. Halife bu evi satın almak istedi. Hz. Abbâs ise evini hediye olarak verdi.

Peygamber efendimizin vefâtından sonra mübârek cenâzelerini; Hz. Ali, Hz. Abbâs ve oğulları Fadl ve Kusem, Üsâme bin Zeyd ve Sâlih yıkadılar. Peygamber efendimizi, gömleği üzerinde olduğu, Hz. Abbâs ve oğulları su döküp, Peygamber efendimizi sağa, sola döndürdüler. Yıkadıkça, evin içine eşine rastlanmamış çok güzel bir koku yayıldı. Üç parça kefen ile kefenledikten sonra, vefât ettiği yere defnedildi.

Peygamber efendimiz Hz. Abbâs hakkında yine buyurdular ki:

“Bu Abdülmuttalib oğlu Abbâs’dır. Kureyşte en cömert ve akrabâlık bağlarına en saygılı olandır.” “Abbâs, bendendir. Ben Abbâs’danım.”

HİKMETLER · 22 KASIM 2006 ÇARŞAMBA · KAYIT 295

“Allahım! Habbâb'a, yardım et!”

Hazreti Habbâb demirci olup, kılıç yapardı. Peygamber efendimiz onun dükkânına gider, onunla görüşürdü. Bu görüşmelerinin netîcesinde Hz. Habbâb Müslüman olmuş, ebedî saâdet yolunu tutmuştu.

Hz. Habbâb koruyucusuz olmasına rağmen, Müslüman olduğunu açıklamaktan çekinmemişti. Kureyşli müşrikler onun İslâma girdiğini duyunca, ona işkence ve eziyet etmeye başladılar. Çıplak vücuduna demir gömlek giydirip, en sıcak günde, vücudunun yağı eritilircesine, güneş altında tutulduğu olurdu. Güneşten kızgın hâle gelmiş, ya da ateşle kızdırılmış olan taşla, çıplak sırtı bastırıldığı hâlde, söyletmek istedikleri küfrü gerektiren sözleri, ona söyletemezlerdi! O büyük bir îmânla; “Allah birdir, Muhammed aleyhisselâm O'nun Peygamberidir” diye haykırırdı. Bunun üzerine müşrikler hırslarından deliye döner, daha fazla işkence yapmaya başlarlardı.

Zâlim müşrik kadın Ümmü Enmâr, himâyesinde olan Hz. Habbâb'ın Müslüman olduğunu öğrenince, şaşkına dönmüştü. Ona göre olacak bir şey değildi. Şirk ve küfür kirleriyle, kalbi simsiyah olmuş, basireti körelmiş bu zavallı, Habbâb'ın kalbindeki îmân nûrunu nereden görebilecekti? Gözleri bakıyor, ama hakîkati göremiyordu.

İşte bu Ümmü Enmâr da, ateşte kızdırdığı demirle, Habbâb'ın başını dağladı. Habbâb; Peygamberimize varıp Ümmü Enmâr'ın yaptıklarını arzetti. Bunun üzerine Peygamberimiz; “Allahım! Habbâb'a, yardım et!” diyerek duâ edince, Ümmü Enmâr, başından, bir derde tutulup, köpeklerle birlikte ulur oldu!

Kendisine, “Başını, dağlat” diye tavsiye edildi. Bunun üzerine, Habbâb; demiri, alır, ateşte kızdırır, zalim kadın Ümmü Enmâr'ın başını, onunla dağlardı! Zâlimin zulmü elbette hesapsız ve cezâsız kalmayacaktı. Böylece adâlet-i İlâhî tecelli etmiş. Bu sefer Hz. Habbâb, onun isteği üzerine Ümmü Enmâr'ın başını dağlıyordu.

Yıllar geçtiği hâlde bile, Habbâb'ın sırtındaki yanıkların izleri, alacaları kaybolmadı! Hz. Ömer, Halîfeliği sırasında, Habbâb'a, müşriklerden çektiği işkenceyi sormuştu. Habbâb, “Ey mü'minlerin emîri! Bak sırtıma!” dedi. Hz. Ömer sırtına bakınca,” Doğrusu ben, insan sırtının bugünkü gibisini hiç görmemiştim!” buyurdu. Bunun üzerine, Habbâb dedi ki:

- Benim için bir ateş yakmışlardı da, ben, onun üzerine sürüklenip atılmışım. O ateşi, ancak benim sırt etimin yağı söndürmüştü!

HİKMETLER · 23 KASIM 2006 PERŞEMBE · KAYIT 296

“Fakat siz acele ediyorsunuzdur!”

Mekke'de kendisini koruyacak kimsesi bulunmayan Hazreti Habbâb'a, müşrikler akıl almaz işkenceler yaparlardı. Habbâb bin Eret anlatır:

Müşriklerin, en ağır işkencelerine uğramış bulunuyorduk. Resûlullah efendimizin yanına gittik. Efendimiz, Kâ'be'nin gölgesinde, mübârek kaftanını yastık edinerek ona dayanmıştı.

Müşriklerden çektiklerimizi kendisine arz edip dedik ki:

- Yâ Resûlallah! Yüce Allaha, bizim için, duâ et! Bizim için, Allahtan, yardım dile! Yâ Resûlallah, bizi, dînimizden döndürmelerinden korktuğumuz şu kavme karşı, bizim için, yüce Allahdan yardım diler misiniz? Bizim için, Allaha duâ eder misiniz?

Resûlullah efendimizin, hemen yüzünün rengi değişti. Yüzü, al al olduğu hâlde doğrulup oturdu. Buyurdu ki:

“Vallahi sizden öncekiler içindeki müminlerden bir kimse, yakalanır, kendisi için yerde bir çukur kazılır, o kimse, o çukura, dizlerine kadar gömülür, sonra bir testere getirilip, başının üzerine konulup biçilerek ikiye bölünürdü de, bu işkence, onu, dininden dödüremezdi!

Yâhut, onun kemiğinin üzerinden eti ve siniri, demir taraklarla taranır, kazınırdı da, yine bu işkence, kendisini dininden dödüremezdi!

Allahdan korkunuz! Hiç şüphesiz, Allahü teâlâ, sizin için fetih ihsân edecektir! Vallahi, yüce Allah bu işi, muhakkak tamamlayacak, bu iş, muhakkak tamamlanacak! Bu işin hükmü, muhakkak yerine getirilecektir! Hattâ hayvanına binmiş bir kimse, San'a'dan çıkıp Hadramût'a kadar gidecek de, yüce Allahdan başka, bir şeyden korkmayacak! Ancak, koyunları varsa, onlar hakkında kurt saldırmamasından endişe duyacaktır. Fakat siz, acele ediyorsunuzdur!”

Bundan sonra, Resûlullah efendimiz sırtlarımızı okşadı ve duâ buyurdular. Resûlullahın rûhlara gıda ve şifâ olan bu lâtif, güzel sözleri, acılarımızı dindiriverdi.

H. Habbâb'ın, azgın müşriklerden Âs bin Vâil'den epeyce alacağı vardı. Onu istemek için yanına gitti. Âs bin Vâil, H. Habbâb'a dedi ki:

- Muhammed'i inkâr etmedikçe, sana alacağını vermem.
- Vallahi ben ölünceye kadar, öldükten sonra kabrimden kalkınca da aslâ Peygamberimi red ve inkâr edemem. Her şeyden vazgeçerim de, yine bu inkârı yapamam.

HİKMETLER · 24 KASIM 2006 CUMA · KAYIT 297

“Müjde yâ Ömer! “

Hazreti Habbâb her türlü tehlikeye rağmen, Müslümanlığını açığa vurmaktan çekinmediği gibi, Kur'ân-ı kerîmi Müslümanlara öğretip, okutmak için de bütün gücünü sarfetmiştir. Resûlullah yeni Müslümanlara Kur'ân-ı kerîmi öğretme vazîfesini ona vermişti.

Tâhâ sûresinin nâzil olduğu sıralarda idi. H. Ömer'in kızkardeşi Fâtıma ile kocası Sa'îd bin Zeyd bunu yazdırıp, Habbâb bin Eret'i evlerine çağırışlar, yeni

âyet-i kerîmeleri öğreniyorlardı.

Hız. Habbâb, geçmiş halde yüksek sesle Kur'an-ı kerim okuyordu. Ömer bin Hattâb, henüz Müslüman olmamıştı. Müslümanlar gün geçtikçe kuvvetleniyordu. Hele Hız. Hamza'nın Müslüman olması, Kureyşin ileri gelenlerini çileden çıkarmıştı. Ebû Cehil, bu işin önüne geçmek için, Resûl-i Ekrem'in öldürülmesinden başka çâre olmadığı görüşünü ortaya atmıştı. Ömer bin Hattâb kılıcı çekmiş, yola düşmüştü. Yolda kızkardeşi ile kocasının Müslüman olduğu haberini alınca, onların evine uğradı. İçeri girerken Kur'an-ı kerim sesi duydu. Bu sestən çok etkilendi, kalbinde îmân güneşi parladı. Ömer bin Hattâb içeri girince , Habbâb gizlenmişti. Ömer bin Hattâb'dan, kalbinde îmân nûrunun parladığını gösteren sözler duyunca, Habbâb gizlendiği yerden çıktı. Tekbîr getirdikten sonra dedi ki:

- Müjde yâ Ömer! Resûlullah efendimiz Allahü teâlâyâ duâ ederek, “Yâ Rabbî! Bu dîni, Ebû Cehil ile yâhut Ömer ile kuvvetlendir” diye duâ buyurmuştu. İşte bu devlet, bu saâdet, sana nasîb oldu.

Bilâhare Ömer bin Hattâb, Resûl-i Ekrem'in yüksek huzurlarına giderek, Kelime-i şehâdet getirmiştir. Hız. Ömer dâimâ Hız. Habbâb'a sevgi ve hürmet göstermiş, hattâ halîfeliği sırasında birgün onu kendi yerine oturtmuştur.

Habbâb bin Eret, birgün Resûlullah'a yatsı namazı hakkında sormuştu. Anlatılanı unutmuş, ertesi gün tekrar sormuştu. Resûlullah efendimiz şöyle buyurmuşlardı:

- Bu namaz, ümîd ve korku namazıdır. Bu namazda, Allahü teâlâdan üç şey istenirse, hiç olmazsa ikisi kabûl edilir.

Daha sonra Resûlullah efendimiz kendisinden sonra çıkacak fitneler ile ilgili buyurdu ki:

- Bir fitne olacak, onda kişinin bedeni öldüğü gibi kalbi de ölecek. Kişi, mü'min olarak akşamlayıp, kâfir olarak sabahlar. Ve kâfir olarak sabahlayıp, mü'min olarak akşamlar.

HİKMETLER · 25 KASIM 2006 CUMARTESİ · KAYIT 298

“Allah ve Resûlü bize kâfidir”

Feyrûz bin Deylemî San'a'da bulunuyordu. Resûlullahın Peygamberliği haberi oraya ulaşınca, Vebr bin Yuhannis'in teklifi üzerine Müslüman olmuş, hicretin onuncu yılında Medîne'ye gelerek Resûlullah'a bî'at etmişti. Bi'attan sonra Peygamber efendimize, “Yâ Resûlallah! Biz, uzaklardan çıkıp geldik. Burada Müslüman olduk. Bize kim yardım edecek?” diye sordu.

Resûlullah efendimiz, “Allah ve Resûlü” buyurdu.

Feyrûz da, bunun üzerine dedi ki: “Allah ve Resûlü bize kâfidir.”

Yine Feyrûz bin Deylemî, Resûlullah'a sordu:

- Yâ Resûlallah! Ben Müslüman oldum. Fakat nikâhım altında iki kızkardeş var. Şimdi ne yapacağım?

- Onlardan hangisini istersen tercîh et, onu tut! Hangisini istersen boşal!

Yine, “Yâ Resûlallah! Biz, üzüm sahibi kimseleriz. Allahü teâlâ ise içkiyi harâm kılmıştır. Bu üzümleri ne yapacağız?” diye sordu. Resulullah, “Kurutup, kuru üzüm yapınız!” buyurdu.

Hız. Feyrûz bin Deylemî bir defasında da Peygamber efendimize şöyle sordu:

- Yâ Resûlallah! Biz, soğuk bir memlekette yaşıyoruz. Bu yüzden buğdaydan yapılmış içki içiyoruz. Resulullah sordu:

- O sarhoş ediyor mu? Hız. Feyruz'un,

- Evet, sarhoş ediyor, cevabı üzerine

- Onu içmeyiniz! buyurdu.

Feyrûz bin Deylemî'nin Müslüman olduğu yıl, Resûlullah efendimiz Vedâ haccını yaptıktan sonra hastalanmışlardı. O sırada Araplar arasında ba'zı kimseler peygamberlik da'vâsına kalkıştı.

Bunların ilki, Benî Ans kabîlesinden Esved-i Ansî idi. Asıl ismi Abhele bin Ka'b'dır. O, kâhin, hafif meşrep bir adamdı. Halka, onları hayrete düşürecek şeyler gösterir, sözleriyle, dinleyenlerin dikkatini çekerdi.

Esved-i Ansî, meleklerin kendisine vahiy getirdiğini söyleyerek, Peygamberlik iddiasında bulunmaya başladı. Birtakım hilelerle, Yemen halkından birçok kimseyi aldattı. Negrân ahâlisi de ona tâbi oldu. San'a'yı zaptedip, fitne çemberini genişletti. Yemen'de bulunan Müslüman vâli ve memurlar oradan ayrılmak zorunda kaldılar. Resulallahın emri üzerine Esved-i Ansî'i öldürerek bu fitneyi önledi.

HİKMETLER · 26 KASIM 2006 PAZAR · KAYIT 299

Mübârek ev halkının mübârek kişisi

Hazreti Feyrûz bin Deylemî'nin yalancı peygamber Esved-i Ansî'yi öldürülmesi şöyle olmuştu: Resûlullah efendimiz, hasta olmalarına rağmen, Esved-i Ansî gibi yalancıların yaptıkları tahribat üzerinde ehemmiyetle durdular. Resûlullah efendimiz bu fitnenin söndürülmesini emir buyurdular. Bunun üzerine orada bulunan Müslümanlar harekete geçtiler. Esved'in öldürülmesi için, karısı Âzad ile de anlaşıldı.

Hız.Feyrûz, o sırada Yemen'de bulunuyordu. İki arkadaşı ile beraber, Esved'in yattığı evin duvarını deldiler. Feyrûz, arkadaşlarından birisine, içeri girip öldürmesini söyledi. Arkadaşı, tehlikeli anlarda, kendisinde titreme meydana geldiğini, bu işi beceremeyeceğini söyledi.

Bunun üzerine Feyrûz içeri girdi. Esved'in yattığı odaya yaklaştı. Horladığını duydu. Esved derin bir uykuya dalmış ve yatağına gömülmüş bir vaziyette idi. Feyrûz bu işten haberi olan Esved'in hanımı Âzad'a, işâretle, başının nerede olduğunu sordu. Âzad da, Esved'in başını gösterdi.

Feyrûz, Esved'in başucuna dikildi. Esved, sarhoş olarak uykuya dalmış ve sarhoşluğu daha geçmemişti. Feyrûz, Esved'in başını kıvırdı ve boynunu kırarak onu öldürdü.

Ertesi gün Feyrûz ve arkadaşları, kabîlelerini toplayarak Esved'in öldürüldüğünü ve Muhammed aleyhisselâmın hak Peygamber olduğunu ilân ettiler. Bundan sonra Müslüman vâliler, işlerinin başına döndüler ve zekâtı toplamaya başladılar.

O gece yalancı Esved-i Ansî'nin öldürüldüğü, Peygamber efendimize vahiyle bildirilmişti. Ertesi gün, bu hâdiseyi Eshâbına müjdeledi:

- Dün gece, yalancı Esved-i Ansî, kardeşlerimizden biri tarafından öldürüldü.

Eshâb-ı kirâm, “Yâ Resûlullah, onu öldüren kim” dediler. Resûlullah efendimiz de buyurdular ki:

- Onu sâlih, mübârek bir ev halkından, mübârek kişi olan Feyrûz bin Deylemî öldürdü.

Feyrûz bin Deylemî'nin, Esved'in başını Peygamber efendimize getirdiği rivâyet edilir.

Hız. Feyrûz'un, Ebû Dahhâk ve Ebû Abdullah künyeleri vardır. Hız. Osman zamanında Yemen'de vefât etti. Aslen Fârisî'dir. Kısra'nın, Habeşlileri Yemen'den çıkarmaları için, Seyf bin Zî Yazen'le beraber Yemen'e gönderdiği Farıların (İranlıların) çocuklarındanır.

HİKMETLER · 27 KASIM 2006 PAZARTESİ · KAYIT 300

“Aydınlığa beraber gidelim”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hız. Ebû Bekir vâsıtasıyla Müslüman olmuş, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden bir zâttır. İlk Müslümanların yedincisidir. Müslüman olması şöyle oldu:

Onyedi yaşında idi. Bir gece değişik bir rü'yâ gördü. Rü'yâsında kendisini zifirî bir karanlıkta gördü. Çâresiz bir hâldeyken, birden ortalık aydınlanmaya başladı. Sonra nûr saçan bir ay doğdu. Ayın doğduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı. Bir müddet ilerledikten sonra, birkaç kişi gördü. Dikkatlice baktığında, önlerinde Hız. Ebû Bekir, onun arkasında Zeyd bin Hârise ve Hız. Ali vardı. Onlara, “ Siz buraya ne zaman geldiniz?” diye sordu. Onlar, “Yeni geldik. İstersen seni de aramıza alalım. Aydınlığa beraber gidelim.” dediler.

Sabahleyin bu rü'yâyı hatırlayınca, çok şaşırdı. Hız. Ebû Bekir'in yanına gidip ona tabirini sordu. Hız. Ebu Bekir de, “Gel benimle, seni cihânı aydınlatan nûra götüreyim! Rü'yânın ta'biri budur.” diyerek onu alıp Resulullahın huzuruna

götürdü. Peygamber efendimiz, kendisine kelime-i şehâdet getirmesini emir buyurdu. O da Resûlullahın huzûrunda Müslüman oldu.

Annesi, Müslüman olduğunu duyunca çok kızarak, “Yâ Sa'd! Vallahi, sen bu yeni dinden vazgeçip, atalarımızın dinine dönünceye kadar, yiyip içmiyeceğim. Ölmüş olsam bile bu ahdimden dönmiyeceğim. Anne katili olarak da herkes seni ayıplacak!” dedi.

O güne kadar, annesini üzmeyen, bir dediğini iki etmeyen Hz. Sa'd, Allahü teâlâya ve O'nun Resûlüne olan muhabbet ve îmânının kuvvetli olması sebebiyle, bu teklif karşısında tüyleri ürpererek annesine şu cevâbı verdi:

“Ey anne, senin yüz canın olsa ve her birini İslâmiyeti bırakmam için versen, ben yine dînimden vazgeçmem! Artık ister ye, ister yeme! Bu senin bileceğin bir iştir. Benim kararım kat'îdir. Geri dönüşüm mümkün değildir. Bunu böyle bil!”

Annesi, oğlunun İslâmiyete olan bu bağlılığını görünce, çâresiz kalıp yemeye içmeye başladı. Bu hadiseden sonra, Allahü teâlâ, evlâdın ana-babaya hangi hâllerde tâbi olacağı, onların hangi emirlerini yerine getireceği husûsunda, Ankebût sûresinin sekizinci âyet-i kerîmesini gönderdi.”Biz insana, ana-babasına iyilikte bulunmasını tavsiye ettik. Bununla beraber, hakkında bilgi sahibi olmadığın, ilâh tanımadığın bir şeyi bana ortak koşmak için sana emrederlerse, artık onlara bu husûsta itâ'at etme! Dönüşünüz ancak banadır. Ben de yaptığınız amellerin karşılığını size vereceğim.”

HİKMETLER · 28 KASIM 2006 SALI · KAYIT 301

“Sen bizden geri kalmazsın!”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Eshâb-ı kirâmın en cesûr ve kahramanlarından. İslâmiyetin ilk yıllarında, Müslümanlar, müşriklerden çok ezâ ve cefâ görüyorlardı. Bunun için ibâdetlerini rahat bir şekilde yapamıyorlardı.

Bir gün Hz. Sa'd ile birkaç sahâbî, bir vâdide namaz kılmakta idiler. Bu sırada, müşriklerin azıllarından bazıları, kendileri ile alay etmeye ve hakâret etmeye başladılar.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, bunların üzerine yürüyerek eline geçirdiği bir deve kemiği ile, müşriklerin elebaşısının kafasını yardı. Böylece, “Allah yolunda, ilk müşrik kanı döken sahâbî” unvânını kazandı.

Uhud savaşında çok kahramanlıklar gösterdi. Peygamber efendimizin yanından hiç ayrılmadı. Ok atmakta çok mahâretli idi. Attığı her ok isâbet ediyordu.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, ayrıca “Allah yolunda ilk ok atan sahâbî”dir. Okçuların yanî kemankeşlerin reisidir. Uhud harbinde, 1000'den fazla ok attı. Peygamber efendimizin büyük iltifatlarına mazhâr oldu. O ok atarken, Peygamber efendimiz buyururdu ki:

- At yâ Sa'd!

Ayrıca onun için şöyle duâ buyurmuştur:

- İlâhî, bu senin okundur. Onun atışını doğrult! Allahım, sana duâ ettiğinde de, Sa'd'ın duâsını kabûl eyle!

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Vedâ haccından sonra, Mekke'de hastalandı. Kendisini ziyârete gelen Peygamber efendimize dedi ki:

- Yâ Resûlallah, siz Medîne'ye döneceksiniz. Ben burada ölürsem, dostlarımdan ayrı kalacağım.

Peygamber efendimiz, Medîne'ye beraber döneceklerini işâret ederek buyurdu ki:

- Hayır, sen bizden geri kalmazsın! Umarım, sen uzun zaman yaşayacaksın. Öyle ki, senden birtakım kavimler faydalanacak, birtakımı da mahrûm kalacaktır.

Peygamber efendimiz sonra da şöyle duâ ettiler:

- Yâ Rabbî, Eshâbımın Mekke'den Medîne'ye dönüşünü tamamla!

Resulullahın bu duası sebebiyle, Hz. Sa'd şifâ bulup, sağ salim Medîne'ye döndü. Uzun bir ömür sürdü.

HİKMETLER · 28 KASIM 2006 SALI · KAYIT 304

“Kadının Hal-i Pür Meali”

1850’li yıllara kadar, bütün dünyada ailenin yapısı hemen hemen aynıydı. Erkek evin geçimi sağlar, kadın da ev işleri ile, çocuklarının eğitimi ve yetişmesiyle uğraşırdı. Sanayi devrimi ile beraber evin geçimine kadın da dahil edildi. Bu, görünüşte kadına bir iyilik olarak sunuldu. Fakat patronların gizli niyeti başkaydı. Bu da, kadını ucuz işçi olarak gördüklerinden, kadını istismar ederek zenginliklerine zenginlik katmaktı. Bu maksatla, “Kadınlara özgürlük”, “Ekonomik bağımsızlık” gibi cazip sloganlar ile zaten çok yorucu olan ev işlerine ilaveten kadına bir de geçim yükü yüklendi. Gücünün çok üzerinde yük yüklendiği için de kadının vücut kimyası bozuldu. Günümüz kadının bu halini, “Kadının Hal-i Pür Meali” (Kadının perişan hali) yazısı ile “Bazaar” moda dergisinde Candan Turhan hanım çok güzel dile getirmiş:

Gidişat gidiş değil!

“Ne olacak bu halimiz? Bir türlü olamadık, olduramadık, dolduramadık; olunması gereken halleri halledemedik. Boşa koyduk dolmadı, doluya koyduk almadı. Bizden önce, kadınların sorunu hiçbir şey olamamaktı; bizimki her şey olabilmek. Yaş geliyor kemale, biz hala kendimizi oradan buraya atıp, çırpınıp çabalayıp duruyoruz; böyle de olacağız, böyle de yapacağız diye diye perişan oluyoruz. Bu halimiz hal değil; gidişat gidiş değil!

Daha genç kızlardık; ilk seçeneğimiz annelerimiz gibi olmamak ya da annelerimizden farkı olmaktı. Hedef, annelerimizin tam tersi olmaktı: “Özgür kız” olacaktık. Okuyacak, çalışacak, gezip tozacak, günümüzü gün edecektik. Olunması gereken buydu. Evle, evlilikle, annelikle ilgili her şeyden uzak duracaktık. Bunun için, kendimizi eğitime verdik. Okuduk, öğrendik, doymadık, gidebileceğimiz kadar yükseldik.

Sonra çalışmaya giriştik. Bizden önceki neslin yapmadıklarını, yapamadıklarını yapmaya soyunduk. İşte yükseldik, kendimizle gurur duyduk. Ama bu durum da çabucak sıradanlaştı, tatminkarlığı azaldı, eksik bir seyler hissettik yine de.

Çevremizdeki tüm kadınlar gibi iyi eğitilmiş, evli, süper kariyerli, kendini geliştiren bir kadındık! Boşluğa düşmek üzereydik ki "kendimizi geliştirebileceğimiz" yeni bir alana dikkat çekti egemen güçler: güzellik. Ve daldık estetik girdaplarına.

Neyse: Biraz uğraş, biraz masrafla en güzel, en bakımlı da olundu. Ama çevredeki kariyersiz kadınlar çocuk yapmayı da beceriyordu arada. Elbette onu da yapabildik. Sağlıklı, akıllı, güzel hamileler olamaz mıydık? Olduk tabii. Eh, çocuğumuzu el yordamıyla, sıradan yöntemlerle yetiştirecek halimiz yok ya! Kitaplar, dergiler, pedagoglar, konferanslar, danışmanlar, çocuğa bol zaman mı ayıralım, kaliteli zaman mı falan derken zaten ayıracak ne zaman kaldı ne enerji.

Bu böyle sürüp giderken fark etmediğimiz, görmemezlikten geldiğimiz bir şey vardı ama; çok temel bir hata, ta başından itibaren oyunu geçersiz kılan: Erkeklerin kurallarıyla, erkeklerin oyunuyla oynuyorduk! Erkek dünyasının taleplerini ve gereklerini hiç tereddütsüz birebir üzerimize almış, gereken bütün "safra"larımızı bırakmış, ve onlarla "bir"miş gibi onların oyununda onlarla aşık atmaya kalkıyorduk. Beceriyorduk da, iyi rekabet koyuyorduk, ama pozisyon itibarıyla oyunun kazananı baştan belli değil mi?

Sen kalk kendi canım niteliklerini hor görüp bir kenara koy, ondan sonra "Aman ne başarılıyım, ne güçlü kadını, nasıl da kendi dünyalarında erkeklere kök söktürüyorum!" diye gurur duy, bravo vallahi... Oyuna geldik, oyuna! Oyun onların oyunu, "kendinin" dişilik kısımlarını ezip erkek rolleri üstleniyorsun oynayabilmek için. Erkeklerin oyununu becerdin, aferin, ama içinde işkence çeken, küçük çürümüş, ezilip aşağılanmış, bir işe yaramaz sayılmış bir kadıncağız var şimdi, hayırlı uğurlu olsun...

Uyanalım bu tuhaf rüyadan

Haydi uyanalım bu tuhaf rüyadan: Daha fazlasını, daha iyisini, en mükemmeli istememiz en başta, bizim talebimiz değildi; bize ait olmayan bir dünyanın talebiydi. Her alanda, her anlamda rekabete girmek kadınlara ait bir dürtü değil. Kendimizi böylesine kırbaçlamak, böyle zora koşmak hiç kadınsı bir yaklaşım değil. Kendimizi içinde bulduğumuz dünyaya ayak uyduralım derken kadınlığa ait tüm güzelliklerimizi, en güzel niteliklerimizi bir kenara bıraktığımızın farkına varan yok mu? Ve bu uğraşımız sonucu ortaya pek de şaşırmaması gereken bir karmaşa çıktığının: "Kadınlığı" azalmış ama çok güzel, çok seksi, en maharetli, süper anne ve harika eş olduğuna inanan kadınlar.

Karşısındakinin rakibi mi, kadını mı olduğunu anlayamayan, neye göre davranacaklarını bilemeyen erkekler.

Hep karışt şeyler sokuldu kafamıza. Seçemedik bu kadar çok seçenek arasından, hepsini almak istedik, her şeyi birden arzu ettik. Ne çok vazife yüklendik, ne beklentiler üstlendik: Muhteşem bakımlı ve çalışkan ve becerikli olduk, perişan olduk, sonra da ortaya agresif kadın türü çıktı, her zaman yırtıcı, savaşçı, istediğini elde etmeye odaklı, bunun için duruma göre ya aktif agresif, ya da pasif agresif olan. Hepsi bir yana: Mutsuz ve savaş içinde! “

HİKMETLER · 29 KASIM 2006 ÇARŞAMBA · KAYIT 302

“Üstünlük son nefeste belli olur!”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hz. Ömer zamanında, Hevâzin bölgesinde zekât toplamak için gönderilmişti. Bu sırada İran taraflarındaki olaylar büyüyünce, hem bu olayları önlemek, hem de düşmana bir ders vermek için bir İslâm ordusu hazırlandı. Bu ordunun başına kimin geçirilmesi gerektiği, yapılan şûrâda görüşülüyordu.

Bu sırada Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin Hevâzin'den bir mektûbu geldi. Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın ismini duyan Eshâb-ı kirâmın hepsi ittifakla, Hz. Ömer'e dediler ki: “İşte aradığın kimseyi buldun!”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hz. Ömer zamanında, Hevâzin bölgesinde zekât toplamak için gönderilmişti. Bu sırada İran taraflarındaki olaylar büyüyünce, hem bu olayları önlemek, hem de düşmana bir ders vermek için bir İslâm ordusu hazırlandı. Bu ordunun başına kimin geçirilmesi gerektiği, yapılan şûrâda görüşülüyordu.

Bu sırada Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin Hevâzin'den bir mektûbu geldi. Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın ismini duyan Eshâb-ı kirâmın hepsi ittifakla, Hz. Ömer'e dediler ki: “İşte aradığın kimseyi buldun!”

Bunun üzerine Hz. Ömer, Sa'd bin Ebî Vakkâs'ı Medîne'ye çağırdı. Onu, İslâm ordusuna başkumandan tâyin ederek, şunları söyledi: “Yâ Sa'd, Resûlullahın dayısıyım diye sakın gururlanma! Allahü teâlâ, kötülüğü, ancak iyilik ile yok eder.

Allahü teâlâyâ kulluktan başka bağ yoktur. İnsanların üstünlükleri, son nefeslerinde belli olur. Düşmanın çokluğundan değil, Allahtan kork! Namazlarınızı muntazam kılın! Ordunda, günâh işleyen asker bulunmasın! Günâh işleyenleri hemen uzaklaştır! Allahın Resûlü ne yaptıysa, nasıl hareket ettiyse, sen de öyle yap! Sabrı elden bırakma!”

Hız. Ömer bu şekilde nasihat ettikten sonra, Sa'd bin Ebî Vakkâs, emrindeki askerle Medîne'den çıktı. İran topraklarında bulunan İslâm askerleri ile birleşerek Kadsîye'ye vardı.

Harpden önce İran'ın başşehri Medâyin'e elçiler gönderildi. İran Kısrası Yezd-i Cürd ile görüştüler. İranlıları İslâma da'vet ederek dediler ki: “Ya Müslüman olursunuz, ya da cizye verirsiniz veya harp edersiniz!” İran Kısrası buna sinirlenerek, “Eğer benden önce elçi öldüren bir melik olsaydı, ben ikincisi olup, sizi öldürürdüm!” dedi.

Bundan sonra bir miktar toprak getirterek, sözlerine şöyle devam etti: “Bende sizin için başka şey yok. En büyüğünüz kimse, bunu yüklensin de reisinize götürsün ve biliniz ki, cümlenizi Kadsîye hendeğine gömmek için, kumandanım Rüstem'i göndermek üzereyim.”

Bunun üzerine, elçiler arasında bulunan Âsım bin Amr kalkıp toprağı yükledi, dışarı çıktılar. Arkadaşlarıyla beraber Hız. Sa'd'ın yanına dönerek, “Yâ Sa'd, müjde! Allahü teâlâ onların toprağını bize verdi.” dediler. Eshâb-ı kirâm, verilen bu bir parça toprağın, daha sonra İran toprağının tamamının verileceğine dâir Allahü teâlânın bir müjdesi olduğuna inandılar. (Devamı yarın)

HİKMETLER · 30 KASIM 2006 PERŞEMBE · KAYIT 303

Melekler yardıma geldi!

İran'ı fethetmek için gelen Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin teklifini reddeden Kısra ordusu, Atik nehri kıyısına gelip karargâh kurdu. 120 bin kişi olan İran ordusunun 30 bini zırhlı ve birbirlerinden ayrılmaması için de zincirle bağlı idiler. Ayrıca İran ordusunun ön saflarına filler yerleştirilmişti. İslâm ordusu ise 34 bin kişi idi.

Harp başlamadan önce, Hz. Sa'd askerlerine şöyle hitap etti:

“Mevkilerinizde sebât ediniz! Öğle namazından sonra, ben dört tekbîr alacağım. İlkinde, siz de tekbîr alırsınız, harbe hazır olursunuz! İkinci tekbîrde siz de tekbîr alırsınız, silahlanırsınız! Üçüncü tekbîrde, siz de tekbîr alıp, askeri harp için coşturursunuz! Dördüncü tekbîrde, düşman üzerine hücum ediniz ve “Lâ havle velâ kuvvete illâ billah” deyiniz!”

İslâm askerleri, bildirilen emirle düşmana hücum ettiler. İslâm ordusu uyguladıkları dâhiyâne taktiklerle İran ordusunu kısa zamanda bozguna uğrattılar. Önce İran ordusu komutanları öldürüldü. İran ordusunun başkomutanı Rüstem de öldürülünce, ordu dağıldı. Böylece, Müslümanlar büyük bir zafer kazandılar.

Daha sonra Hz. Ömer'in emriyle Sâsânî Devletinin başşehri ve İran Kısırâsının bulunduğu Medâyin şehrine hareket edildi. İslâm askerinin Medâyin'e hareket ettiğini, İran Kısırâsı Yezd-i Cürd duyunca, korkudan şehri terketti. İslâm ordusu Medâyin şehrine kolayca girerek, burayı fethetti. Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, bu fethi, şu mektupla Hz. Ömer'e bildirdi:

“Rahmân ve Rahîm olan Allahü teâlânın adıyla. Irak vâlisi Sa'd bin Ebî Vakkâs'tan, mü'minlerin emîri Ömer-ül Fâruk'a. Allahın selâmı üzerine olsun! Kendisinden başka hak ma'bûd olmayan, eşi, benzeri bulunmayan Allahü teâlâyâ hamd eder, O'nun habîbi olan Muhammed aleyhisselâma salât ve selâm ederim.

Allahü teâlâ, bize ihsânı ile, gözün görmediği meydanlarda at koşturmayı nasîb etti. Kısırânın yurdunun büyük bir kısmını ele geçirdik. Ordu kumandanlarının çoğunu öldürdük. Bu savaşta melekler onların yüzlerine ve arkalarına vuruyorlardı. Çünkü Allahü teâlâ îmân edenlerin yardımcısıdır. İmân etmeyenlerin yardımcısı yoktur.

Yezd-i Cürd kaçtı. Kızı, esîr olarak ele geçirildi. Bundan sonra ne yapacağımız husûsunda, Medâyin şehrinde emirlerinizi bekliyorum. Allahü teâlânın selâmı bütün Müslümanların üzerine olsun!”

2006 YILLIK KÜLLİYATI

12

Aralık

12 yazı · Hikmetler: 9 · Gönül Bahçesi: 3

HİKMETLER · 1 ARALIK 2006 CUMA · KAYIT 305

“Bu benim dayımdır!”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, heybetli, orta boyda, esmer tenli, cesûr, sözü, özü doğru büyük bir zâttı. Çok cömert olup, sâdeliği severdi. Peygamberimize annesi tarafından dayı olurdu. Bunun için Peygamberimiz ona, “Bu benim dayımdır. Böyle bir dayısı olan varsa bana gösterebilir” diyerek iltifâtlarda bulunurdu.

Hiz. Sa'd, Cennetle müjdelenen on sahâbîden biridir. Bu on kişiden en son vefât edendir. Peygamber efendimiz, aşerei mübeşşere yani Cennetle müjdelenen on kişi ile ilgili şöyle buyurdu: “Ebû Bekir Cennettedir, Ömer Cennettedir, Osman Cennettedir, Ali Cennettedir, Talhâ Cennettedir, Zübeyr Cennettedir, Abdurrahman bin Avf Cennettedir, Sa'd bin Ebî Vakkâs Cennettedir, Sa'îd İbni Zeyd Cennettedir, Ebû Ubeyde bin Cerrâh Cennettedir.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri buyurdu ki:

Resûlullah efendimiz, her namazın ardından, muhakkak şöyle duâ ederdi: “Yâ Rabbi! Cimrilikten, korkaklıktan, erzel-i ömür denilen ihtiyârlıktan, bunaklıktan, dünya fitnesinden ya'nî Deccâlın fitnesinden ve kabir azâbından sana sığınırım.”

Hiz. Sa'd buyurdu ki: Resûlullah efendimiz, Eshâb-ı kirâm arasında kardeşlik te'sîs ettikleri zaman, Hiz. Ali'yi kendine seçerek, “Yâ Ali! Sen benim dünyada da âhirette de kardeşimsin. Yâ Ali, Mûsâ'nın yanında Hârûn nasıl idi ise, sen de, benim yanımda öylesin. Yalnız şu fark var ki, benden sonra Peygamber gelmeyecektir.” buyurdu.

Resûlullah'a bir köylü gelerek, “Bana, söyleyebileceğim bir kelime öğret.” dedi. Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki: “Allah birdir, O'ndan başka hiçbir ilâh yoktur ve O'nun ortağı da yoktur. Allah her şeyden yücedir. Bütün hamdlerin hepsi Allaha mahsûstur. Âlemlerin Rabbi olan Allahın şanı ne yücedir. Günâhtan kaçmaya kuvvet, ibâdet yapmaya kudret, ancak azîz ve hakîm olan Allahın yardım iledir, de!”

Köylü tekrar, “Bunlar Rabbim içindir. Kendim için ne söyleyeyim?” dedi. Resûl-i ekrem efendimiz buyurdu ki: “Allahım beni bağışla ve koru! Bana hidâyet ver ve rızıklandır, de!”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri buyurdu ki: “Mü'min, bir iyilikle karşılaşsa, Allaha şükreder. Bir musibetle karşılaştığında da hamd ve sabreder. Böylece her işinde sevâb kazanır. Hattâ hanımının ağzına koyduğu lokmadan dahî sevâb alır. Bir kimse gündüz hatim okursa, melekler ona akşama kadar duâ eder. Gece okursa, sabaha kadar duâ eder.”

HİKMETLER · 2 ARALIK 2006 CUMARTESİ · KAYIT 306

“Duânızın kabûl olması için...”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, Hazret-i Ömer'in emri ile Kûfe şehrini kurarak buranın ilk valisi olmuştu. Hz. Ömer, kendisinden sonra yerine geçecek halîfeyi seçmek için altı kişilik bir şûrâ teşkil edilmesini vasiyet etmişti. Bildirmiş olduğu altı kişiden biri de, Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleriydi. Hz. Osman halîfe seçilince, Hz. Ömer'in tavsiyesine uyarak, Hz. Sa'd'ı tekrar Kûfe vâililiğine tayin etti.

Ömrünün sonlarına doğru, gözleri görmez olmuştu. Bu hâlde iken Mekke'ye gelmişti. Mekke halkı etrafına toplanıp, “Bana duâ et, bana duâ et” deyince, hepsine duâ etti.

Abdullah bin es-Sâib anlatır: “Ben genç idim. Bir ara ona yaklaştım ve kendimi tanıtmaya çalıştım. Beni tanıdı ve, “ Sen, Mekke'nin, Kur'ân-ı kerîmi en iyi okuyanlarından birisi değil misin?” diye sordu. Ben de, “Evet” dedikten sonra bir ara sordum:

- Efendim, sizin duânız makbûl olup, herkese duâ ediyorsunuz. Kendiniz için duâ etseniz de gözleriniz açılrsa, olmaz mı? Hz. Sa'd gülümseyerek buyurdu ki:
- Oğlum, Allahü teâlânın benim hakkımdaki takdîri, yanî gözümün görmemesi, gözümün görmesinden daha güzeldir.

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, bir gün Peygamberimize dedi ki:

- Yâ Resûlallah, duâ buyur da, Allahü teâlâ, benim her duâmı kabûl etsin!

Resûlullah efendimiz cevâbında buyurdu ki:

- Duânızın kabûl olması için helâl lokma yiyiniz! Çok kimse vardır ki, yedikleri ve giydikleri haramdır. Sonra ellerini kaldırıp duâ ederler. Böyle duâ nasıl kabûl

olunur?

Hız. Âişe şöyle anlatır:

Resûlullah efendimiz gazvelerin birinde, geceleyin Medîne'ye dönüp geldiğinde, “ Ne olurdu, sâlih bir kimse çevremizde bekçilik yapsa... ” buyurdu. Birden bir ses duyduk. Resulullah, “Kim o?” buyurdu. Bu arada Sa'd bin Ebî Vakkâs'ın sesi duyuldu:

- Benim, Sa'd bin Ebî Vakkâs.

Peygamberimiz sordular:

- Buraya niçin geldin?

- İçimden bir ses, “Resûlullah yalnızdır, korkarım ki, din düşmanları ona bir sıkıntı ve eziyet verirler” dedi. Bunun için hizmetinize geldim.

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz, ona hayır duâ etti ve istirahat çekildiler.

HİKMETLER · 3 ARALIK 2006 PAZAR · KAYIT 307

“Bu mübârek bir oktur”

Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretlerinin Uhud savaşında üstün hizmetleri olmuştu. Uhud savaşında bir ara müşrikler Uhud dağına tırmanmaya başlayınca, Resûlullah efendimiz, yanında bulunan Hız. Sa'd'a, “ Onları geri çevir!” buyurdu. Hız. Sa'd'ın, “Yâ Resûlallah, yanımda bir tek okum kaldı. Onları nasıl geri çevireyim?” demesi üzerine, Peygamber efendimiz emrini üç kere tekrarladı. Bundan sonrasını Hız. Sa'd şöyle anlatır:

Ok çantamda kalan bir oku aldım. Müşriklerden birine atıp öldürdüm. Sonra ok çantama el attığımda bir ok buldum. Baktığımda az önce attığım oktu. Onu tekrar atıp başka birini öldürdüm. Sonra bir daha baktığımda yine aynı oku buldum. Onu da atıp yine birini öldürdüm. Birkaç defa aynı şekilde oku attım. Bu durumu gören müşrikler, tırmanmaktan vazgeçerek geri döndüler. Ben de kendi kendime, “Bu mübârek bir oktur” dedim ve bu oku hep yanımda taşıdım.

Hız. Sa'd, Uhud savaşındaki olayları anlatmaya şöyle devam eder:

“Uhud'da Resûlullahın sağında ve solunda beyaz elbiseli iki kişi gördüm ki, onlar en şiddetli şekilde çarpışıyorlardı. Onları ne daha önce, ne de daha sonra gördüm.

Savaşta, müşriklerin safında bulunan kardeşim Utbe'yi öldürmek için duyduğum hırsı, hiçbir adamı öldürmeye karşı duymamışımdır. Kardeşimi bulup öldürmek için, iki kere müşriklerin saflarını yardım fakat gözümünden kaçtı. Üçüncüsünde, Resûlullah bana, “ Ey Allahın kulu! Sen ne yapmak istiyorsun? Yoksa sen kendini öldürtmek mi istiyorsun? buyurdu. Bunun üzerine, onu aramaktan vazgeçtim. Utbe'yi Hâtib bin Ebî Beltea öldürdü.”

Uhud savaşının sonunda müşrikler, Uhud'u terkedip Mekke'ye dönme kararı aldıklarında, Resûlullah efendimiz, Hz. Sa'd'ı keşif vazîfesi ile gönderdi. Hz. Sa'd, müşriklerin gitme kararı alıp, dönüş hazırlıklarını keşfedince, geri dönüp, yüksek sesle dedi ki:

- Yâ Resûlallah! Müşrikler develerine bindiler, atları yedeğe aldılar, Mekke'ye yöneldiler!

Resûlullah efendimiz buyurdu ki:

- Yavaş konuş, şüphesiz harp hiledir. Zîrâ müşrikler geri dönerse, şu sevincinin bir benzerini göremezsin.

Sonra, Peygamber efendimizin tekrar sormaları üzerine, Sa'd bin Ebî Vakkâs hazretleri, gördüklerini ve işittiklerini tekrarladı. Müşriklerin gittikleri kesinleştiği hâlde, Sa'd'ın yüzü üzüntülü idi. Resûlullah efendimiz, üzüntüsünün sebebini sordular. Hz. Sa'd da, “ Müslümanlar zafer kazanmadan, müşriklerin gitmesine sevinmeyi hoş görmedim.” dedi.

HİKMETLER · 4 ARALIK 2006 PAZARTESİ · KAYIT 308

Sabır ve metânet gösteriyordu

Hazreti Zübeyr bin Avam, İlk Müslümanlardandır. Cennetle müjdelenen on kişiden biridir. Peygamber efendimizin halası olan Hz. Safiyye'nin oğludur.

İmân ettiği vakit, amcası çok kızmıştı. Dinden dönmesi için, kendisini ateşe sokup çıkartıyordu. Amcasının, “Daha fazla inat etme, atalarının dînine dön”

teklifine karşı, “Aslâ küfre dönmem! Allah birdir. Fayda veya zararı olmayan putlara tapmam. Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah.”diyordu. Böylece, yapılan bütün işkencelere büyük bir sabır ve metânet gösteriyordu.

Îmân edenler çoğaldıkça, müşrikler, korkularından müslümanlara akla hayâle gelmedik işkenceler yapıyorlardı. Peygamber efendimiz, bu dayanılmayacak işkenceleri görünce, ”Siz bâri yeryüzüne dağılın! Yüce Allah, sizi yine toplar.” buyurdu.

Eshâb-ı kirâm, “Yâ Resûlallah nereye gidelim?” diye sorduklarında, “Habeş ülkesine gitseniz iyi olur. Habeş ülkesinde kimse zulme uğramaz. Orası doğruluk yurdu. Allahü teâlâ sizi belki orada ferahlığa kavuşturur.” buyurdu.

Bunun üzerine, içlerinde Zübeyr bin Avvâm hazretlerinin de bulunduğu 15 kişilik bir kâfile Habeşistan'a hicret etti. Hükümdar kendilerini çok iyi karşıladı. Orada rahat bir şekilde yaşadılar. Necâşî de daha sonra Müslüman oldu. Hz. Ümmü Seleme anlatır:

“Biz Habeşistan'da huzur içinde yaşarken, bir grup Habeşli Necâşiye isyân ederek saltanatını elinden almak istedi. Bunların Necâşî'ye üstün gelmesinden korkuyorduk. Çünkü bunlar, bize hayat hakkı tanımazdı. Necâşî de bunların üzerine yürüdü. Savaş, Nil nehrinin öbür tarafında oluyordu. Durum çok kritikti. Necâşî'nin gâlip gelmesini istiyorduk. Eshâbdan ba'zıları “Kim savaş cephesine gidip, bize haber getirecek?” dediler. Hz. Zübeyr bin Avâm, “ Ben giderim!” cevabı verdi:

Hz. Zübeyr bu sırada, Müslümanların yaşı en genç olanı idi. Hz. Zübeyr bin Avvâm'a bir su tulumu şişirdiler ve göğsüne astılar. Sonra Nil'in üzerinde yüzdü ve orduların karşılaştığı Nil'in öteki tarafına geçti. Onların yanında hazır bulundu.

Biz ise, Necâşî'nin düşmana gâlip gelmesi ve memleketinin başında kalması için, Allahü teâlâya duâ ettik. Biz durumun ne olacağını merakla beklerken, Hz. Zübeyr uzaktan göründü. Koşuyordu. O elbisesiyle işaret ediyor ve şöyle sesleniyordu:

- Müjde, Necâşî zafere erişti ve Allahü teâlâ, onun düşmanını helâk etti ve ona memleketinde kalmaya kudret verdi.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 5 ARALIK 2006 SALI · KAYIT 314

Hak teâlâ ile yarışa kalkışmanın neticesi

Evimize yeni bir cihaz alınca, önce cihazı monte eden yetkili servis elamanlarından nasıl kullanacağımızı göstermesini isteriz. Bununla kalmaz, cihazın kullanma klavuzunu dikkatlice okur. Buna uygun kullanmaya çalışırız. Burada peşin bir kabulümüz var. O da şu: Bu cihazı imal eden mühendisler, bunun verimli bir şekilde nasıl kullanılacağını bizden çok iyi bilirler. Bu cihazdan istenilen faydayı tam olarak elde edebilmek için bunu imal eden mühendislerin tavsiyelerine uymak zorundayız. Aksi takdirde bozulur devre dışı kalır.

Bunun gibi insan da, milyonlarca sistemden müteşekkil akıl almaz bir cihazdır. Ayrıca insanın bir de ruhi yönü vardır. Çünkü insan, belli bir maksatla ruh ve bedenden yaratılmıştır. Yaratılış maksadına uygun kullanılması için onun ruh ve beden sağlığını korumak şarttır. Bu da ancak kullanma klavuzuna uygun kullanmakla mümkündür. İnsanın yaratıcısı olan, Cenab-ı Hak, peygamberler vasıtası ile bunları bildirmiş. İnsan buna uymayıp, kendi kafasına göre kullanma klavuzu yazmaya kalkışınca işler karışır. Allahü teâlâ, insanın, beden ve ruhen sağlam kalabilmesi için, ölçüler bildirmiş, sınırlar koymuş. Bu sınırları aşan sıkıntıya düşer.

Telifisi mümkün olmayan sosyal yarar

Günümüz insanı bu gerçeği unutup, insan için yeni bir kılavuz veya klavuzlar çıkartma gayretine girmiş bulunmaktadır. Çıkarttığı kılavuzlar, insanın yaratılışına gerçek klavuza uymadığı için de toplumlar sıkıntıdan sıkıntıya, felaketten felakete sürükleniyor.

Bu konuda pek çok örneği ele alabiliriz. Ben aileyi ele almak istiyorum. Yaratıcımız, Cenab-ı Hak, sosyal hayatta ailenin yerini bildirmiş, ailenin huzuru için kurallar koymuş. Fuhuşu, zinayı, gayri meşru ilişkiyi yasaklamış... Bu kuralları yok farzedip yeni kurallardan medet beklemek seraptan su beklemek kadar abestir. Yeni kurallar, yeni düzenler topluma çok pahalıya mal olmuştur. Telifisi mümkün olmayan sosyal yaralar açmıştır. Şimdi size bununla ilgili birkaç örnek sunayım:

1950’li yıllarda, porno yayınların, müstehcenliğin çok yaygın olduğu İsveç’te, bilim adamları, sosyologlar toplanıp bir rapor hazırladılar. Rapor da, “Bu zararlı furyadan kurtulabilmek için, bunları serbest bırakalım; bu bir hevestir, yasağa karşı bir tepkidir. Piyasa belli bir doyuma ulaştıktan sonra, bunun zararlı bir şey olduğunu herkes anlar ve kendiliğinden ortadan kalkar bu tehlike.” diye belirtmişler.

Bunun üzerine, İsveç Parlamentosu, gayri meşru ilişkiyi kısıtlayan bütün yasaları ortadan kaldırdı bir çırpıda. Peki bu serbestliğin neticesinde ne oldu? Aksine, piyasa doymak bilmedi. Bu furya hergün hızını daha da artırarak ilerledi. Normal ilişkilerin yanında her türlü sapık ilişkiler boy göstermeye başladı. Bununla da kalmadı; arkasından alkolizm ve uyuşturucu müptelâsı furyası başladı. Bu sapıklıklar tabii bir hâl aldı.

Artık iş çığırından çıkmıştı İsveç’te. Birtakım ruh ve sinir hastalarının yaşadığı, intihar olaylarının en önde olduğu bir ülke oldu İsveç. Mutluluk için yaptıkları yanlış tedavi sonunda, İsveç; alkol ve uyuşturucu müptelâsı, ruhen tükenmiş bunak, melânkolik, şizofren insanlarla dolu mutsuzluk ülkesi oldu. Aile hayatı yok oldu. Aile şirket hâline dönüştü. Karı koca arasındaki aşk ve muhabbetten eser kalmadı. İsveç, “Açık hava akıl ve ruh hastalıkları hastanesine” dönüştü. Yalnız İsveç mi? Hayır. Bu bulaşıcı ruh hastalığı, kısa zamanda, diğer Avrupa ülkelerine, Amerika’ya da yayıldı.

Çekilen sıkıntıların sebebi

Bugün bu ülkeler geri dönüşün yollarını aramaya başladı. Aileyi tekrar kazanabilmek için, meşru evliliği, aileyi destekleme faaliyetlerini başlattı. Bu maksatla, aile hayatını özendirici, filmler hazırlanıyor, evlenen gençlere maddi destek sağlanıyor. Fakat istenilen neticeyi alamıyorlar. Çünkü iş çoktan çığırından çıkmıştı. Evlenme oranının düşmesi, boşanmaların büyük artış göstermesi ve doğan çocukların yüzde 30’nun evlilik dışı olması, Güney Avrupa ülkelerinde evlenmeden birlikte yaşamayı tercih eden çiftlerin oranı yüzde 70’e yükselmesi, bunun bir göstergesiydi.

Geçenlerde, ev bahçelerinde gömülü yeni doğmuş 15 çocuk cesedi bulundu. Çöp bidonlarında cenin eksik olmaz oldu. Almanya başta olmak üzere birçok Avrupa ülkesi, çöplerden ve bahçelerden çıkan bebek cesetlerine çare arıyor. Avrupa’da, “Babyklappe” (bebek kutusu) uygulaması başlatıldı. Günün her saatinde kadınlara bebeklerini buralara bırakabilme imkanı verildi. Buldukları

çare de bu. Baştan yanlış yola girilip, her şeyi serbest bırakmakla insanlara iyilik yaptıklarını zannedenlerin yapabilecekleri ancak bu olur. Trafik kazalarını önlemek için tedbir almayıp hatta kazaları artıcı teşviklerde bulunup kazadan sonra, ölüleri defnetmenin, yaralıları tedavi etmenin yollarını aramaya benziyor yaptıkları.

Bütün bu sıkıntıların sebebini son devrin İslam büyüklerinden Abdülhakim-i Arvasi hazretleri bakınız nasıl izah ediyor: “Gördüğünüz her musibet her felaket, hakkı tanımamanın, zulüm ve haksızlık etmenin cezasıdır. Bu da, kuralları kendiniz koymaya kalkışmanın, Hak teâlâ ile yarışa kalkışmanın neticesidir. “

HİKMETLER · 5 ARALIK 2006 SALI · KAYIT 309

Sadece gözleri görünüyordu

Peygamber efendimiz Medîne'ye hicret ettiği zaman, Hz. Zübeyr bin Avvâm'ı, Ensâr'dan Ka'b bin Mâlik ile kardeş yapmıştı. Peygamber efendimiz, Bedir muharebesinde Hz. Zübeyr bin Avvâm'ı, sağ kanada kumandan tayin ettikten sonra, “ Meleklerin alâmetleri ve nişanları vardır. Siz de kendinize birer alâmet ve nişan yapınız!” buyurdular. Bunun üzerine Zübeyr bin Avvâm hazretleri, başına sarı bir sarık sardı. Her iki taraf, bütün güçleriyle saldırıya geçti. Zübeyr bin Avvâm anlatır:

“Bedir günü, ben, müşriklerden Ubeyde bin Sa'îd'le karşılaştım. O baştan ayağa kadar zırha bürünmüş, gözlerinden başka bir yeri görünmüyor ve at üzerinde bulunuyor ve meydan okuyordu. Elimdeki mızrağımı hemen onun gözüne sapladım. Ubeyde yıkılıp öldü. Ayağımı yanağına bastım, olanca kuvvetimle mızrağımı çekip çıkardım. Fakat mızrağımın iki tarafı eğilmişti.”

Hz. Zübeyr'in Bedir harbi esnasında gösterdiği kahramanlık çok büyüktü. Vücudunda yaralanmadık bir yer kalmamıştı. Üç büyük kılıç darbesi almıştı. Bunlardan biri boynunda idi. Bedir muharebesi Müslümanların gâlibiyetiyle neticelendi. Bu savaşta, 14 Eshâb-ı kirâm şehîd oldu. 70 müşrik öldürüldü.

Mekkeli müşrikler bu yenilgiyi unutamamış, bir yıl sonra tekrar Medîne'ye hareket etmişlerdi. Uhud'da iki ordu yine karşılaştı. Hz. Zübeyr bin Avvâm ve

Mikdâd bin Esved, İkrime kumandasındaki süvârileri karşılayıp, bozguna uğrattılar.

Zübeyr bin Avvâm ve Mikdâd bin Esved, biner süvâriye denk tutulurdu. Zübeyr bin Avvâm hazretleri, müşriklerin sancaktarı olan Kilâb'ı öldürdü ve yedi arkadaşı ile Peygamber efendimizin yanında şehîd oluncaya kadar ayrılmamak üzere yemin ettiler.

Bu savaşın başında, Mekkeli müşriklerden biri, çarpışmak için er diledi. Herkesin çekindiğini, geri durduğunu zannederek, dileğini üç kere tekrarladı.

Bunun üzerine Zübeyr bin Avvâm, başına sarı bir sarık sararak meydana yürüdü. Birden devenin üzerine sıçrayıp, kâfirin boğazına sarıldı. Deve üzerindeki bu mücâdele devam ederken, Peygamber efendimiz, “Onu yere düşür!” buyurdu.

Zübeyr bin Avvâm o müşriki yere düşürdü. Üstüne çöküp, onu öldürdü. Peygamber efendimiz, bu husûsta buyurdu ki: “Eğer Zübeyr, onun karşısına çıkmasaydı, ben çıkacaktım.”

HİKMETLER · 6 ARALIK 2006 ÇARŞAMBA · KAYIT 310

“Allah yolunda her sıkıntıya râzıyız”

Uhud savaşında müşriklerin okçuları, Peygamber efendimizi ok yağmuruna tutunca, Eshâb-ı kirâm, Peygamber efendimizi ortalarına almışlardı. Atılan oklar Peygamber efendimizin sağından solundan geçiyor, ya önüne düşüyor veya üstünden aşp geçiyordu.

Zübeyr bin Avvâm ve arkadaşları, Peygamber efendimizin etrafında pervane gibi dönerek, gelen oklara ve kılıçlara vücutlarını siper ediyorlardı.

Pek çok Eshâb-ı kirâm çarpışa çarpışa şehîd oldu. Düşman gerilemiş, zafere yaklaşılmıştı. Zafer sevinciyle bir kısım Sahâbenin terkettikleri yerden, düşman süvârileri saldırıya geçti ve Peygamber efendimize kadar sokuldular. Peygamberimiz yaralandı. Eshâb-ı kirâm hemen toparlandı ve neticede savaş tekrar Müslümanların lehine döndü.

Uhud savaşı bitmişti. Peygamber efendimizin vefâtı şayiası Medîne'ye ulaşınca, Peygamber efendimizin halası Safiyye hâtun hemen Uhud'a hareket etti. Uhud

meydanına gelince, oğlu Zübeyr'i ve Hz. Ali'yi görüp, önce Resûlullahın hâlini sordu. Hz. Ali, “Hamdolsun iyidir” deyince, ferahladı. Fakat Hz. Safiyye, “Onu bana göster” deyince, Hz. Ali, Peygamber efendimizi gösterdi. Peygamberimiz yaralı idi. Peygamberimizin sağ olduğuna şükretti.

Hz. Safiyye, baba-anne bir kardeşi olan Hz. Hamza'nın durumunu da görmek istiyordu. Peygamber efendimiz Hz. Safiyye'nin gelmekte olduğunu görünce, Zübeyr bin Avvâm'a, “Annemi geri çevir, kardeşinin cesedini görmesin.” buyurdu. Zübeyr bin Avvâm hazretleri, “Anneciğim! Resûlullah geri dönmenizi emrediyor” deyince, Hz. Safiyye dedi ki:

- Eğer ona yapılanı benim görmemem için geri döneceksem, zaten ben kardeşimin cesedinin kesilip biçildiğini öğrenmiş bulunuyorum. Her sıkıntıya râzıyız. Allah yolunda bundan daha beter olanlarına da râzıyız. Sevâbını Allahü teâlâdan bekliyeceğiz. İnşâallah sabredip, katlanacağız.

Hz. Zübeyr bin Avvâm, durumu Peygamber efendimize bildirince, buyurdu ki:

- Öyle ise bırak görsün!

Hz. Safiyye, kardeşi Hz. Hamza'nın cesedinin yanına oturup, sessizce ağlamaya başladı. Bu sırada, Peygamber efendimiz de sessizce ağladılar.

Hz. Zübeyr bin Avvâm anlatır:

“Annem Safiyye binti Abdülmuttalib Uhud'da yanında getirdiği iki hırkayı çıkarıp, ‘Bunları, kardeşim Hamza için getirmiştım ‘ diyerek üzerine örttü.”

HİKMETLER · 7 ARALIK 2006 PERŞEMBE · KAYIT 311

“Nedir bu hâlin?”

Zübeyr bin Avvâm hazretleri, Allah yolunda kılıç sıyrıanların ilkidir. Bir gün, Peygamber efendimizin yaralandığını zannedip kılıcını sıyırdı. Doğruca, Mekke'nin yukarı kısmında bulunan Resûlullahın yanına koştu. Peygamber efendimiz, kendisini böyle yalın kılıç görünce, “Ey Zübeyr! Ne var, nedir bu hâlin?” diye sordular. O da, “Efendim, size bir zarar verdiler diye korktum, onun için kılıcımı sıyırdım.” diye cevap verdi. Hz. Câbir bin Abdullah anlatır:

“Hendek savaşı öncesi hendek kazma iş ağırlaşınca, Resûlullah efendimiz bize, “Benî Kureyza'nın tutum ve davranışını öğrenip gelebilecek bir kişi yok mu? diye sordular. Zübeyr bin Avvâm, “Ben gider, öğrenip gelirim” dedi. Gidip, onların tutum ve davranışlarını öğrenip geldi.

İşler yine ağırlaşınca, Resûlullah efendimiz tekrar sordular: “Bize, Benî Kureyza'nın tutum ve davranışını öğrenip gelebilecek bir kişi yok mu? “ Yine Zübeyr bin Avvâm dedi ki:”Ben, gider, öğrenir, gelirim.” Gidip, onların tutum ve davranışlarını öğrenip geldi ve durumu arzetti: “Yâ Resûlallah! Onları, kalelerini tâmir ederken ve harp tâlimleri yaparken gördüm. Ayrıca, hayvanlarını derleyip toparlıyorlardı.”

Bunun üzerine Resûlullah efendimiz buyurdu ki: “Her Peygamberin bir havârisi vardır. Benim de havârim Zübeyr'dir.”

Hendek savaşı sonrasında da Yahûdiler, Eshâb-ı kirâma arkadan saldırarak anlaşmayı bozdular. Peygamberimiz de onları Medîne'den çıkardılar. Yahûdiler Hayber kalesine toplandılar.

Peygamberimiz Hendek savaşından sonra da Hayber üzerine yürüdüler. Hayberde, meşhûr Yahûdî Cengâveri Merhab, kaleden çıkarak er diledi. Hz. Ali çıkarak Merhab'ı öldürdü. Merhab'ın katlinden sonra onun oğlu Yâsir, babasının intikamını almak için meydana çıkarak, “Bana karşı gelecek var mı” diye bağırdı.

Hz. Zübeyr, hemen atını sürerek onu karşıladı ve ikisi de şiddetli bir muhârebeye tutuştular. Oğlunun bu hareketini seyreden Hz. Safiyye, Resûl-i ekreme yaklaşıp sordu:

- Yâ Resûlallah! Oğlum şehîd oluyor mu?

Resûl-i ekrem de, “Hayır” buyurdu.

Resûl-i ekremin bu beyânından birkaç dakika sonra, Hz. Zübeyr, hasmını öldürdü. Zübeyr bin Avvâm, Hayber savaşında da büyük kahramanlıklar gösterdi. Netîcede Hayber kalesi de alındı.

HİKMETLER · 8 ARALIK 2006 CUMA · KAYIT 312

“Mektubu bana getiriniz!”

Mekke'nin fethi için hazırlıklar yapılırken bu hazırlardları haber veren bir mektubu Sare ismindeki bir kadın Mekke'ye götürmek üzere yola çıkmıştı. Bu durumu Cebrâil aleyhisselâm Peygamberimize bildirdi. Peygamber efendimiz de Hz. Ali, Hz. Zübeyr ve Hz. Mikdâd bin Esved'e “Acele gidiniz! Hah denilen yere vardığınızda, orada, yanında bir mektup bulunan, hayvan üzerinde bir kadın bulacaksınız. Mektubu ondan alınız ve bana getiriniz!” buyurdu.

Hz. Ali ve arkadaşları, durmadan at koşturarak Hah denilen yere vardılar. Kadın orada idi. Hz. Ali kadına, “Yanında götürmekte olduğun mektup nerede?” diye sordu. Kadın, “Benim yanımda mektup falan yok.” diye cevap verdi. Kadının eşyalarını aradılar, mektubu bulamayınca, Hz. Ali kılıcını çekip, “Resûlullah efendimiz bize, senin yanında mektup olduğunu söyledi. Resûlullah aslâ yalan söylemez. Ya mektubu çıkarırsın veya tepene kılıcı indiririm.” dedi.

Kadın yeminler ederek, inkâra devam ettiyse de, Hz. Ali ve arkadaşlarının işi sıkı tuttuğunu anlayınca, çâresiz olarak saçının arasından mektubu çıkarıp verdi. Böylece haber verme teşebbüsü engellenmiş oldu. Hz. Ali, Hz. Zübeyr ve Hz. Mikdâd bin Esved mektubu Resûlullah'a getirdiler.

Fetih hazırlıkları tamamlanınca Hicretin 8. senesinde Resûl-i ekremin kumandasında hareket eden binlerce mücâhid, Mekke'ye doğru ilerledi. Hz. Zübeyr, bu hareket esnasında Resûl-i ekremin sancağını taşıyordu. Peygamber efendimiz, askerlerini Zî Tuva denilen yerde bölüklere ayırdı. Bir kısmını Zübeyr bin Avvâm'ın emrine vererek Mekke'nin Kudâ tarafından girmelerini emir buyurdular.

Mekkeli müşrikler Mekke'yi harpsiz teslim ettiler. Mekke'nin fethinden sonra Huneyn vâdisinde Hevâzin müşrikleriyle savaşıldı. Bu esnada, Kabîlenin ileri gelenlerinden Mâlik bin Avf'a, “Geriden uylukları uzunca bir süvârinin geldiğini görüyoruz. Mızrağını omuzu üzerine koymuş ve başına bir kırmızı sarık bağlamış.” dediklerinde,

- İşte o, Zübeyr bin Avvâm'dır. Yemin ederim ki, elbette o size ulaşır. Onun için yerinizde sıkı durunuz, ayrılmayınız!

Hız. Zübeyr bin Avvâm, o iki dağ arasındaki tepelik yerin dibine vardı. Hevâzinliler de onu gördüler. Yetişip, onlara saldırdı. Oradan çıkartıp uzaklaştırıncaya kadar onlarla cenk etti. Gösterdiği kahramanlık onların uzaklaşmasına sebep oldu.

HİKMETLER · 9 ARALIK 2006 CUMARTESİ · KAYIT 313

“Dilencilikten hayırlıdır”

Müşrikler, sahâbeden Hubeyb bin Adiy'i yakalayıp Mekke'ye götürmüşlerdi. Burada idâm edip müşrikler görsün de sevin sinler diye sehpadan indirmediler. Kırk gün sehpada kaldı. Bedeni çürüyüp, kokmadı. Hep taze kan aktı.

Resûlullah efendimiz, bunu haber alarak, onun cesedini getirmek üzere, kahramanlığı ve cesareti ile meşhur Zübeyr bin Avvâm ve Mikdâd bin Esved'i gönderdiler. Zübeyr ve Mikdâd cesedi gece ağaçtan aldılar. Medîne'ye getirirken, arkalarından yetmiş atlı yetişti.

Bu iki Müslüman, kendilerini korumak için Hubeyb'i yere bıraktılar. Yer yarılıp Hubeyb kayboldu. Kâfirler de bu hâli görüp, döndüler, gittiler.

Hız. Zübeyr bin Avvâm Tâif Muhâsarasına, Tebûk seferine ve Vedâ Haccına iştirak etmiştir. Amr İbn'il-Âs, Mısır'ın kalbi olan Fustat şehrini zaptetmek için Hız. Ömer'den dörtbin kişilik kuvvet istediğinde, Hız. Ömer ona dört kişi göndermiştir ki, bunlar; Hız. Zübeyr bin Avvâm, Hız. Mikdâd bin Esved, Hız. Ubâde bin Sâmî ve Hız. Mesleme bin Muhalled idi. Zübeyr bin Avvâm, yedi aylık muhâsaradan sonra Fustat şehrini zaptetmeye muvaffak olmuştur. Sonra İskenderiyye üzerine yürüyerek, burasının da alınmasında büyük rol oynamıştır.

Hız. Zübeyr, namaz kılarken İbni Cermuz tarafından şehîd edildi. Şehîd olduğunda 67 yaşında bulunuyordu. Hız. Ali, Hız. Zübeyr'in vefâtına çok üzölmüş olup, cenâze namazını bizzat kendisi kıldırdı.

Hız. Zübeyr, Ticaret ve ziraat ile meşgöl olurdu. Medîne'nin en zenginlerinden sayılırdı. Medîne etrafındaki arsalardan başka Basra, Kûfe ve Mısır'da da bir hayli

emlakı vardı. Şehîd edildiğinde mîrâsçılarının herbirine kırkbin dirhem gümüş kaldı.

Etrafındaki fakirlerin hepsinin maişetini temin etmek husûsunda büyük gayretler sarfetmiştir. Borç para isteyeneye borç para verir, cihâda gitmek isteyenleri Allah rızâsı için donatırdı. Zekâtını zamanında ve muntazaman verirdi. Şu hadîs-i şerîfi naklederdi:

“Birinizin ipi alıp, odun yüklenerek satması ve Allahın onun yüzünü ak etmesi, dilencilikten hayırlıdır. İstedîği kimseden birşey alsın veya almasın böyledir.”

Bütün servetine ve zenginliğine rağmen, o, son derece sâde yaşardı. Sâde giyinir, sâde yemek yer ve zînet eşyasına iltifat etmezdi. Ancak, silâhına hassasiyet gösterirdi. Bu itibârla kılıcının kabzasını gümüşten yaptırmıştı.

“Talha ile Zübeyr, Cennette komşularımdır” hadîs-i şerîfi ile medhedildi.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 ARALIK 2006 SALI · KAYIT 315

Alman spikerin feminizm isyanı

Onlar tersini iddia etseler de, İslam inancının, İslam yaşayışının hakim olduğu bölgelerdeki kadınlar hariç, geçmişte de, günümüzde de, kısacası her devirde kadınlar hep istismar edilmiş, sömürülmüş bir nevi köle statüsüne tabi tutulmuştur.

Batı, bu köleliği zaman zaman farklı kılıflara sokmuş, özgürlük adı altında onları aldatmaya devam etmiştir. Kadının duygusallığı, kazanç aracı olmaya elverişli olması hep istismar edilmiştir. Batı sözde kadın haklarını savunurken, gerçek niyetinden hiçbir zaman vazgeçmedi: Kadın, yine kazanç aracı, yine zevk aracı olarak kullanılacaktı. Yine ezilecekti ve horlanacaktı ama, bunun yöntemi farklı olacaktı. Yani kadın yine istismarcıların arabasına koşulan at durumunda kalacak, ama ne var ki, arabayı arkadan kırbaçlanarak çekmesi yerine, önüne yeşil bir gözlük takılarak yeşil ota kavuşmak ümidiyle koşturacak ve yine aynı arabayı çekecekti. Değişen sadece bu olacaktı.

Bu maksatla Fransız devriminden sonra feminizm kavramı ortaya atıldı. Feminist felsefesi önce İngiltere’ye, daha sonra ABD ve bütün Avrupa ülkelerine

yayıldı. Bu akım zamanla; erkeklere düşmanlık, kadınların sokakları, barları geceleri erkeklerle paylaşmak, analıktan, ev kadınlığından nefret etmek, aileyi, nikahı red etmek gibi sosyal hayata, insan tabiatına tamamen aykırı, çok zararlı bir akım haline getirildi. Bu zararın faturası yine kadına çıkartıldı. Kadın Dimyad’a prince giderken evdeki bulgundan da oldu.

Özgürlük aldatmacası

Çok şükür, son yıllarda feminizm girdabına sokulan bazı entel kadınlar, oynanan oyunları görmeye başladılar. Kendilerini feminizm bataklığına sokan çevreleri sorgulama sürecine girdiler. Almanya’nın ünlü bayan spikerlerinden Eva Herman, Almanya’nın ciddi siyasi dergilerinden Cicero’da, “Özgürleşme yoksa bir aldatmaca mı?” adlı makalesiyle bu konuyu masaya yatırdı. Herman’ın, “Kadınların eşitlik mücadelesi, doğum oranlarının eksiye düşmesine sebep oldu. Bu da ülkenin geleceğini etkiledi. Ayrıca, doğalarına aykırı hareket etmeleri sebebiyle kadınlar mutsuz oldular.” Ve “Feminizm adı altında, yıllardır kadınların istismar edildi.” gibi zözlere tartışmalara yol açtı.

Eva Herman bununla da kalmadı. Bir makale ile konuyu anlatmanın mümkün olmadığını görüp, DAS EVA PRINZIP adlı kitabında da bu konuya geniş yer verdi.

Ünlü spikerin, bugün gelinen noktayı anlatırken kullandığı “Doğurganlığıyla aileyi ayakta tutacak temel unsur kadındır. Kendi doğal rollerini bırakıp erkeklerle rekabete girişen kadınlar hiçbir alanda tam başarı sağlayamıyor.” ifadesi sert tartışmalara sebep oldu. Kitabı yayınlayan Pendo Yayınevi ise tanıtımda şu ifadelerle yer veriyor: “Feminizm koca bir yanılgıdan mı ibaret? Eva Herman tabulaştırılan konulara cesur bir yaklaşımla yeniden yorum getiriyor. Kadınlığa ve kadının gerçek yerine dikkat çekiyor.”

Herman’a katılan isimlerden Alman aktris Uschi Glas da, “Kadın ve aileye verilen destek artırılmalı. Normal kadınlar bir koltuğun altına kaç karpuz sığdıracaklarını bilemedikleri için debelenip duruyor.” dedi..

Bu arada Herman’ın bu çıkışları bazılarını rahatsız etti. Çalıştığı TV kanalı, spikerinin yazıları ile artık tarafsızlığını kaybettiği kanaatine vararak işine son verme hazırlığında iken,. yeni kitabı çıkan Herman, kanaldan ayrılma kararı aldığını açıkladı.

Temennimiz odur ki, feminim tuzağına düşürülen diğer kadınlar da bir an önce oynanan oyunun farkına varırlar. Patronların, fuhuş tacirlerinin oyuncağı

olmaktan kurtulup ailenin baş tacı olurlar. Yok olma yolunda hızla ilerleyen aile kurtarırlar.

Şeref ve itibar İslamda

Batı’da, kadın ticarete, reklamda, cinsellikte istismar edilip ruhi dengesi bozulurken, İslâm memleketlerinde, asırlardır huzur dolu bir hayat yaşadı. Müslüman erkek, hanımını mesud etmek için elinden gelen her türlü gayreti gösterdi. Hanımına karşı dâimâ güleryüzlü oldu. İslam ahlakı ile ahlaklanmış bir Müslüman onu değil dövmek, üzmekten bile çekindi. Bu yüzden İslâm ülkelerinde feminizm îtibâr görmemişti. Fakat son yıllarda, din cahili, aile mefhumundan uzak “İslamcı” entel kadınlar arasında da yayılmaya başladı. İnşallah Batılı entel kadınlar gibi bunlar da gittikleri yolun çıkmaz sokak olduğunun farkına varırlar.

Dinimizde, istismarcılığın esas alındığı feminizmin yeri yoktur. Dinimiz, kadına layık olduğu değeri vermiştir. Peygamber efendimiz; “Müslümanların en faydalısı, hanımına karşı iyi ve faydalı olandır.” ve “Cennet, anaların ayakları altındadır.” buyurmuştur. Ayrıca Vedâ Hutbesi’nde kadınların haklarının gözetilmesini, bu hususta Allah’tan korkmayı, kadınların erkekler üzerinde, erkeklerin kadınlar üzerinde haklarının bulunduğunu belirtmiştir. İslâmiyet, 14 asır önce âilenin temelini meydana getiren kadına layık olduğu şeref ve îtibârı vermiştir. Başka yerde şeref arayan çölde serapta su arayan gibi hayal peşinde koşmuş olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 ARALIK 2006 SALI · KAYIT 316

İki farklı Mevlana ile karşı karşıyayız

Geçen hafta, önceki senelerde olduğu gibi yine, gerçek Mevlana’yı tanımakla, anmakla ilgisi olmayan bir “Mevlana’yı anma haftası” yaşadık. Anma törenlerinde artık, bir İslam büyüğü, bir tasavvuf önderi değil de, feyz kaynağı Batı felsefesi ve Hümanizm olan bir felsefeci tanıtılmaktadır. Halbuki Hz. Mevlana’nın feyz kaynağı İslamiyettir, İslamiyetin bildirdiği iman esaslarıdır. Törenlerin, “Ben sağ olduğum müddetçe Kur’an’ın kölesiyim./ Ben Muhammed muhtarın yolunun tozuyum.” beytinde geçen, ne Kur’an-ı kerim ile, ne de aşığı olduğu Resulullah efendimiz ile ilgisi yok. Tanıtılan ilah ile, Mevlana’nın inandığı İlah da farklı. Tanıtılan ilahın sadece şefkat ve merhameti var; gadabı, cezalandırması yok.

Halbuki, Hz. Mevlana'nın inandığı ilahın, şefkat ve merhametinin yanında, emirlerine uymayan, son peygamberine ve son dinine inanmayan inançsızlar için, günahkarlar için gadap ve cezalandırması da var. Allahü teâlânın rahmeti bol olduğu gibi azabı da şiddetlidir. Kur'an-ı kerimde mealen: "Elbette azabım çok şiddetlidir." (İbrahim 7) buyurulmaktadır.

Kahrı da cezası da şiddetli

Allahü teâlânın, "Esmâ-i hüsnâ"sından, doksandokuz isminden biri de Kahhar'dır, istediğini kahreder. Ayeti kerimede mealen, "Allah'ın kahrı da, cezası da pek şiddetlidir." (Nisa 84) buyuruldu. Esmâ-i hüsnâ'dan biri de Müntekim'dir, intikam alıcıdır. (Al-i İmran 4). Allahü teâlâ, son Peygamberi Muhammed aleyhisselama ve Kur'ana inanmayanlardan elbette intikam alacak ve onları sonsuz olarak Cehennemde bırakacaktır.

Hz. Mevlana'nın bilhassa "Gel, gel her kim olursan ol gel! Allaha şirk koşanlardan, mecûsilerden, puta tapanlardan da olsan gel!" sözleri de çok istismar ediliyor hümanistlerce. Mevlana hazretleri bu mısralarıyla, batıl, geçersiz dinini bir tarafa bırakıp, hakiki saadete gel, müslüman ol, ancak kurtuluş buradadır, demektedir.

Hz. Mevlana, kimin sevileceğini, kimin seilmeyeceğini, kimin dost, kardeş edinileceğini de çok iyi bilir. Çünkü, kölesi olduğunu bildirdiği Kur'an-ı kerimde geçen, "Ey iman edenler, Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin! Onlar, İslam düşmanlığında birbirinin dostudur. Onları dost edinen de onlardan olur. Allahü teâlâ, kâfirleri dost edinip, kendine zulmedenlere hidayet etmez." (Maide 51), "Müminler, kâfirleri dost edinmesinler! Onları dost edinenler, Allah'ın dostluğunu bırakmış olur." (Al-i İmran 28), "Müminler ancak kardeşler" (Hucurat 10) ayeti kerimelerine aykırı hareket etmez.

Hz. Mevlana, ileride kendisini farklı tanıtanacaklarını bilmiş olacak ki, yukarıdaki beytinin devamında, "Benim sözümden bundan başkasını kim naklederse/ Ben ondan da bizarım, o sözlerden de bizarım." diyerek kendini farklı tanıtanlardan uzak olduğunu, onlarla bir ilgisinin bulunmadığını, onların bu sözlerinden üzüntü duyduğunu bildirmiştir.

Bugün iki farklı Mevlana ile karşı karşıyayız. Bizim bildiğimiz gerçek Mevlana onların bildirdiğinden farklı, hatta hiçbir benzerliği yok. Bizim bildiğimiz Mevlana Celaleddin-i Rûmî, olgun, alim ve veli bir Müslüman... Onun çeşitli din, mezheb, meşreb sahibi kimseleri kendisine hayran bırakan merhameti, insan sevgisi,

tevazuu, gönül okşayıcılığı gibi üstün vasıfları, İslam dininin emrettiği güzel ahlakından bazı örneklerdir. Onda, bunlardan başka İslam ahlakının diğer husûsları da kemal derecede mevcuttu. Bunların hepsini saymak, İslamiyeti tamam olarak anlamak ve anlatmakla mümkün olur. Mevlana'yı, yalnız bir mütefekkir, şair gibi düşünmek ve öylece anlamaya çalışmak, aslı bırakıp, herhangi bir özelliği içinde sıkışıp kalmaya benzer.

İslam büyüğü böyle anılmaz!

Bu ise, en azından Mevlana'yı çok eksik ve yarım anlamaya, hatta hiç anlamamaya sebep olabilir. Hz. Mevlana, “Ben Kur'an-ı kerimin çizdiği dairenin dışına çıkmam. Beni bu dairenin dışında aramayın! Dinimizin yasakladığı şeyleri bana yüklerseniz üzülürüm” diyor.

Buna rağmen, Hz. Mevlana'ya mal ederek, yıllardır çalgı aletleri eşliğinde törenler yapılmakta... Halbuki, ney, rebap, tambur gibi çeşitli çalgı aletleri çalınarak yapılan törenler ve ayinler, ilk defa onbeşinci asırda ortaya çıkmıştır. İlk mevlevi bestelerinin bestelenmesi de aynı zamana rastlar.

Bu tarih, Mevlana hazretlerinin yaşadığı devirden 3-4 asır sonradır. Onun Mesnevi'sinde geçen “Ney” kelimesi, bazı edebiyatçılar tarafından çalgı aleti olan ney şeklinde düşünüldüğü için, yanlış olarak, kendisinin ney çaldığı veya dinlediği sanılmıştır.

Allahü tealanın ve Onun peygamberi Muhammed aleyhisselamın aşkı ile yanan Celaleddin-i Rûmi, ney çalmadı. Mûsiki dinlemedi ve raks etmedi. Yani dans etmedi. Bunları yaptı demek, Mevlana hazretlerine en büyük iftiradır.

Dinimize göre, bir islam büyüğü, ney, def çalarak, dönerek, müzik ile anılmaz. Dine, insanlığa yaptığı hizmetleri anlatılır. Fatiha okuyarak, hatim indirerek, dua ederek ruhuna gönderilir. Anma böyle olur. Bu güne kadar böyle olmuş...

Bugün, Hz. Mevlana'ya en büyük hizmet, en büyük iyilik, Mevlana'yı Mevlana olmaktan çıkartan zihniyetten kurtarmaktır. İnanç turizmi maskaralığına alet edenlerin elinden kurtarmaktır.